

SİYONİST SALDIRGANLIK VE YAKLAŞAN BÖLGESEL SAVAŞ

Anti emperyalizm ve emperyalist savaş karşıtlığına dayalı yönelim, en geniş kesimlerle mücadelenin konusu yapılmalıdır. Bu temelde yeni mücadele araçları ve platform çalışmaları örgütlenmelidir.

özgür gelecek için
Yeni

Demokrasi

gazetesi

18 HAZİRAN - 2 TEMMUZ • SAYI: 188 • FİYAT: 20 TL • ISSN: 2630-5526

Tarihi efendiler yazmaz, **AYAĞA KALKANLAR** **YAZAR!**

KADIN 10

EZİLENİN YANINDA OLMAK

On yıllardır Türkiye Devrimci Hareketi içindeki tartışmaların en "janjanlı" konusu olan kadın kurtuluş mücadelesinin ilkeleri bugün bir kez daha tahrif edilmekte, değerler ayaklar altına alınmaktadır. Binlerce kişinin -ki bu kişiler arasında bizimle hareket edenler de bulunmaktadır- bir şekilde fikrini söylediği, tartıştığı konular bunu göstermektedir ve bu bizim sorunumuzdur (...)

DÜNYA 20

SURİYE'NİN KAOSU İÇİNDE ROJAVA'NIN GELECEĞİ!

Suriye'de dikkate değer bir toprağı ve zenginliği kontrol eden SDG'nin askerî gücü HTŞ'nin askerî gücünden ve donanımında daha üstündür. ABD'nin bu güçle yol almakta ısrarlı olduğu da açıktır. Bölgeden, özellikle egemen devletlerden gelen çeşitli taleplere rağmen bu niyetini korumaktadır.

SAYFA 12-13-14

KOLEKTİF DOĞRULTU

Haksız İsrail Saldırılarına Karşı Halkın Kurtuluşu Yolunda Devrim

AGEB'den açıklama

Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği (AGEB) Siyonist İsrail'in İran'a yönelik saldırılarına ilişkin açıklama yayımladı. AGEB, haksız savaflara karşı mücadele çağrısında bulundu.

"Emperyalizm Destekli Siyonist İsrail'in Saldırısına ve Savaş Kışkırtıcılığına Karşı Çıkalım!" başlıklı açıklamanın tamamı şöyle:

"ABD emperyalizmi ve Batılı emperyalist güçlerin Orta Doğu'daki ileri karakolu Siyonist İsrail devleti ve bugün başındaki Netanyahu faşist hükümeti, Orta Doğu'da barbar saldırılarla katliamlara yenilerini ekliyor.

"Filistin, Gazze, Lübnan, Yemen, Suriye'de askerî saldırganlıkla on binlerce insanı katleden, yerinden yurdundan eden İsrail devleti, 13 Haziran Cuma günü İran'a yönelik hava saldırıları başlatarak İran askerî yetkililerini ve tesislerini vurdu.

"İsrail, saldırılarına gerekçe olarak İran'ın nükleer programını hedef aldığını söyledi. İsrail'in saldırganlığı ardından

ABD Başkanı Donald Trump, İran nükleer anlaşmayı kabul etmezse sonraki saldırıların 'daha acımasız' olacağını söyleyerek saldırganlığa destek çıktı. Batılı emperyalist güçler de 'kem küm' etseler de esasta İsrail saldırganlığının yanında saf tuttuklarını beyan ettiler.

AVRUPA GÖÇMEN EMEKÇİLER BİRLİĞİ

"İsrail tarafından yapılan saldırıya karşı İran, karşılık vererek İsrail kentlerine füzeler fırlattı. İran'a yönelik emperyalist icazetli saldırıların kontrollü bir şekilde İran'ı güçten düşürme ve zayıflatarak isteklerini yerine getirme planı, yoksa İran rejiminin çökertilerek Batı emperyalistlerine daha uyumlu

bir yönetimin iş başına getirilmesi mi olduğu süreç içinde ortaya çıkacaktır. Birleşmiş Milletler'de İran temsilcisi, Batı emperyalistleriyle uzlaşmaya yeşil ışık yakmıştır. Bu anlamda İran'ı anti emperyalist bir devlet olarak sunmak ve göstermek yanlıştır. İran, Rusya ve Çin emperyalistleriyle ittifak yapma politikasıyla kendi çıkarlarını bölgede etkin kılmaya çalışan gerici bir güçtür. Anti ABD ve anti İsrailci olması onun

'anti emperyalist' olmasını beraberinde getirmez.

"İran gerici rejimine yönelik Siyonist İsrail saldırısında devrimci, demokrat ve ilerici güçlerin tutumu net olmalıdır.

"Öncelikle em-

peryalizm destekli Siyonist İsrail devletinin saldırgan, katil ve yayılma amaçlı politikalarına karşı çıkılmalı ve savaş kışkırtıcılığı ile bölgeyi kan gölüne çeviren barbarlık teşhir edilmelidir. İsrail pervasızlığını başta ABD ve Batılı emperyalistlerin desteğinden almaktadır.

"İran gerici molla rejimi, her türlü adalet ve demokrasiden uzak, zalim bir devlettir.

"İran egemen sınıfları içeride Kürt ulusuna, kadınlara ve özgürlük mücadelesi yürüten muhalif kesimlere karşı idam, recm gibi her türlü zulmü uygulamakta olan gerici barbar bir sistemdir.

"İki gerici-faşist devlet arasında süren savaşta ezilen emekçilerin tarafı; İran ve İsrail halklarının kendi faşist-gerici egemen sınıflarına karşı mücadeleyi yükseltmesi, saldırganlığın ve savaşların bitmesi ve halklar arası gerçek, kalıcı barışın sağlanmasının sömürü ve zulüm düzenlerinin son bulmasıyla ve demokratik halk iktidarları ve sosyalizmle mümkün olacağı bilinciyle hareket etmeleri ve kendi ülkelerinde ulusal egemenlerine karşı özgürlük ve devrim için mücadele çağrısı olmalı, halkın mücadelesi desteklenmelidir.

"AGEB olarak; haksız, gerici savaflara ve katliamlara karşı çıkma ve ezilen yığınların baskı ve sömürüden kurtuluş mücadelesini destekleme bilinciyle enternasyonal dayanışma içinde olmayı sürdüreceğiz!"

Yunanistan'da anti emperyalist etkinlikler sürüyor

Geçtiğimiz günlerde, imzacıları arasında TKP/ML ve YKP(m-l)'nin de olduğu birçok uluslararası komünist parti ve devrimci örgüt tarafından ortak bir bildiri yayımlanmıştı. 30 Mayıs-25 Haziran arasında düzenlenecek eylem ve etkinlikler ile emperyalist savaş hazırlıklarına ve gerici silahlanma yarışına karşı anti emperyalist bir kampanya gerçekleştirileceği belirtilmişti.

"Genelleşen savaflara ve emperyalist sömürüye tek gerçek yanıt, proletaryanın ve halkların emperyalizme ve savaşa karşı birleşik mücadelesidir" şiarı ile başlatılan kampanya kapsamında süren eylem ve etkinlikler Yunanistan'da devam ediyor.

14 Haziran günü YKP(m-l)'nin çağrısı ile Atina'da 1 Mayıs Meydanında bir açık hava etkinliği düzenlendi. Anti emperyalist, haksız savaş karşıtı şiarların yazılı olduğu pankartların asılı

olduğu alanda, katılımcılar tarafından konuşmalar gerçekleştirildi.

YKP (m-l) tarafından gerçekleştirilen konuşmalarda emperyalistlerin artan paylaşım savaşı riskine değinilirken yine emperyalist çekişmenin ağır

yansımasını bulduğu Orta Doğu'daki gelişmelere dikkat çekildi. Silahlanma yarışının "halkların güvenliği için" olduğu aldatmacasına karşı mücadele edilmesi gerektiği belirtilirken Filistin ile dayanışmanın ne biçimde büyütüleceği ve emperyalist çekişmenin sonuçları ile ne biçimde mücadele edileceğine dair fikirler sunuldu. Son dönemde Ukray-

na savaşında, İsrail ve İran arasındaki gerilimde yaşanan gelişmelerin yeni bir dünya çapında katliama hazırlandığına işaret ettiği belirtildi. Ardından TKP/ML tarafından gerçekleştirilen konuşmada "Tüm emperyalistler savunma bütçelerini artırma uğraşı verirken

özellikle geniş nükleer, kimyasal, biyolojik silahların kullanımına yönelik karşılıklı tehditler günlük yaşamda olağan hale gelmiştir. Kitle imha silahları ile gerçekleşen bu tehditlerin yönü, dünya halklarıdır. Katledilecek olan, daha fazla açlık ve acı ile yüzleştirilecek olan,

yaşamından ve yaşam alanlarından mahrum edilecek olan yine dünya halklarıdır. Emperyalistler bir yandan kimin daha fazla pazar alanına hükmedeceği ve kar sağlayacağına dair birbiri ile olan çekişmesini sertleştirirken, daha fazla haksız savaş çıkarma uğraşı verirken, tehditlerinin hedefi yine dünya halkları olmaktadır. Bugün, emperyalistler

daha büyük ölçekli bölgesel savaşların hazırlığındadır, emperyalist paylaşım savaşı hazırlıkları ise düne göre bugün daha yoğundur." denildi. Konuşma "Dünyanın her köşesinde bizlere düşen, gerici emperyalist-kapitalist sisteme karşı savaşımızı yükseltmektir. Emperyalistlerin haksız savaşlarına karşı, devrimin bayrağını taşımaktır, gerici emperyalist-kapitalist sisteme karşı dünya halklarının haklı savaşına önderlik etmektir. Emperyalistlerin talancılığına, barbarlığına ve haksız savaşlarına karşı hem dün hem de bugün ilham verici direnişler, sürmeye devam etmektedir. Görevimiz bu direnişler ile dayanışmayı büyütme, gerici sisteme karşı savaşa önderlik etmek ve onu tarihin çöplüğüne göndermektir." denilerek tamamlandı.

Serbest kürsü bölümünde özellikle Filistin'de süren katliamlara ilişkin değerlendirmeler ve dayanışma mesajları iletildi. 25 Haziran günü gerçekleştirilecek anti emperyalist, haksız savaş karşıtı yürüyüş için çağrı yapıldı. Etkinlik sloganlarla sonlandırıldı.

POLİTİK
GÜNDEMSİYONİST SALDIRGANLIK
VE YAKLAŞAN BÖLGESEL SAVAŞ

Filistin Direnişi'nin 7 Ekim 2023'te başlattığı Aksa Tufanı, ABD emperyalizminin Orta Doğu'da kurmaya çalıştığı tüm dengeleri altüst etti. Siyonist İsrail'in savaş makinesi önce Filistin'e, ardından Lübnan'a yöneldi. Buralarla sınırlı kalmayacağını ise Siyonist katil Netanyahu 7 Eylül 2024'te Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda bir harita eşliğinde tüm dünyaya ilan etti. "Şer ekseni" olarak tanımladığı Suriye, Irak, Yemen ve İran'a da sıranın geleceğini belirtti. Suriye ise Türkiye'nin oynadığı rolle, "barışçıl" sayılabilecek bir biçimde teslim alındı. Beklenti, sıra "büyük lokma İran"a gelmeden önce, politik ve askerî yoğunlaşmanın Irak ve Yemen üzerine olacağı yönündeydi.

İRAN'A YÖNELİK TUZAK

Ancak İran, ABD ile yürütülen nükleer görüşmelerin altıncı turundan hemen önce, 13 Haziran'da Siyonist İsrail'in saldırısına uğradı. İran'ın, ABD'nin "diplomatik uzlaşma" tezgâhına düşürüldüğü söylenebilir.

Siyonist İsrail'in saldırı için uzun süreli bir hazırlık yaptığı anlaşılmaktadır. Saldırıda ilk etapta doğrudan İran askerî kurmayı hedeflenmiştir. Onlarca askerî bürokrat nokta atışlarıyla öldürülmüş, askerî mekanizma felç edilmiş; lojistik ve ikmal hatları hedef alınmış, havalimanları ile basın kuruluşları bombalanarak saldırının kapsamı günbegün genişletilmiştir. Siyonist İsrail, her ne kadar askerî açıdan inisiyatifi elinde bulundursa da İran füzeleriyle tarihinin en ağır yıkımlarından biriyle de karşılaşmıştır.

Saldırıları hâlâ karşılıklı olarak kontrollü bir şekilde sürmekte ve henüz topyekûn bir savaşa dönüşmemiş olsa da, önceki süreçlerde yaşanan askerî karşılaşmaları aşan bir düzeye ulaşmıştır. İsrail, ABD müdahalesi olmaksızın rejimi deviremeyeceğinin farkındadır. ABD ise bir yandan saldırının genişleyeceğine dair mesajlar vermekte, diğer yandan İran'ın sunulan anlaşmayı imzalayarak "tam teslimiyeti" kabul etmesini dayatmaktadır. Rusya, bir yandan Ukrayna'nın iç bölgelerine yönelik yoğun hava saldırıları gerçekleştirirken, diğer yandan İran ve İsrail arasında arabuluculuk rolüne soyundu. Buna uygun biçimde önce kınamakla yetindiği saldırılar hak-

kında en son büyük bir felakete doğru gidildiğini açıklayarak sürece müdahale etmek gerektiğine dikkat çekmiş oldu. Buna rağmen hem Rusya hem de Çin emperyalistleri, İran lehine güçlü bir konum almaktan uzaktır. Bunun nedeni ABD, İngiltere ve Almanya'nın İran üzerinden kapsamlı bir Orta Doğu projesine girişmiş olmalarına tezcanlı bir yanıt vermek istememeleri olmalıdır. Sabırlı davranmak ve etkin bir müdahale için koşulların olgunlaşmasını beklemek, el altından güç toparlamak esas politikaları gibi görünmektedir. Demokratik Kore Cumhuriyeti'nin çıkışı bu bakımdan dikkate değerdir.

İran füzelerine karşı ABD ve NATO güçleri İsrail'i açıkça desteklemekte ancak pratikte tüm imkânlarını seferber eden bir savunma hattı oluşturmuş değiller. Bu süreçte İran'ın direnç düzeyinin test edildiği söylenebilir. İsrail sopası ve savaş tehdidiyle İran'ı müzakere masasına zayıflatılmış bir şekilde oturtma hesabı yapılmaktadır. Ancak silahların iki bölgesel güç tarafından çekildiği gerçeği değişmemektedir. Bu durum, çatışmanın seyrinin nasıl ilerleyeceğini tamamen belirsiz hâle getirmektedir. Net olan ise, ABD ve İsrail Siyonizmi'nin kendi çıkarları için savaş çıkarmaktan, yeni işgallere girişmekten ve tüm bölgeyi ateş hattına sürüklemekten çekinmeyeceğidir.

Bu durum tüm politik ilişkileri, dengeleri, çelişki ve çatışmaları belirleyecek ve yönlendirecektir. Siyonizm'in saldırısıyla birlikte bölgesel savaşın şartları daha fazla güçlenmiştir. İran, kolay lokma olmadığını ve teslim bayrağını çekmeyeceğini göstermiştir. ABD emperyalizminin bölgedeki hegemonyasını pekiştirmek için bölge ilişkilerini, sınırlarını yeniden düzenleme çabası bir sır değildir. Artık bunun bir kısmının savaş yoluyla ya da savaş tehdidiyle yapılacağı Siyonizm'in İran'a saldırısıyla birlikte ete kemiğe bürünmüştür. Bu sürece tüm uşaklarını hazırlamada ABD'nin zamana ihtiyacı vardır. Siyonist İsrail ise bu zamanı olabildiğince kısaltma rolüne sahiptir. ABD'nin bölge politikasında, ABD Büyükelçisi Tom Barack'ın ifadesiyle "hem yumuşak güç hem de sert güç olabilecek" bir rol verilen faşist TC, İsrail'in saldırısıyla sürecin hızlandırılmasına tepkilidir. Bu nedenle İsrail'in saldırısından kısmen rahatsızlık duymaktadır. Çelişkilerin hızla keskinleşmesi ve savaş koşullarına doğru evrilmesi, henüz

çözülmemiş sorunlar karşısında TC açısından hem bir tehdit hem de ciddi bir tehlike oluşturmaktadır. Özellikle Türk hâkim sınıfları açısından, tüm bölgede parçalanma ve sınır değişiklikleri eğilimi belirgin hâle gelmişken, bölgesel bir karakter taşıyan Kürt meselesinde ilerleme kaydedilmeden bir bölgesel savaş olasılığı ciddi bir tehlike olarak görülmektedir.

FAŞİST TC'NİN SIKIŞMIŞLIĞI VE
KÜRT MESELESİ

Son iki yıldır, bölgedeki rolünü güçlendirmek ve parçalanma tehditlerini bertaraf etmek amacıyla Kürt meselesinde başlatılan uzlaşma ve barış girişimi ise henüz yolun başındadır. Kürdistan'ın hiçbir parçasında beklenen ilerlemeler sağlanamamıştır. Irak, Suriye ve İran'da Kürt hamiliği üzerinden hesapladığı hegemonya planları henüz inşa edilememiştir. PKK ile yürütülen uzlaşma süreci ağır aksak ilerlemekte, güven veren adımlar atılamamakta ve istenen politik değişiklikler gerçekleştirilememektedir. Hiç kuşkusuz bunun en temel nedeni, Kürt meselesinin Türk hâkim sınıflarından beklediği adımlardır. TC'nin siyasal yapısı, devlet geleneği, ekonomik sistemi var olan hâliyle çok uluslu yapıyı ve onun gerektirdiği asgari beklentiye karşılamaya uygun değildir. Bunun yanında, özelde Kürt Ulusal Hareketinin uzun soluklu mücadelesi ve bunun yarattığı belli politik sonuçların siyasal ve toplumsal yapıda yarattığı etkiye dikkat çekmek gerekir. Faşist TC, Abdullah Öcalan'ın çağrısı ve PKK'nin kendini feshederek barışçıl mücadele yürüteceği çağrısına uygun basit yasal düzenlemeleri hayata geçirmede dahi kriz içine girmektedir. Bu durum, TC'nin büyük oyunun bir parçası olma çabasında ne denli yetersiz kaldığını ortaya koymaktadır.

BELİRSİZLİK VE TC'NİN ÇELİŞKİLERİ

Faşist diktatörlük, tüm gücü ve isteğiyle emperyalizmin bölge planlamasına uyum sağlama ve bölgesel savaşa hazırlık çabası içinde olsa da, sosyal ve ekonomik gerçeklik onun ayağında bir pranga olarak durmaktadır. Siyonist İsrail'in Suriye, İran ve tüm bölgede politik saflaşmayı ve keskinleşmeyi körükleyen, emperyalist planları hızlandıran adımları ise TC açısından hazır olmadığı karşıtlıkların içine sürüklenmek anlamına gelmektedir. Suriye, Irak ve

İran'da üzerine düşen rolü oynamak, hegemonyasını genişletecek imkânları yaratmak için gerekli zaman daraldıkça, Siyonist İsrail'e yönelen "sözde tepkiler" açığa çıkmaktadır. Oysa gerçek olan, iki gücün de ABD emperyalizminin bölgesel planlarının temel öğeleri olduğudur. Bu rolün oynanmasında kendisini sınırlayacak gelişmeler ise açık bir rahatsızlığa dönüşmektedir. TC'nin Siyonist İsrail için bir varlık sigortası olduğu gerçeğinin ise hiçbir gelişmeyle, çelişkiyle kararmaması gerekmektedir.

Siyonizm'in saldırısı, bölge devletlerini ve elbette TC'yi savaş nizamı almaya itmektedir. Daha fazla silahlanma, bölgede daha aktif olma gibi söylemler güç kazanmaktadır, kazanacaktır. Yanı başımızda olan bu çatışma ve savaş hâli ise emekçi halkı olabildiğince tedirgin eden, öfkeliendiren bir durumdur. Ege-men sınıfların daha savaşçı bir toplum, savaşa daha hazır koşullar oluşturmaya dair adımları ivme kazanacaktır. Bu yaklaşım, ölümü gösterip sıtmaya razı etme yöntemiyle topluma dayatılacaktır. Savaş bütçeleri ile ekonomik saldırganlık perdelenecek, şovenizmle hak ve özgürlüklere saldırılar yoğunlaşacaktır.

Emperyalist savaflara karşı devrimci bir tutum, savaşın sınıfsal karakterini kavramaktan ve proleter dünya devriminin çıkarlarını esas almaktan geçer. Sınıf savaşımını merkeze almayan her analiz, kitleleri ya pasifizme sürükler ya da emperyalist cephelerden birine yedekler. Tüm karanlığı reddediyoruz. Halkların kurtuluşu, emperyalizmin zayıf zincirlerinden uzlaşmacı hayallerle karşı devrimci bir kopuş yaratmakla mümkündür.

Siyonizm'in ve emperyalistlerin bölgedeki savaş kışkırtıcılığı bu bilinçle gündemin merkezine oturmalıdır. Anti emperyalizm ve emperyalist savaş karşıtlığına dayalı yönelim, en geniş kesimlerle mücadelelenin konusu yapılmalıdır. Bu temelde yeni mücadele araçları ve platform çalışmaları örgütlenmelidir. Okun sivri ucu ABD ve Batı emperyalizmi, Siyonizm yanında ABD'nin uşağı olan devletlere yönelmelidir. Özellikle Faşist TC'nin emperyalizmin bir uşağı olarak savaş kışkırtıcılığında oynadığı rolü "uzlaşma, sağduyu ve barış" söylemleriyle perdeleyen sahtekârlığı deşifre edilmeli, devrimci mücadeleyi yükseltmenin bir kaldıracına dönüştürülmelidir.

İZMİR GREVİNDE SINIF PENCERESİNDEN GÖRÜNENLER

Manipülasyona, Örgütlenme Hakkına ve İşçi Düşmanlığına Karşı Bir Tutum

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İZELMAN, İZENERJİ ve Egeşehir şirketlerinde çalışan yaklaşık 23 bin işçi, 29 Mayıs 2025'te DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası öncülüğünde greve çıktı. Grev, işçilerin "eşit işe eşit ücret" talebi ve belediyenin düşük ücret dayatmalarına karşı anayasal hak olan grev hakkını kullanmalarıyla başladı. Yedi gün süren grev, 4 Haziran'da belediye ile sendika arasında varılan bir anlaşmayla sona erdi. Ancak, grev sonrası İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Cemil Tugay'ın 1030 işçinin işten çıkarılacağını açıklaması ve bu kararın sorumluluğunu Belediye-İş Sendikası'na yüklemesi, işçi haklarına ve demokratik değerlere yönelik ağır bir saldırı olarak tarihe geçti. Bu tutum, grev sürecinde ortaya çıkan sendikal örgütlenme ve toplu iş sözleşmesi (TİS) karşıtı yaklaşımın bir uzantısıydı. Nitekim bu saldırının devamı da gecikmeden geldi.

Grev sürecinde yaşananları kısaca hatırlamakta fayda var. Zira gelişen işten çıkarma sürecindeki emek düşmanı tutumu besleyen temel etkenleri kavrayabilmek açısından bu önemlidir.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde DİSK Genel-İş Sendikası'na bağlı yaklaşık 23 bin işçinin 28 Mayıs 2025'te başlattığı grev, Türkiye emek hareketi açısından kritik bir dönemeç oldu. İşçiler, "eşit işe eşit ücret" talebiyle anayasal haklarını kullanarak greve giderken, İZBB Başkanı Cemil Tugay ve bazı kesimler tarafından başlatılan manipülatif söylemler, işçileri ve sendikayı hedef alarak emek mücadelesini karalamaya çalıştı.

Grevin Haklı Temeli: Eşit İşe Eşit Ücret

İzmir'deki grevin temel nedeni, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin (İZBB) aynı işi yapan işçiler arasında yarattığı ücret

eşitsizliğidir. DİSK Genel-İş Genel Başkanı Remzi Çalışkan'ın 30 Mayıs 2025 tarihli açıklamasında da vurguladığı gibi grev, Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası'yla imzalanan toplu iş sözleşmelerinde aynı işi yapan işçilere daha yüksek ücretler ödenirken Genel-İş üyelerine daha düşük ücret teklif edilmesine karşı bir tepki olarak başlamıştır.

Örneğin, İZBB bünyesindeki bir temizlik işçisinin net maaşı 37 bin TL iken, emsal şirketlerde aynı işi yapan işçiler 64 bin TL kazanmaktadır. Bu açık ücret ayrımcılığı yalnızca sendikal rekabeti kö-rüklemekle kalmamakta, aynı zamanda işçiler arasında ciddi bir huzursuzluğa da yol açmaktadır.

"Eşit işe eşit ücret" talebi, çalışma hukukunun evrensel bir ilkesidir ve işçilerin en meşru hakkıdır. Ancak İZBB yönetimi bu haklı talebi karşılamak yerine işçileri ve sendikayı suçlamayı, kamuoyunu işçilere karşı kışkırtmayı tercih etmiştir. Nitekim İZBB Başkanı Cemil Tugay, 29 Mayıs 2025'te yaptığı açıklamada eşit işe eşit ücret talebinin haklılığını kabul etmekle birlikte, önceki toplu iş sözleşmesini "sorumsuzluk" olarak niteleyerek kendi yönetimini aklamaya çalışmıştır.

İŞÇİLERİ HEDEF GÖSTEREN MANİPÜLATİF SÖYLEMLER

Cemil Tugay, grev sürecinde işçileri ve sendikayı hedef alan söylemleriyle dikkat çekti. 2 Haziran 2025'te düzenlediği basın toplantısında Cemil Tugay, işçilerin grevini "İzmir halkını mağdur etmek"le suçlayarak halkla işçileri karşı karşıya getirmeye çalıştı. "İzmir hedefte, bu bir siyasî fırsatçılık" diyerek greve saldıran Tugay, sendikayı da "yalan söylemekle" itham etti.

Özellikle 7 Haziran 2025 gece yarısı yaptığı açıklamada kullandığı öfkeli ve saldırgan üslupla işçilere ve sendikaya karşı açık bir düşmanlık sergiledi. "Benim açımdan bu kişilerle görüşme yolu kapanmıştır" diyerek sendikayla diyalogu tek taraflı biçimde kesmeye çalışması, çözüm odaklı bir yaklaşım değil, işçilerden boyun eğmesini bekleyen bir zihniyetin ifadesidir.

Tugay'ın manipülatif söylemleri, grevin halkı mağdur ettiği iddiasına dayanmaktadır. Oysa grev, işçilerin toplumsal gücünü işverene karşı kullandığı, hizmetlerin aksamasını meşru bir baskı aracı haline getiren bir haktır. Bu gerçek, dünyanın her yerinde böyle kabul edilir. Tugay'ın, grev hakkını çarpıtarak işçileri suçlaması, bu hakkı bilmediğinden değil, bilinçli olarak hedef saptırdığını göstermektedir.

Tugay'ın grev kırılcılığı yaparak çöp toplama şovu düzenlemesi ise hem işçilerin mücadelesini zayıflatmaya yönelik bir provokasyon hem de doğrudan grev kırılcılığı suçunu işaret eder. Grev kırılcılığı işçilere karşı açık bir toplumsal suçtur. Tugay'ın işçilere ve sendikaya yönelik karalama kampanyası, bazı gerici ve emek düşmanı kurumlar, siyasi partiler ve kişiler tarafından da desteklenmiştir. Özellikle bazı medya organları ve köşe yazarları, grevi "fahiş ücret talepleri" veya "siyasi manipülasyon" olarak göstererek işçileri hedef almıştır.

YALANLAR VE ÇARPITMALAR SUYU BULANDIRMA ÇABASI

Tugay ve destekçilerinin grev sürecine dair yaydığı yalanlar ve çarpıtmalar, işçilerin mücadelesini karalamak ve toplum gözünde itibarsızlaştırmak için sistematik bir şekilde kullanılmıştır. Örneğin, Tugay'ın "işçilerin 50-60 bin TL

maaş aldığı" yönündeki iddiası gerçeği yansıtmamaktadır. İZBB'de bir temizlik işçisinin net maaşı 37 bin TL'dir. Ayrıca, Tugay'ın belediye bütçesinin yetersizliğini öne sürerek işçilerin taleplerini "sorumsuzluk" olarak nitelendirmesi de inandırıcılıktan uzaktır. 2023 verilerine göre İZBB'nin personel gideri toplam gelirin yalnızca yüzde 8,2'sini oluşturmaktadır; üstelik İller Bankası'ndan gelen pay bile yüzde 13 seviyesindedir. Buna rağmen Tugay, bütçe kesintilerini gerekçe göstererek işçilerin taleplerini hedef almış ve işçileri suçlamaya yönelmiştir.

Grev sonrasında yaptığı açıklamalarda Cemil Tugay, işten çıkarmaların sorumluluğunu Belediye-İş Sendikası'na yükleyerek işçileri ve sendikal mücadeleyi doğrudan hedef aldı. Tugay şöyle dedi:

"Belediye-İş Sendikası, belediye ve halkı düşünmeden hareket ediyor. Eğer bu anlayışsız noktada ısrar ederlerse, işten çıkarılacak arkadaşlarımızın sorumlusu doğrudan sendikadır, bizler değiliz. Sendika, belli çalışanların yüksek maaş almasına devam ettirmek için bir grup çalışanı feda ediyor."

Bu söylem, işçilerin anayasal bir hak olan grev hakkını kriminalize etmeye çalışmakta, sendikal mücadeleyi ise "halk düşmanlığı" ile eşitleyerek işçileri halkla karşı karşıya getirme stratejisinin bir parçası olarak işlev görmektedir. Tugay, çöp toplama eylemleri yaparak da sendikal mücadeleyi zayıflatmaya çalışmıştır. Oysa grev kırılcılığı, yalnızca işçilerin emeğine değil, aynı zamanda sendikanın güç kaynağı olarak grev hakkına bir saldırdır. Tugay'ın "İzmir de, İzmir Büyükşehir Belediyesi de sendikaya diz çökmeyecek!" sözleri ise, sendikal örgütlenmeyi bir tehdit olarak gördüğünü ve işçilerin kolektif

tif mücadelesine karşı açıkça patron ağzıyla konuştuğunu göstermektedir.

Tugay'ın işten çıkarmaları gerekçelendirirken dayandığı bir diğer argüman, belediyenin mali durumunun sürdürülemez olduğu iddiasıdır. Tipik bir patron refleksiyle hareket eden Tugay, "Eksideyiz yani. Bunun sürdürülemez olduğunu benim kadar herkes idrak edebilir. Burada bir önlem almak zorundayız" diyerek işten çıkarmaları ekonomik bir zorunluluk olarak sunmaktadır. Oysa bu söylem, işçilerin emeği üzerinden tasarruf yapmayı meşrulaştırmaya çalışan klasik bir sermaye savunusudur ve belediyenin kaynaklarının işçilere değil, farklı alanlara yönlendirildiğini göz ardı etmektedir.

Sınıf perspektifinden bakıldığında, işçilerin işten çıkarılması yalnızca rakamsal bir "tasarruf" değil; işçilerin geçim kaynaklarının ellerinden alınması, ailelerin yoksulluğa itilmesi ve toplumsal eşitsizliğin daha da derinleştirilmesi anlamına gelir. Belediyenin mali sorunlarının çözümü işçilerin sırtına yüklenemez. Bu sorunlar ancak kamusal kaynakların adil ve halkçı bir şekilde kullanılmasıyla aşılabılır — ki ne yazık ki böyle bir dertlerinin olmadığını Bağdat'taki sağır sultan bile duymuştur!

Başta İZBB Başkanı Cemil Tugay ve onun destekçisi İzmirli seçmenlerin önemli bir kesiminin tutumu, işçi hakları, anayasal güvenceler ve en temel demokratik haklar açısından ciddi bir ihlal ve açık bir saldırı niteliği taşımaktadır.

Oldukça geri ve sınırlı bir demokrasi barındıran bu faşist cumhuriyette dahi işçilerin grev hakkı -bu hakkın tarihsel biçimlenişindeki toplumsal sorunlar ayrı bir konudur- Anayasa'nın 54. maddesi ve 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu ile "koruma" altına alınmıştır. Yasal güvence veya koruma olsun veya olmasa grev, işçilerin ekonomik ve sosyal haklarını savunmak için ellerindeki en temel mücadele aracıdır. Tugay'ın grevi "halkı cezalandırma" olarak nitelendirmesi ve grev sonrası 1030 işçiyi işten çıkarma tehdidinde bulunması, işçilerin anayasal ve demokratik haklarını kullanmalarını açıkça cezalandırma girişimidir. Bu yaklaşım, işçilerin örgütlenme özgürlüğüne ve toplu pazarlık hakkına doğrudan bir saldırıdır.

İşçilerin grev hakkı, yarı feodalizme dayalı komprador kapitalist sömürü düzenine karşı kolektif direnişin temel

taşıdır ve bu hakkın fiilen kısıtlanması, emekçilerin köleleştirilmesi ve sermayeye biat etmeye zorlanması anlamına gelir. Tugay ve benzeri siyasetçiler işçi sınıfının en meşru haklarını kriminalize etmeye, emekçileri toplumsal düşman ilan etmeye çalışarak emperyalizm bağımlı sermaye düzenine sadakat göstermektedirler.

Ayrıca, pürtelaş olduklarında AKP-MHP iktidarının saldırılarına karşı koşa koşa sığındıkları Anayasa'nın 51. maddesi de işçilerin sendika kurma ve sendikalara üye olma hakkını açıkça güvence altına alır. Cemil Tugay'ın özellikle sendika yöneticilerinin yakınlarını işten çıkarma tehdidinde bulunması, sendikal faaliyetleri dolaylı biçimde cezalandırma girişimidir. Bu, anayasal bir hak olan sendikal örgütlenmeyi fiilen baskı altına alma çabasıdır. Ayrıca, grev hakkının kullanımı nedeniyle işçilerin işten çıkarılması, Anayasa'nın 54. maddesine açıkça aykırıdır ve işçilerin anayasal haklarını gasbetmek anlamına gelir.

CHP'ye sormak gerekir: Muhalefetteyken işçi ziyareti yapıp sendikalarla poz vermeyi bir "erdem" olarak görürken, bugün içine sürüklendiğiniz bu emek düşmanı tutumun kaynağı nedir? Ne oldu da bol bol "emek savunuculuğu" yaparken şimdi işçilerin grevini kriminalize eden, işçileri hedef gösteren bir noktaya savruldunuz? CHP ve benzeri düzen partilerinin bu tutumu, burjuva siyasetin işçi sınıfı karşısındaki gerçek yüzünü bir kez daha ifşa etmiştir.

CHP'NİN DEĞERLERİNİN FOYASI ÇIKTI

CHP, tarihsel olarak sosyal demokrasiyi ve işçi haklarını savunduğunu iddia eden bir parti olsa da, Cemil Tugay'ın tutumu bu söylemin ne kadar yüzysel ve tutarsız olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor. Oysa CHP Genel Başkanı Özgür Özel, grev sırasında işçilere destek veren açıklamalar yaparak partisinin emekten yana olduğunu vurgulamıştı. Özel, o dönemde şu ifadeleri kullanmıştı: "Kimse bizden greve çıkmış işçiye laf söylememizi beklemez. CHP, örgütlenme özgürlüğünün teminatıdır; bu hakkı Türkiye'ye getirmiş, savunmuş bir partidir."

Ayrıca, Özel, sendikal örgütlenmeyi desteklediğini belirterek, "Kendisine ve emeğine değer veren bütün işçileri sendikalarda örgütlenmeye davet ediyoruz. Sendikalı olmayan emek sömürülür" demişti.

Ancak, bu söylemler, Tugay'ın grev sonrası işçileri işten çıkarma kararı ve sendikayı suçlayıcı tutumuyla açık bir tezat oluşturuyor. Özel'in işçileri destekleyen açıklamaları, CHP'nin belediyelerdeki uygulamalarıyla uyuşmuyor ve partinin emek dostu söyleminin ikiyüzlü olduğunu ortaya koyuyor. CHP'nin işçi haklarını savunma iddiası, yalnızca İzmir'de değil, diğer CHP'li belediyelerde de sorgulanabilir. Örneğin, İstanbul Beşiktaş Belediyesi'nde 500 işçinin işten çıkarılmasına Genel-İş Sendikası'nın sessiz kalması ve diğer CHP'li belediyelerde maaşların geç ödenmesi gibi sorunlar, partinin işçi haklarına verdiği sözde desteğin pratikte karşılık bulmadığını gösteriyor. CHP'nin bu tutumu, emperyalizme bağımlı bu sömürü düzeninin bir temsilcisi olarak işçi sınıfına karşı ağalıktan devşirme patron tayfasının çıkarlarını savunduğunu açıkça ortaya koyuyor. CHP, işçilerin haklarını savunmak yerine, belediyelerin mali disiplinini koruma adı altında emekçileri feda etmeyi tercih ediyor.

ÖZGÜR ÖZEL'İN SÖYLEMLERİ, EVET SADECE SÖYLEMLERİ

Özgür Özel'in grev sırasındaki söylemleri işçilerin haklı mücadelesine destek verirken, Tugay'ın grev sonrası tutumu bu desteği tümüyle boşa düşürmektedir. Özel'in "Sendikal siyaset ortalamaya göre yapılır; ortalama vicdan, ortalama akıl, ortalama beklentiler" şeklinde ki açıklaması ise işçilerin taleplerini "makul" bir sınırın içine hapsetmeye çalışmakta, grevin radikal ve meşru niteliğini törpülemeyi amaçlamaktadır. Ne var ki, Tugay'ın 1030 işçiyi işten çıkarma kararı, Özel'in bu "makuliyet" çağrısını dahi aşarak, işçilere yönelik açık bir düşmanlığı ortaya koymaktadır. Bu tablo, CHP'nin işçi sınıfına dönük politikalarının ne denli tutarsız olduğunu ve sosyal demokrat söylemin arkasında burjuva çıkarlarını koruma eğiliminin ne kadar güçlü bir şekilde varlığını sürdürdüğünü bir kez daha göstermektedir.

Özel'in söylemleri, işçileri yatıştırmaya ve sendikal mücadeleyi kontrol altına almaya yönelik bir taktik olarak değerlendirilebilir. Özel, işçileri sendikalaştırmaya çağırırken, CHP'li belediyelerde sendikal hakların gasbedilmesi ve grevlerin bastırılması, partinin gerçek yüzünü gösteriyor. Bu ikiyüzlülük, işçilerin yalnızca CHP'ye değil, tüm burjuva partilerine karşı bağımsız bir mücadele yürütmesi gerektiğini bir kez

daha hatırlatıyor.

KÜLLER SAVRULDU KEMALİST ANLAYIŞIN EMEK DÜŞMANI YÖNÜ ORTAYA ÇIKTI!

İzmir'deki belediye grevi, yalnızca emekçilerin hak arayışı değil, aynı zamanda yüzyıllık ideolojik tortuların bir kez daha yüzeye çıktığı tarihsel bir kırılma anıdır. Kendini ilerici, demokrat ve emek dostu olarak tanımlayan CHP'li yerel yönetim ve çevresindeki seçmen kitlesi; grev karşısında geliştirdiği manipülatif açıklamalar, sendika düşmanlığı ve işçi mücadelesini itibarsızlaştırma çabalarıyla Kemalizm'in seküler ve modern görünümü faşist reflekslerini bir kez daha ifşa etmiştir. Bu tablo, Kemalizm'in yalnızca bir ideolojik duruş değil, aynı zamanda devletin sürekliliğini sağlayan baskı aygıtlarının seküler biçimi olduğunu göstermektedir. Emek hareketi ile Kürt Ulusal Hareketinin önemli derecede iç içe olduğu günümüz koşullarında, İzmir gibi kentler -her ne kadar "laik", "aydınlanmacı" bir söyleme sarılsa da- gerçekte devletçi ve sermaye yanlısı reflekslerle emek düşmanlığının taşeronluğunu üstlenmektedir. CHP'nin ve kimi sözde demokratik kurumların maskesi bu grevle bir kez daha düşmüş; işçiye karşı sergilenen bu gerici tutum, faşizmin yalnızca saraylarda değil, CHP'li belediyelerin koridorlarında da dolaştığını açıkça ortaya koymuştur. Bugün İzmir grevi yalnızca bir ücret mücadelesi değil, sınıf onurunun, halkın özgürlüğünün ve sahici bir demokrasinin turnusoludur.

Kemalizm'in ulusal birliğe dayalı ideolojisi, sınıf farklılıklarını örtmek ve ezilen sınıfların mücadelesini bastırmak üzerine inşa edilmiştir. "Hepimiz aynı gemideyiz" söylemiyle sınıf ayrımları görünmez kılınırken, emekçilerin hak mücadelesi sürekli olarak "bölücülük", "ahlaksızlık" ve "düzene zarar vermek" gibi ithamlarla bastırılmıştır. Bugün İzmir'de yaşananlar, bu tarihsel çelişkinin güncel bir yansımasıdır.

CHP'nin önemli bir kesimi için Kemalizm hâlâ devletçi bir motor işlevi görmektedir. İşçi sınıfı taleplerle sokağa çıktığında ve özellikle Kürt Ulusal Hareketiyle ortak mücadele kanalları oluştuğunda, Kemalist refleksle faşist yüzünü hemen göstermekte ve düzeni koruma içgüdüleriyle baskıcı bir biçime bürünmektedir. Bu tutum ilerici değil, ulusal gericiğin en çıplak halidir.

"DOĞAYA SALDIRININ OLDUĞU HER YERDE MÜCADELEYİ ÖRECEĞİZ"

Munzur Çevre Derneği (MÇD) Yönetim Kurulu Başkanı Hatun Esen'le devam eden çevre mücadelelerini ve MÇD'nin politikalarını konuştuk.

Yeni Demokrasi: Dünyada egemenler bir kriz yaşıyor. Bu krizin yansıması ezilenlere ve yaşam alanlarına daha fazla saldırı olarak karşımıza çıkıyor. Bugün bu ekolojik temelli saldırıları nasıl ele alabiliriz ve ülkemize nasıl yansımaktadır?

Hatun Esen: Emperyalist paylaşım savaşlarının yarattığı yıkımlar, insan kaybı, doğanın ve kentlerin yok oluşu devam ediyor. Bu yaşanan savaşımlardan yıkımlardan ülkemiz de fazlasıyla etkileniyor. Bu etkilenmenin ekonomik boyutunun yanı sıra ekolojik yıkımlar da hızla devam ediyor. Ekonomik bir krizin içinde olanların doğamızı, yaşam alanlarımıza yönelik saldırıları günden güne artarak devam ediyor. Zengin yeraltı kaynaklarımızı yabancı şirketlere peşkeş çekerken halkın tapulu arazilerine el konularak kamulaştırıyor, inanç yerlerine iş makineleri ile giriliyor; Tokat'ta, Sivas'ta, Dersim'de ve daha birçok yerde olduğu gibi. Bu yıkımlar halkta derin travmalara yol açıyor. Bu ekolojik saldırıları ve yıkımlardan en çok kadınlar, çocuklar ve yoksul emekçi halk etkilenmektedir. Yaşam koşullarının ezilenler açısından daha da zorlu hale geldiği bu süreçte temiz su ve gıdaya ulaşım her geçen gün

daha da zorlaşıyor.

Resmi verilere göre AKP iktidarı döneminde 72 bin kez "ÇED (Çevre Etki Değerlendirmesi) gerekli değildir" kararı verildi. Tarım arazilerine, meralara, ormanlık alanlara, yer altı sularına, nehirlere, göllere, kıyılara geri dönüşü mümkün olmayacak zarar verecek olan projelere ÇED olumlu kararları veriliyor. Doğamız ve çevremiz devlet tarafından korunmadığı için daha fazla kâr etmek isteyen sermaye grupları bu alanlara yöneliyor. Özellikle son 20 yıldır ülkemizin madenleri, özellikle altın madeni adeta talan edilmektedir.

Yeni Demokrasi: Ülkemize yansımalarını tanımladınız. Sizin ve derneğinizin de dahil olduğu belli direnişler var. Bu direnişlerden Diyadin altın madeni ve Dersim pomza madenine dair gözlemlerinizi ve düşüncelerinizi nedir?

Hatun Esen: Ağrı Diyadin'e bağlı Mollakara'ya dikkat çekmek için ekoloji örgütleri ve yaşam savunucuları olarak Diyadin'e gittik. "Diyadin iliç olmasın" demek için sesimize yükselttik. Madenler sadece Diyadin'in ya da iliç'in sorunu değil, madenler sorunu bu coğrafyadaki su havzalarının tamamını kapsıyor. Fırat havzası Türkiye su kaynaklarının yüzde 61,5'ni oluşturuyor. Altın madeni sahası Murat Nehri ve kolları üzerinde bulunuyor. Mollakara (Melegere) köyü ve çevresi Murat Nehri, Diyadin, Ağrı ve Fırat su havzasını etkileyecektir. Diyadin'de halkla konuştuğumuzda hepsi tehlikenin boyutlarının farkında, ekonomik krizin bu kadar derinleştiği süreçte orada çıkarılan madenden kaynaklı çok sayıda hayvanın yaşamını yitirdiğini söylediler. İlerleyen zamanlarda maden bölgesinde bulunan köylerin boşalmasından, suların kirleneceğinden ve hastalıkların baş göstereceğinden endişeliler. Bize de "Maden açıldı siz geç kaldınız. Sessiz çığlığımızı duymadınız" diye sitem ederken bir yandan da ülkenin farklı

yerlerinden gelen doğa savunucuları onları çok mutlu etmişti, çünkü birileri onların yaşam alanlarına sahip çıkmak için onca yolu kat edip gelmişti.

Diyadin yerelinde örgütlü bir gücün olmayışı bir eksiklik olarak görünüyordu. Birilerinin kendilerine öncülük yapmasını istiyorlardı. Bölgede geçimini hayvancılık, seracılık ve sıcak termal suyundan sağlıyor, güzelim kent madenden kaynaklı yeni göçleri maruz kalacaktır. Bölge halkı dilinden, kültüründen ve topraklarından ayrılmak zorunda kalacaktır. Yerel devrimci, demokrat güçlerin saldırılar karşısında ve bütün devlet aygıtını arkasına almış sermaye güçlerine karşı tek başlarına yeterli bir savunma gösteremedikleri yaşanan birçok direniş örneğiyle deneyimlenmiştir. O yüzden Diyadin'de de Kaz Dağları'nda da Dersim'de de verilen lokal direnişlerin genel direnişlere çevrilmesi elzemdir.

Diyadin'de halkın toprağı, suyu, havası madenden kaynaklı kirlenip yok olurken Dersim Sekasur da Alevi inancının kutsal mekanlarını tehdit ettiği gibi geçmişlerini de geleceklerini de yok etmek isteyen sermaye sahipleri aynıdır. Dersim Sekasur bölgesinde yapılacak Pomza madenin işletmesinin yerelden birilerinin alması halkın yüreğine bir hançer gibi saplanmıştır. Geçmişte olduğu gibi ağacın kurdunun kendi içimizde olması bizim kabuk bağlayan yaralarımızın kanamasına neden olmuştur. Burada yapılacak patlamalar doğal dengeyi, su yollarını bozacak, Pomza maden ocağından çıkan toz yaşam kalitesini düşürecek, bitki yapraklarını kaplayarak solunumu ve fotosentezi engelleyecektir. Bizim de bileşeni olduğumuz Sekasur bölgesi için kurulan yerel direniş platformları çok değerlidir. Dersim'deki tüm kurumlar bu yereldeki bütün kurumlar tarafından desteklenip çalışmalarında yer almalıdır.

Bir kere ipin ucunu kaçırsak Dersim

coğrafyasında tehlikelerin boyutları artacaktır. Buradaki direnişleri örgütlü bir güce çevirip mücadeleyi büyütmek gerekiyor.

Yeni Demokrasi: Yeni bir genel kurul yaptınız ve yönetim seçtiniz. Ülkemizi ne bekliyor ve Munzur Çevre Derneği önümüzdeki sürece dair ne öngörüyor ne öneriyor?

Hatun Esen: Emperyalist kapitalist sistemin sonucunda zengin ülkelerde daha yüksek bir tüketim seviyesine ulaşılırken, bu tüketimin yarattığı olumsuz etkiler, çevre kirliliği, biyoçeşitlilik kaybı ve yerel toplulukların yerinden edilmesi gibi sorunlar yoksul ülkelerin üzerine yüklenmektedir. Ekolojik sömürü sürdürülmeyen üretim ve tüketim birimlerinin bir sonucudur. Bu süreç, halkların yaşam koşullarını tehlikeye atmaktadır. Ülkemizde devam eden ekolojik yıkımlara son verilmezse bizi ciddi sorunlar beklemektedir. Hava kirliliği, su ve toprak kirliliği ekosistemdeki dengeyi bozduğu gibi halkta da büyük salgın hastalıklar doğurmaktadır. Özellikle temiz içme suyuna erişim gitgide artacaktır. Ülkemiz tatlı su fakiri bir ülkedir. Özellikle ormanların yok oluşu dağların delik deşik edilerek çıkarılan madenler yüzünden sularımız hem kirlatildi hem de azaltılmıştır. UNICEF tarafından 19.03.2023 tarihinde hazırlanan bir rapora göre Afrika'da 190 milyon çocuk temiz suya erişemiyor. Bu sebepten dolayı her gün bin çocuğun hayatını kaybettiğini belirtiyor.

Yeni genel kurulumuzla birlikte üzerimize aldığımız görev ve sorumlulukların bilinciyle çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Ekoloji mücadelesini örgütlü ve ilkeli bir şekilde sürdürüp yıkımlara karşı hep birlikte set olacağımız bu süreçte yan yana omuz omuza mücadeleyi öğrenmemiz gerekiyor. Bunun başka yolu da yöntemi de yok. Doğamıza ve yaşam alanlarımıza hep birlikte direnerek sahip çıkacağız.

PROLETARYA PARTİSİNDEN AÇIKLAMA

Proletarya Partisi, Siyonist İsrail'in 13 Haziran'da İran'a yönelik başlattığı saldırılara dair bir açıklama yaptı.

"Emperyalist savaş kışkırtıcılığı ve saldırganlığına karşı daha örgütlü ve mücadeleci hatta seferber olalım. Emperyalizme ve Siyonizm'e dur diyelim." denilen açıklama tkpml6.net sitesinde yayımlandı.

"Emperyalizmin ve Siyonizm'in Saldırı ve Savaş Kışkırtıcılığına Dur Diyelim!" başlıklı açıklamada öne çıkanlar şu şekilde:

(...)

"ABD emperyalizminin bölgede kanlı hançeri olan Siyonist İsrail, 7 Ekim 2023'te Filistin Direnişinin El-Aksa Operasyonu sonrası bölgesel savaş kışkırtıcılığının baş aktörü olmuştur. Gazze başta olmak üzere tüm Filistin'i yerle bir ederek on binlerce Filistinliyi katlederken saldırılarını Lübnan'a taşımıştır. Yemen, Suriye, Irak ve İran'ın da hedefi olduğunu ilan etmiştir. İbrahim Anlaşmaları ve Eylül 2023'te imzalanan Hindistan-Orta Doğu-Avrupa Ekonomik Koridoru Anlaşması, Filistin'in tabutuna artık son çivilerin çakılmasını da içermektedir. (...) "Emperyalistler; Filistin, Lübnan, Irak ve Türkiye'de sürdürülen ulusal kurtuluş mücadelelerini direniş gösterdiği için zor yoluyla ya da rıza ile tasfiye edilecek hedefler haline getirmiştir. (...) bu durum sadece bölgeyle sınırlı değildir. Hindistan'dan Kuzey Afrika'ya kadar uzanan geniş bir alanı içine almaktadır. Bu bölgelerde ulusal ve sosyal temelde mücadele yürüten tüm direnişçi güçler uzlaşmayla (PKK vs.) ya da askerî yollarla (HKP(Maoist), Hamas, Hizbullah vs.) tasfiyenin hedefi durumundadır.

(...)

"ABD emperyalizminin ekonomik ve politik çıkarlarına uyum sağlamayan devletler de bu yönelimin bir parçası durumundadır. Bu devletlere yönelimin temelinde ise emperyalist rakipleriyle kıyasıya mücadele yatmaktadır. (...) Bunun ilk adımı Suriye'de hayata geçmiş,

Suriye teslim alınmış ve gericiliğin kalesi olan HTŞ ve Colani'ye emanet edilmiştir. Irak, Yemen ve nihayet İran'ın da hedef olduğu bilinen bir gerçektir. (...)

(...)

(...)

"Burada en önemli nokta, bu tip saldırganlığın iki devlet arasında topyekûn bir savaş hâline dönüp dönmeyeceğidir. Zira daha öncesinde de benzer saldırılara uğrayan İran devleti 'kontrollü' şekilde misilleme hakkını kullanmıştır. Nereye ve ne kapsamda saldırı düzenleyeceği, bunun savaş koşullarına yol açıp açmayacağını hesap ederek 'kabul edilebilir düzeyde' tuttuğu bilinmektedir. İran'ın 13 Haziran'daki Siyonist saldırıya verdiği yanıtın, önceki tepkilere kıyasla daha sert olduğu açıktır. Fakat kontrollü ve dengeli hareket ettiği, tüm imkânlarını kullanmadığı söylenmelidir. Siyonizm'in 7 Ekim Aksa Tufanından darbe alan 'güvenlik efsanesi' şimdi İran füzeleriyle kan kaybetmeye devam etmektedir.

"Varlığı Filistin'in işgal edilerek Filistinlilerin yok edilmesi üzerine kurulmuş ve tüm bölge halklarına düşmanlıkla şekillenmiş Siyonist İsrail, suç siciline İran ve halkına yönelik gerçekleştirdiği saldırıyı da eklemiştir. Filistin ulusu başta olmak üzere bölge halklarına düşmanlığıyla kristalize olmuş İsrail, bölgenin yeniden şekilleniş sürecini örgütlemeye saldırgan ve yıkıcı rolünü en güçlü şekilde oynamaktadır. Hiç kuşkusuz İran İslam Cumhuriyeti de kendi halkı başta olmak üzere egemenliği altındaki ezilen uluslara ve bölge halklarına yönelik işlediği suçlarla saldırgan, zulümkâr, gerici bölgesel bir güç konumundadır. Her ne kadar ABD önderliğindeki Batılı emperyalistlerle derin ve güçlü çelişkiler yaşasa da Rus ve Çin emperyalistlerinin bir yarı sömürgesi durumundadır. Bölgede izlediği siyaset asla ilerici, tutarlı bir anti emperyalist çizgide değildir. Direniş eksenini adı altında oluşturulan hat, onun ve bağlı olduğu emperyalist güçlerin çıkarlarına bağlanacak şekilde ele alınmaktadır. İran'ın alameti farikası, kendi halkına, sınırları içindeki ezilen uluslara ve bölge halklarına

yönelik suçlarını anti ABD'ci tutumuyla örtmeye çalışmasıdır. Ancak onun bu gerici gerçekliği, Siyonizm'in ve ABD emperyalizminin saldırısına maruz kaldığı gerçeğini ortadan kaldırmaz.

"Bu bağlamda da komünist, devrimci ve tüm ilerici güçler, iki gerici gücün çatışma ve mücadelesi karşısında saldırgan olan ve savaşı kışkırtan Siyonist İsrail ve ABD'yi hedefe koymalı, teşhir etmelidir. Mücadelede okun sivri ucu bunlara yönelmelidir. Gelişmeyi 'Siyonist İsrail'in İran saldırganlığı ve savaş kışkırtıcılığı' olarak değerlendirmek ve mücadelenin hedefine koymak esas olandır. (...)

"Yaşanan saldırganlıkta İran savunma hattındadır ancak haklı olan tarafı temsil etmemektedir. Siyonizm'in bu saldırganlığı karşısında İran halkının ve Kürt ulusu başta olmak üzere ezilen ulusların İran rejimi etrafında kenetlenmesini salık vermek, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine ihanet çağrısıdır.

"Ortaya çıkan derin politik çatışma, boşluk ve kaos içinde İran halkının Siyonist saldırıya karşı yoğunlaşırken, bağımsız çizgisiyle kendi egemenlerine karşı devrimci programla savaşım sürdürmesi meşru, hak ve gerektir. Yine Kürt ulusu başta olmak üzere İran sınırları içindeki ezilen ulusların her türlü emperyalist boyunduruk ve ezen ulus boyunduruğundan kurtulmak için mücadelesi, kurtuluş çağrısı haktır, gerektir. Aksi tutum, İran halkını gerici ve haksız olan bu savaşta sosyal şovenizme ve ezilen ulusları ise 'saldırgan gücün savaş kışkırtıcı niteliğini gözetme' adı altında bağımlı ulus statüsüne mahkûm kılmaya hizmet eder. Bu koşullar içinde dahi İran'da halkın ve ezilen ulusların kurtuluş için isyan etme, savaşım sürdürme hakkı vardır. Siyonist saldırganlığa okun sivri ucunu yöneltmek, bu tutumla asla karşıt değildir.

"Siyonizm unutulmamalıdır ki saldırısını, İran gerici bir rejime dayandığı için gerçekleştirmemektedir. Başka ülkelerin bu türde gerici rejimleriyle uyumludur ve dosttur. Sorun, bölgesel

ölçekte ABD ve Siyonizm'in çıkarlarıyla İran rejiminin çatışmasıdır.

"Siyonist İsrail, (...) İran'a yönelik saldırısıyla eşgüdümlü olarak Yemen'i de hedef almıştır. Yemen devletinin askerî ve politik liderliği hedef alınmıştır. Siyonist İsrail, İran saldırısı sonrası 'artık Tahran'a sürekli saldırmanın yolu açıldı' demektedir. Bu son çatışma, Rusya ve ABD'nin anlaşmasıyla durdurulabilir. Siyonist saldırganlık ve İran'ın verdiği yanıt bölgesel ölçekte çatışma, mücadele ve gerginliğin büyümesinde, olgunlaşmış gelişmesinde yeni bir aşamadır.

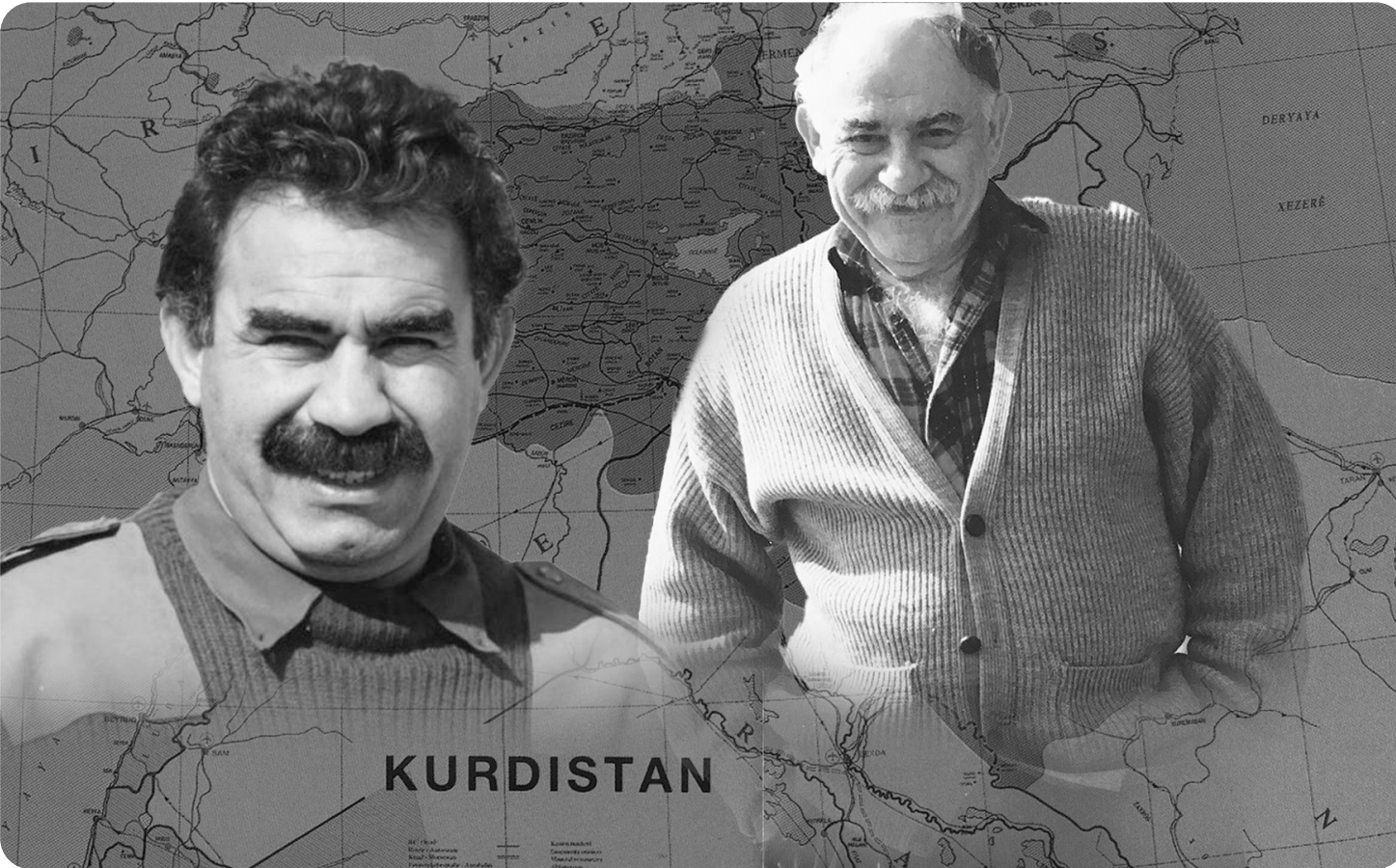
"Bölgesel ölçekli savaşın kapıları ardına kadar açılmıştır. Uzlaşmalar geçici, çatışmalar ise daha da keskinleşecektir. Askerî, politik ve ekonomik hamleler bu saldırıdan sonra emperyalistler tarafından daha fazla yoğunlaşacak; emperyalist güçler arasındaki mücadele keskinleşecektir. Yine bölge devletleri arasındaki ilişkiler de bu hamlelere göre biçim alacaktır.

"Sonuç olarak, bölgesel savaşın şartları düne göre daha fazla olgunlaşmıştır. Bihassa direniş hattında duran sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerine yönelen tasfiye saldırısı daha da güçlenecektir.

"ABD emperyalizmi ve uşakları, halklara ve ezilen uluslara ya tam teslimiyet ya da yok olma seçeneği sunmaktadır. İran'a yönelik saldırı, aynı zamanda bu mesajı da içermektedir.

"Siyonizm ve emperyalizmin, bölgeyi dikensiz gül bahçesine çevirme hevesi; halkları ve ezilen ulusları silahsızlandırma, örgütsüz ve dağınık bırakma stratejisine dayanmaktadır. (...) Halklara ve ezilen uluslara, (...) bunu dayatmak sadece hayal görmektir. Emperyalizm, dünyayı sömürünün cenneti yapmak için yıkım, ölüm ve zulüm dayatmaktadır. Bu dayatma, halkların ve ezilen ulusların bağımsız eylemleri ve mücadeleleri ile dağıtılacaktır. Emperyalist savaş kışkırtıcılığı ve saldırganlığına karşı daha örgütlü ve mücadeleci hatta seferber olalım. Emperyalizme ve Siyonizm'e dur diyelim."

SARPA SARAN "PERSPEKTİF"LERİN SORUNSAĞLIĞI

sonucu olarak ortaya çıkmamış mıdır? Örneğin, Türkiye Cumhuriyeti için "hem üretici güçlerin hem de üretim ilişkilerinin birliğini ifade eden ve üretim tarzı olarak tanımladığımız; onun andaki somut ifadesi olan, ekonomik temel ve üstyapı bileşenlerinin oluşturduğu bir 'toplumsal formasyon'dan bahsedebiliriz" (MZ, C1).

Dolayısıyla en gerici devletler bile, sınıf mücadelesinin mihenk taşı olan toplumsal dinamiğin ve toplumsal eylemin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Ne var ki Öcalan, devlet aygıtının toplumsal zemini olduğunu yadsıyıp yalnızca komünalizme toplumsallık atfederek devleti toplumsallığın bir sonucu olmaktan kurtarmaya çalışmaktadır.

Bu yaklaşım, Kürt ulusunun bağımsızlıkçı eğilimini inkâr etmek

PKK'nin fesih ve silahlı mücadeleye son verme kararı aldığı 12. Kongresinin ardından, kongreyle ilgili yazılı ve görsel belgeler kamuoyuyla paylaşmaya devam ediyor. Son olarak Serxwebun'un yayın hayatına son verdiği 521. sayısında Abdullah Öcalan'ın kongreye gönderdiği "perspektif" yazısına yer verildi. Öcalan'ın "perspektif" yazısı kuşkusuz felsefi, ideolojik ve politik eleştirileri hak etmektedir. Zira yazının hemen her başlığında MLM'ye yönelik artık klasikleşmiş ve ne kötü ki alışkanlık haline getirilmiş revizyonist argümanlar tekrarlanmaktadır. Bu yazımızda, Öcalan'ı heyecanlandıran ve mevcut karanlıktan, insanlığın her bakımdan sıkışmış görünen arayışına "ışıklı" bir çıkış olarak kabul ettiği "komünal toplum"a giden yolda; "bu dönemin siyasî programı" olarak ele aldığı "demokratik toplum" ve "komünalizm" bağlamında, ulusal talepler ve beklentiler ekseninde süreçte nasıl bir yol izlendiğini değerlendireceğiz.

BATAKLIĞA DEMİR ATAN BİR ARAYIŞ

Öcalan, beklendiği gibi, "yeni dönem perspektifi"nde de 1990'ların başında yöneldiği ve 2000'lerde en ileri seviyeye taşıdığı Marksizm dışı arayışlarının sonuçlarını yeniden üretmiştir. Revizyonizmin birçok eskimiş görüşünü anarşizmle harmanlamış ve buna "kadın sorunu bakış açısından" geliştirdiği özgün tarih anlayışını da ekleyerek "yeni aşamanın" çerçevesini çizmeye çalışmıştır.

Emperyalist dalaşın, ezilen ulusların ve halkların kurtuluş mücadelelerinin çarpıcı biçimde keskinleştiği günümüzde, ütopyadan öteye geçmeyen bu düşünceleri tekrarlayarak, trajediden komediye evrilen bir sürecin -belki daha doğru bir ifadeyle- derin bir bataklığın içine demir atmıştır.

Söz konusu yazıda, "demokratik toplum" ve "komünalizm" anlayışını Marksizm'in

temel sacayaklarını zayıflatmaya çalışarak kabul ettirmeye yönelik beyhude bir çaba dikkat çekmektedir.

Bu anlayışa göre, "tarih bir sınıf savaşımları tarihi değil, bir devlet ve komün çatışmasından ibarettir. Marksizm'in bu sınıf ayrımına dayalı çatışma teorisi, reel sosyalizmin çöküşünün ana nedenidir." Öcalan'a göre, sınıflı toplum gerçekliği yerine "devlet ve komün ikilemi"ni koymak gerekmektedir. Bunu da toplumun komünal bir yapı olduğuna ve komünün toplumsal olduğuna dayandırmakta; karşısına ise devleti koymanın doğru ve isabetli bir yaklaşım olduğunu savunmaktadır.

"Demokratik toplum" ve "toplumsallık" gibi kavramlar, doğrudan komünaliteye endekslenmektedir.

Teorik olarak komünalizm, toplumsal bir formasyonu ifade eder. Ancak devlet aygıtı da bir toplumsal formasyonun

ve yeni bir denklem kurma önerisiyle egemen ulusun/devletin ilhakı sürdürmesine olanak vermek, kitlelerin de buna uygun bir biçimde örgütlemesine zemin hazırlamak bakımından dikkat çekicidir. Öyle ki Öcalan, Kürt ve Kürdistan gerçekliğinde bağımsızlığın, özerkliğin, hatta "kültürel çözüm" yollarının imkânsızlığını tartışırken ilhak anlayışıyla doğrudan karşı karşıya gelmemek için özel bir hassasiyet göstermektedir.

Öcalan'ın "komünalizm" anlayışı, bilinmelidir ki fikir babası Bookchin'in bile gerisine düşmekte ve özerk bölgelerde ezen ulus egemenliğinin kurumlarını tasfiye etmeyi amaçlayan bağımsız bir sistem olarak değil, burjuva-feodal düzenin bir tamamlayıcısı olarak sahne almaktadır. Öcalan, "Yenin inşasında devrimci kültür, demokratik kurumların teşekkülü, demokratik ulus kurumları, inceleme araştırma kurumları, dil kurumları kesin bir rol oynayacak. Bunlar

kapitalizmle olmaz. Kürt toplumu anti kapitalist olmalı. Kürtler kendilerini demokratik ulus, eko-ekonomi ve komünalite üzerinden özgürleştirecek, kalıcı bir yaşamı inşa edip kesinleştireceklerdir.” demektedir. Ancak faşist TC’nin Kürdistan coğrafyasındaki ilhak kurumları ve emperyalist üslenmeler hakkında tek söz etmemektedir. Demokratik toplum ve komünalizm fikri, burjuva-feodal sistemin çeperini aşmayan anarko-liberal bir muhtevaya sahiptir; ezen ulusun egemen sınıflarına karşı devrimci şiddeti öncelemez, uzlaşmacıdır. Özel mülkiyet kaldırılacak, Kürt anti kapitalist olacak ancak TC’nin ilhakçı-faşist karakteri ve emperyalistlerin sömürüsü altında demokratik toplum vasıtasıyla komünal bir toplum gerçekleşebilir olacak; Üstelik bu model İran, Irak ve Suriye parçalarında da gerçekleştirilebilecek (!) Kendi içinde dahi tutarsız bir teorinin hiç de “demokratik” olmayan bir coğrafyada pratiğe dökülebileceği savunulmaktadır.

Kürt halkının anti kapitalist olması gerektiğini vurgulayan Öcalan, komünalizmin tutarsızlığına tutarsızlık katmıştır. Öcalan, komünalizmin somut gerçekliğe nasıl uygulanacağını şu şekilde ifade ediyor: “Belediyeler üzerinden de bu komünal toplum örgütlenebilir. Teorik ve pratik olarak bu mümkün. Ancak özenle ve gerçek bir anti kapitalist mücadeleyle mümkündür.” Bookchin’in görüşlerinde, fikirlerinin temelinde devrimci şiddet öncelik taşımasa da öz savunma anlayışı yer almaktadır. Peki, silahlı direniş sona erdiğinde, bir komün egemenlerin saldırılarına karşı kendini nasıl savunacaktır? Teorik olarak mümkün görünse bile, pratikte silahlara veda etmiş bir komün nasıl ayakta kalabilir?

Bookchin’in komünalizm fikrine rahmet okutacak denli naif olan bu yaklaşımlar, tapusu faşist devlete ait olan belediyelerden “barışçıl” yollarla özel mülkiyete son vermeye çalışan sözde anti-kapitalist bir komünal toplum inşası devşirme çabasıdır.

Bu bağlamda Öcalan, birçok revizyonist çevrenin zihinsel üretimi olan ve gerçekte yeni hiçbir şey ortaya koymayan “demokratik toplum sosyalizmi”ni, bilimsel sosyalizmin yerine sürmekte ve sistemi tehdit etmeyen, zararsız bir sosyalizm anlayışını tahkim etmektedir.

Eğer amaç, “reel sosyalizmin” çöküşünün temel nedenini, proletarya iktidarının burjuvazi üzerinde kurduğu eşitsizlik yaratan egemenliğe bağlamaksa -ki karşıımızda tam da böyle bir tablo vardır- Öcalan’ın egemen

sınıfların sözcülüğünü yaptığını söylemek yerinde olacaktır. Öyle ki, öne sürdüğü anlayışlar ne küresel çapta ne de bölgesel düzeyde burjuvazinin egemenliğine yönelmektedir. Öcalan’ın bu konudaki yaklaşımları, “süreç”teki konumunu açıklamak için fazlasıyla yeterlidir: “Ulus-devlet karakteristik olarak iktidarcıdır. İktidarın proletarya veya burjuvazinin elinde olması politik açıdan fark yaratabilir fakat ürettiği egemenlik kültürü bakımından değil. Ayrıca sınıfa karşı sınıf mücadelesi de yanlıştır. Sadece sınıfa dayalı toplumsal bölünmeyi derinleştirir. Sınıfa karşı sınıf savaşımı yerine devlete karşı komün ikilemini ikame ettik. Ulus devlet sosyalizme terstir, onu yozlaştırır. Bu nedenlerle biz ulus devlet fikrini de hedefini de ters yüz ettik. Bunun yerine demokratik ulus dedik.”

Bu ifadelerden, uzlaşmacı çizginin konulduğunu ve “iktidarcı” olmaya karşı çıkarak (bunun gerçeklikteki karşılığı “iktidar olmaya” ya da “ezilenin iktidarına gerek olmadığı” düşüncesine yaslanarak) ilhaka ise sessiz kalındığını çıkarmak zor olmasa gerek. Nitekim “sınıfa karşı sınıf mücadelesi yanlıştır” ifadesi, tüm eşitsizliklere analık eden burjuvaziyi, eşitsizlikleri ve nihayetinde bir sınıf olarak kendisini de ortadan kaldırılabilecek yeteneğine sahip olan proletarya ile eşitlemekte ve “devlete karşı komün ikilemi” ile ezen-ezilen çelişmesini silikleştirmektedir.

ULUS-DEVLET: KAPİTALİST BİR ARAÇ, SOSYALİZME YABANCI BİR FORM

Dahası, komünist ustalar UKKTH ilkesini sanki proletaryanın ideolojisi ve programı çerçevesinde değil de Wilsoncu burjuva içeriğiyle, kaba bir ulus-devlet anlayışıyla teorize etmiş gibi, “ulus-devlet sosyalizme terstir” demektedir. Evet, bizce de ulus-devlet sosyalizme değil kapitalizme uygun, kapitalizme hizmet etmiş bir sistemdir. Ne var ki kapitalizmin feodalizme karşı gelişiminde rol oynamış bir sistemin sosyalizme ters olduğu iddiası derinlikten yoksundur. Kapitalizmin feodalizme karşı gelişimi ne kadar sosyalizm içinse ulus devlet de o kadar sosyalizm içindir. Bununla birlikte ulus devlet tarihsel rolünü tamamladığı oranda da sosyalizme terstir, komünistlerin ne bir amacıdır ne de onlara ait bir kategoridir. Bu nedenle komünistler sosyalizme giden yolda ulusların isterlerse ayrılabilirliğini; ama kendilerinin ayrılmamayı, birleşmeyi savunduklarını ortaya koymuşlardır. Açıktır ki, kapitalizmin şafağında ortaya çıkmış

bir ideolojik aygıtın sosyalist toplumda yaşama şansı yoktur. Ancak devrimci niteliğini yitirmiş burjuvazinin, ulusal kurtuluş mücadelelerinde tutarsız ve geri bir çizgi izleyeceği; ezilen ulusların kurtuluşuna ise yalnızca proletaryanın önderlik edebileceği gerçeği, bizim politik temelimizin ve kavrayışımızın en sağlam zeminini oluşturmaktadır. Şu kadarını söyleyebiliriz: “Judenrat” gerçekliği günümüzde başka bir biçimde tarih sahnesindedir!

Toparlarsak... Komünalizm teoride devlete karşıdır, proletaryanın diktatoryasını reddeder; dolayısıyla bir geçiş aşaması olarak sosyalizmi içermez. Ancak teorik olarak komünalizm, diyalektik ve tarihsel materyalist yöntemden kopuk olsa da savunma düzeyinde bile olsa devrimci şiddeti içermek zorundadır. Zira özel mülkiyetin ve sınıfların ortadan kaldırıldığı bir toplum tahayyülüne, şu ya da bu şekilde ulaşılmak hedefleniyorsa devrimci şiddete başvurmaksızın bu pek olanaklı değildir. Ancak Öcalan, komünal toplumun teorik ve pratik boyutuyla belediyeler üzerinden uygulanabileceğini savunurken savunduğu düşünce bakımından da büyük bir gaflete düşmüştür.

ULUSAL TALEPLER, BEKLENTİLER VE YANSIYANLAR

Öcalan, perspektif yazısında demokratik toplum ve komünalizm fikrini çeşitli tutarsızlıklar ve çarpıtmalarla birlikte kaleme alırken, “yeninin inşasında” demokratik kurumların teşekkülü, demokratik ulus kurumları, inceleme-araştırma kurumları ve dil kurumlarının kesin bir rol üstleneceğini söylemekle yetinmiştir. Henüz ulusal talepler ve beklentilere dair berrak bir yönelim sunmasa da şunları ifade etmektedir: “Bizim yeni dönem perspektifimiz demokratik ulus, eko-ekonomi ve komünalizm temelinde toplumun yeniden inşasıdır. Bu inşanın felsefi temelleri, ideolojik boyutları ve ayrıntılandırılmış toplumsal bünyede vücuda gelmesi için gerekli kavramsal-kuramsal çerçeveyi geliştirme sorumluluğu önümüzde duruyor. Çalışmamızın devamında bütün bu konuları ana ve ara başlıklar altında ele alacağız. Bu bağlamda hem programsal hem de stratejik-taktik çerçevesini belirlemeye çalışacağız.” Buradan Öcalan’ın, “komünal toplum” modelini “hayli dikkatini çekmesi” ve silesiyle bir prototip olarak kongreye sunduğunu anlıyoruz.

Perspektif metni haricinde süreç boyunca Kürtçenin ikinci resmi dil olması,

anadilde eğitim hakkı, eşit yurttaşlık hakkı, siyasi tutsakların serbest bırakılması gibi bir dizi talep ve beklenti hem PKK’li liderler hem de İmralı heyeti tarafından dile getirilmiştir. Bu talepler ve beklentiler elbette Kürt ulusunun çıkarları bakımından önemlidir ancak ezilen ulus sorununa son vermekten uzaktır. Silah bırakma ve fesih kararına rağmen HPG güçlerinin hava operasyonlarıyla aralıksız bombalandığı, şehitler verdiği bir “barış süreci” söz konusudur. TC, ilhakçı ve ezilen ulus gerçekliğini, Kürt ulusal gerçekliğini inkâr eden yüzünü gerilla alanlarına yönelik saldırılarda gizleme gereği duymamaktadır, imha konsepti henüz işlemektedir ve bu konseptin kalkacağına dair ne bir beyan vardır ne de belirgin bir eğilim. Bu koşullarda Kürt ulusunun katlini vacip gören TC’den Kürt ulusal gerçekliğini tanıyacak adımlar atmasını beklemek ne yazık ki “düşmana karşı” duyarlılığı zayıflamış bir tutumun naif bakış açısına tekabül etmektedir. Ulusal talepler ve beklentiler, ancak Kürt ulusunun hakları, en temelde de ayrı bir devlet kurma hakkı garanti altına alındığında anlam kazanabilir. Ancak biliyoruz ki ilhakçılar da emperyalistler de Kürt ulusunun haklarına kavuşması taraftarı değildir.

Dünya yeni bir emperyalist paylaşım savaşına sürüklenirken, emperyalistler ve bölge gericiler devletleri silahlanma çılgınlığıyla güçlerini, stratejilerini ve taktiklerini yeniden düzenleyerek savaşın içinden en kârlı ama en az zaiyatla çıkmak üzere uzun ömürlü planlar yapmaktadırlar. Bu doğrultuda Kürdistan coğrafyası değişen güç dengelerine göre yeniden dizayn edilmeye çalışılmaktadır. İlhakçıların ve emperyalistlerin PKK’nin feshini tebrik etmesi ne tesadüfi ne de iyi niyetli bir durumdur. Filistin, Lübnan, Yemen ve Belucistan ulusal kurtuluş mücadeleleri çağımızda “yenilmez” denilen emperyalist hegemonyaya ve faşist-Siyonist barbarlığa dikiş tutmayan kesikler atmaya başarmıştır. Bu nedenledir ki, geniş bir coğrafyada ulusal zulme başkaldıran Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesi egemenlerce etkisizleştirilmeye, kendilerine bağımlı hale getirilmeye çalışılmaktadır. “Süreç” ne tür pazarlıklarla ilerliyor, henüz bilmiyoruz. Ancak şunu söyleyebiliriz: TC’nin Kürtler üzerindeki ulusal zulmü bugün de son bulmayacak, reform niteliğindeki düzenlemeleri dahi çelişkiler yön değiştirdiğinde geri almaktan imtina etmeyecektir.

EZİLENİN YANINDA OLMAK

Kadınlara yönelik suçların niteliği ve kadınlara karşı suç işleyenlere alınacak tutum konusunda yakın zamanda, yaşanan bir taciz ve ifşa vakasında ortaya çıkan ciddi bir erozyona tanık olduk. Zaten bir sorun olarak varlığını sürdüren bu konuda genel anlayışımızı ve yaklaşımımızı hatırlatmak ve tüm okurlarımızı anlayışımız etrafından hareket etmeye çağırarak üzere bu yazıyı kaleme alıyoruz.

Son birkaç haftadır ifşa, cezalandırma yöntemleri ve kadına yönelik şiddetin **niteliği** geniş bir kamuoyu tarafından tartışılmaktadır. Bu tartışmalar taciz, cezalandırma ve bunun ifşa edilmesiyle devam eden süreçte yapılmıştır.

Tartışmalara damgasını vuran anlayışların bireyci, yıkıcı ve kadın düşmanı olduğunu belirterek başlayalım. Bu tartışmalar “yeni” değildir. On yıllardır Türkiye Devrimci Hareketi içindeki tartışmaların en “janjanlı” konusu olan kadın kurtuluş mücadelesinin ilkeleri bugün bir kez daha tahrif edilmekte, değerler ayaklar altına alınmaktadır. Binlerce kişinin -ki bu kişiler arasında bizimle hareket edenler de bulunmaktadır- bir şekilde fikrini söylediği, tartıştığı konular bunu göstermektedir ve bu bizim sorunumuzdur, bu nedenle değerlendirme yapma zorunluluğu oluşmuştur.

Devrimci Gençlik Dernekleri’nin (DGD) bahse konu iddiaya dair hızlıca işlettiği süreç bizim için doğrudur. Kadının taciz beyanında bulunmasının ardından pek de alışık olunmayan bir hızla (15 dakika) süreci başlatarak failin görev ve sorumluluklarından alınması ve mağdur kadınla görüşmeyi öncelikleleri başarılıdır. Maalesef süreç olumlu başlamasına rağmen beklendiği şekilde ilerleyememiş ve bir grup kadın “uygun gördükleri” biçimde sürece müdahale etmişlerdir. Burada DGD’nin bizim için tartışmalı olan tek pratiği, ilk açıklamasıdır. Yanlış anlaşılmanın önüne geçmek için belirtmekte fayda var: DGD’nin açıklamalarında tacizi ya da

şiddeti meşrulaştıran bir anlatım olduğunu düşünmüyoruz. Ancak açıklamada, tekil durumları genele mal eden ve kadınların bir bütün olarak hesap sorma cüretini bir soruna dönüştüren ifadeler bulunmaktadır. Failin örgütlü olduğu yapının açıklaması, açık ve güçlü bir politik içeriğe sahip olmalıydı. Oysa bu açıklama, kitleler arasında zaten kendiliğinden oluşmuş olan feminist (feminazi) ve kadın düşmanı (solcu abi) gibi iki uçtaki saflaşmaları beslemiştir. Solculuğun ve devrimciliğin kadın düşmanlığıyla birlikte anılması ne doğrudur ne de kabul edebileceğimiz bir şeydir.

İleri kitle, yıllardır yıkmak için mücadele ettiğimiz bu saptırılmış düşüncelerle donanmış bir şekilde saflarımıza katılacaktır. İleri kitleyi oluşturan bireylerin bilinç bulanıklığını ve eylemlerinin nedenlerini anlamak zorundayız. Bir araya geldiklerinde daha politik bir bilinç kazanıyorlar, ancak tek başlarına zayıf bir bilince sahipler. Bugün 15-25 yaş arasındaki gençler iki ay önce meydanları doldurmuş olsalar da, düşmanını tanımaya başlasalar da henüz yıkmak ve inşa etmek arasındaki diyalektiği kavrayabilmiş değiller. Devrim budur, **değişime** inanmak da buna inanmaktır.

İNŞAYA İNANMAMAK

X platformu gibi kimin ne olduğunun belli olmadığı mecralarda birçok kullanıcı örgütlü olmasa da “mış gibi” yapmaktadır. Bu da birçok yapının anlayışının bu mecralarda yanlış aktarılmasına sebep olmaktadır. Çünkü genç kitleler X platformunun sanal olduğunu henüz tam olarak kavrayabilmiş değiller. Örgütlü olmak örgütün disiplini altında örgütle hareket etmektir. Bizim tüm olaylarda tavrımız belirgin bir disiplinle, dolayısıyla sürdürülebilir bir iradeyle, kısacası örgütle şekillenir. Bu nedenle cancel kültürüne (Cancel kültürü, dijital ortamdaki “cancel” tuşundan esinlenerek türetilmiş bir kavramdır. Bu kültür, net bir tavırla tüm bağları koparmakla başlayan yıkıcı bir dışlama tutumunu, bir kişiyi linç edilmek üzere hedef ha-

line getirmeyi ve tecride sürüklemeyi içerir.) ait tutumlarla, linç ve tüketim boykotu gibi pratiklerle karşılaşyoruz. Bu durum, “salt yıkmakla ilgili” olmanın bir sonucudur; tıpkı polis barikatını aştıktan sonra nereye yürüyeceğini bilmemek gibidir. Yıkmak, inşa etmek amacıyla yapılmadığında, enkazın altında kalmak kaçınılmazdır. Neyin inşa edilmek istendiği açıkça belirtilmediği ve bu inşa sürecine girilmediği sürece, yalnızca yıkmak anarşist bir eylem olarak kalır ve halkın çıkarlarını gerçekleştirilmeye hizmet etmez. Bunlar önderliksiz, öncüsüz kitle eylemleridir. Bizim için kitleye öfkelenmek devrimci bir eylem ya da tutum değildir. Kitleleri anlamayı temel tutumu olarak belirlemiş bir yaklaşım için kitleye öfkelenmek anlamsızdır; dolayısıyla bizim açımızdan şaşırtıcı olan bu tür bir öfkedir. Kibirli, üstenci, sekte yaklaşımının kitleleri devrime kazandırmadığı, kitlelerde bilinç sığırması yaratmadığı binlerce kez kanıtlanmıştır. Zaten devrimciliğe ait özellikler değildir, bunlar da sadece “yıkmak”la ilgilidir. İlkeler, değerler, eylemler ve diğer her türlü konu kitleler tarafından tartışılabilir. Bunu durdurmak doğru olmadığı gibi mümkün de değildir. Fakat kitlelerin tartışmalarına devrimci bir perspektif sunmıyor, onların geri düşüncelerini besliyor, ezilen kesimlere yönelik gizli ya da açık düşmanlığa isteyerek ya da istemeyerek zemin oluyorsak sorun büyüktür. İlkeleri ve kazanımları korumak, ileri tartışmalar yaratmak üzere hareket etmeliyiz; özellikle “kadına” dair sorunlarda buna ayrıca dikkat çekmek ihtiyacı oluşuyor. Çünkü mesele kadın olunca, devrimci “hassasiyette” bir gerileme yaşanıyor. Ezilenden yana olmak, ezilenin duygusunu, uğradığı zorbalığı ve bu zorbalığa karşı gösterdiği —özünde haklı olan— tepkiyi anlamak sorunu ortaya çıkıyor. Böylece doğru hassasiyet zayıflıyor ve yıkmak daha kolay bir eylem haline geliyor.

Kuşkusuz, burada temel sorun “ezilen kadın”dan, “haksızlığa uğrayan kadın”-dan yola çıkamamaktır. Kadını cinsel

yönden ezilen, mağdur edilen bir kişi olarak görmek; bu olaylardaki “devrimci hassasiyetin” temelini oluşturmaktadır. Ancak erkek ya da erkek egemen bakış açısıyla yetişmiş birçok yoldaşımız bunu başaramamaktadır.

Oysa bu ve benzeri süreçlere dair yaklaşımımız, her zaman ezilenin, genel ifade edecek olursak halkın ve devrimin çıkarlarına uygun olmalıdır. Bu nedenle çelişkileri her yönüyle anlamaya ve anlatmaya çalışıyoruz. Anlaşılmasını umarak, kitlelerin bilincini geliştirmek üzere hareket etmeye devam edeceğiz.

YIKILMASI GEREKEN ÖRGÜT DEĞİLDİR

Örgütlü bir yapının kontrolü altındaki bir olaya bir grup kadın olarak, “örgütsüz” yapılan müdahaleler genellikle bozguncudur. Bu tarz müdahale biçimleri, “kadına dair sorunların muhatabı kadınlar” anlayışına dayanarak gelişmektedir. Kuşkusuz, kadınların bu sorunlarda muhataplığının bir anlamı ve yeri vardır. Ancak kadına dair sorunların, “kadın ve erkek muhataplığından” önce, değerlerle, ilkelerle, anlayışla ve bunları belirleyen disiplinle ilişkili bir muhataplığı bulunmaktadır. Bir sorunun neye, kime göre ve nasıl ele alınacağı ve nasıl çözüme kavuşturulacağı tartışıldığında, belirleyici olan şey disiplin ve sürdürülebilirliktir. Dolayısıyla bu konuda esas olan örgütlü tutumdur. Bahse konu olayda da kadınlar tarafından yapılan müdahale bozguncudur. Sürecin sağlıklı ilerleyişi bu müdahale ile sekteye uğratılmıştır. Bu müdahale **bozguncu niteliğinden kaynaklı** mahkûm edilmelidir. Yukarıda da belirttiğimiz üzere örgütsüz kesimlerin bozguncu, anarşist pratikleri beklenmedik değildir; ama bu, söz konusu pratiklerle uzlaşacağımız anlamına gelmez. Bununla birlikte bu pratiğin bozguncu olması kadınların ifşa, cezalandırma gibi yöntemlerinin içini boşaltmaya gerekçe yapılamaz. Burada bu müdahaleyi bozguncu yapan, sürecin bir örgüt tarafından halihazırda yürütülüyor olmasıdır. Birçok kadın yine kadın hareketinin yarattığı değerlerle

failinden hesap sormuş, örgütlenmiş ve özgürleşme yolunda adım atmıştır. İyileştirici ve devrimci olan bu adımlar tarihsel ezilmişliğin ağır yükü altında atılan adımlardır. Failinden hesap soran, örgütlenen, ailesine karşı çıkan, okuyan, gezen her kadın bu cendereden çıkmıştır. Bu nedenle sisteme ve sistemin yarattığı her olaya karşı öfkesi meşrudur. Bunun tartışılması ve kadınların bu yolla baskı altına alınmasını kabul etmiyoruz. Bu öfke karşısında erkek egemen anlayışın sahiplerinin ve tüm tacizci erkeklerin korku ve paniklerine, dayanışma ve destekçiliklerine, safları sıklaştırma eğilimlerine de tanıklık ediyoruz. Bu tutumun bir korku, endişe ve kaygıya tekabül ettiği açıktır.

Olayda doğrudan muhatap olmayan bazı tarafların yaptığı açıklamalarda, örgütün varlığını reddeden tutumların yanlış ve sorunlu olduğunu düşünüyoruz. Kendine "YDK" diyen sağ tasfiyeci grup, Türkiye Devrimci Hareketi'nin kurumsallaşmış bir fail aklayıcısı olduğunu ilan ederken, bu sürecin de diğerleri gibi kadınlar aleyhine sonuçlanma potansiyeli taşıdığını öne sürerek örgütlü mücadeleyi karalamaktadır. Halbuki DGD'nin taciz beyanının ardından hızlıca hareket ettiği gerçeği göz önüne alındığında sürecin başarılı devam edeceği fikri oluşuyor. Örgüt düşmanı, örgütlü müdahaleyi yok sayan anlayışlar üreten bu yaklaşımlar tehlikelidir. Bu unsurlar, zaten kitlelerde azımsanmayan boyutta olan "örgütsüz yaşam", "bireysel kurtuluş" arzusunu beslemekteler.

ÖRGÜTLÜ HAREKET ET!

Yana yakıla "kanıt" arayan, hesap soranın hesap sorma cüretini yıkan, ezilenin tarihsel ezilmişliğini yok sayan, bu olay üzerinden kadına yönelik suçları

aklayan anlayışlarla da aramıza kalın bir çizgi çekiyoruz. Bu olaya yaslanan unsurlar toplumdaki geri, kadın düşmanı anlayışları yeniden üretmektedir. Faillerin ya da kadın düşmanı fikirler barındıranların bu yolla kendilerine ve kadın düşmanı anlayışlara alan açmasına, bu anlayışların özgürce dolaşımına izin verilmemelidir. Bu unsurların çoğu örgütsüz olduğu gibi, duygusal bağlarından kaynaklı kimi yapıların "temsilcileri, savunucuları" gibi görünmektedir. Fakat ideolojik-politik olarak bir yapıyı haklı görmek ve onu desteklemekle örgütlü olmak aynı şey değildir. Devrimci sorumluluğu kendisiyle sınırlayan, içinde bireycilik-dar grupçuluk barındıran yaklaşımlar kesinlikle tehlikelidir. Okurlarımız da bu türden gelişmelere karşı uyanık olmalı, tarihe olumlu bir katkısı olmayacaksa söz söylemenin anlamı olmadığını bilmelidir. Devrimci olmak, devrim uğruna yaşamak isteyen herkesin halkın çıkarlarıyla uyuşmayan davranışlardan kaçınması, bu türden düşünceleri yıkması gerekir. Bu hemen ve tamamen olmayabilir; ama bu yola girilmelidir.

ANLAYIŞIMIZ NEDİR?

Bu olay özelinde tartışılacak çok konu var; ancak bunları bir yapıyı ya da bir grup kadını hedef alarak ele almamak gerektiğini düşünüyoruz. Bu nedenle genel anlayışımızı anlatarak tartışmayı tercih ediyoruz. Bu yöntemin daha doğru olduğuna inanıyoruz. Ezilenin öfkesini görmeyen ve bu öfkeyi tartışmayan bir yaklaşımı doğru bulmuyoruz. Aynı şekilde ifşanın bu biçimde yapılmasını da doğru bulmuyoruz. Bireysel akıl, örgütsel aklın önüne geçtiğinde hatalar yapılmaya başlanır ve bu hatalar, devrimci müdahalenin de içini boşaltır. Üstelik bu durum yalnızca

örgüt içerisinde değil, örgüt dışından geldiğinde de son derece tehlikelidir. Bu konuda safımız çok net bir şekilde **devrimci** örgüt olmalıdır. Çözümü örgütle aramak, örgütü çözüm aramaya sevk etmek ve buna katkı sunmak gibi görevlerimiz var. Bir sorunu tek başına çözmek zor olduğu gibi sonuç yanıltıcı da olabilir. Zorluğu bireysel deneyimlere dayanarak çözmeye çalışmaktan, yanıltıcılığı ise sonucun kimin lehine gelişeceğini hesaba katmamaktan, kavrayamamaktan kaynaklanır. Kendimizdeki yanlış fikirleri, saflardaki yanlış fikirleri ancak bu yola girdiğimizde yenmeye başlayabiliriz. Devrim için örgüt -bizim için komünist partidir bu örgüt- gerekliyse örgütü geliştirmek zorundayız. Bu gelişim de dışarıdan değil içeriden olabilir.

Kadınların devrimci örgütlerden uzaklaştığına dair belirleme yavan ve öznelidir. Örgütlenme sorunu ya da örgütlü hareket etme sorunu kadınlarla sınırlı değildir. Toplumun ezilen tüm kesimleri için aynı sorun vardır. Hatta kadınlar örgütlendiğinde daha özverili, disiplinli ve inançlıdır. Bu durum yine kadınların mücadelecisi olmasından kaynaklanır. Ancak kadınlarda olduğu ileri sürülen devrimci örgütlere dair fikirler çoğunlukla bireysel akılla üretilmektedir. Öte yandan, Türkiye Devrimci Hareketi'ndeki yapıların büyük kısmı kadın kurtuluş mücadelesine dair bir anlayış geliştirmiş olsa da bu anlayış hâlâ yetersizdir. Yetersiz olması, devrimci yapılarda taciz, tecavüz ve kadın düşmanlığının yaygın olduğu anlamına gelmez. Bu kara propagandanın derhal son bulması gerekir. Devrimci yapılar içinde ortaya çıkan her kadın düşmanı pratik, devrim için mücadele eden herkesin sorunudur. Devrimci yapılardaki yozlaşmayla mücadele etmek ve bu

türden unsurları ya da dostlarımızı bu yoldan dönmeye çağırmak da görevlerimizde dahildir. Ezilen tüm kadınların devrimcilere olan güvenini artırmak ve çözümü kendi başına değil, örgütlenerek ve örgütlü biçimde aramasını sağlamak zorundayız. Biz devrimcilerin görevi budur. *"Yani, mücadele bizi onlardan ayırır ve komünist yüzümüzü gösterir. Bu mücadele bize, kendilerini erkek egemenliği, müteşebbisin gücü, tüm burjuva toplumu tarafından sömürülmüş, köleleştirilmiş ve ezilmiş hisseden kadınların güvenini kazandırır."* (Lenin'den Anılar, Kadın Sorunu Üzerine, İnter Yayınları)

Bunlara dair tavrımızı anlatmaya devam edeceğiz. Anlayışımızı aktarırken kitlelerin en ileriye bulması için çabalayacağız. Açığa çıkan yanlış anlayışları görüyoruz ve devrimci sorumluluğumuz gereği bu anlayışların yıkılması için bir kez daha harekete geçiyoruz. Kadına yönelik suçlar ve devrimci yöntemlere dair tartışılan konuları bundan sonraki sayılarımızda anlatmaya devam edeceğiz. "Kadın beyanı esastır; aksini erkek ispatlar", "Bir süreç nasıl işletilmelidir?", "Karşı devrimci ve kadın düşmanı şiddetin faili değişebilir mi? Değişim nedir?", "Taciz, tecavüz ve kadına yönelik şiddet nasıl görülür?", "Devrimcilerin, özelde devrimci erkeklerin sorumlulukları", "Devrimci saflara sirayet eden hastalıklar" gibi konular üzerine yazacağız. Tüm okurlarımız bu konularda en ileriye aramalıdır. Ezen ve ezilen ilişkisi içindeki eylemlerde ezilenin yanında olmak temel yaklaşımımızdır ve bu tutum bizim için bir görevdir. Başta ezilen tüm kadınlar olmak üzere yoldaşlarımızı yıkmakta ve inşa etmekte doğru tutum almaya çağırıyoruz.

Haksız İsrail Saldırılarına Karşı H

İsrail'in İran'a saldırısıyla başlayan yoğun savaş gerilimi tüm dünyada birçok tartışmayı alevlendirdi. Bu tartışmaların önemli bir kısmını "savaşın büyüyeceği ve yaygınlaşacağı" öngörüsü oluşturuyor, diğer önemli bir kısmını ise bu savaşa ve savaşın taraflarına karşı tutumun ne olması gerektiği. Bunları değerlendirmeden önce ne olup bittiğine değinmek yararlı olacaktır. Böylece hem genel yaklaşımımız hem de tutumumuz için gerekli veriler ortaya konmuş olacaktır.

BEKLENMEDİK, "ELİ KULAĞINDA" SALDIRI

İsrail'in İran'a saldırısı "beklenmedik" bir zamanda ve üst düzeyde olmakla birlikte "eli kulağında" bir gelişme olarak kayıtlara geçti. Çünkü İsrail başından beri bu saldırının zorunluluğundan ve buna hazırlığından bahsetmekteydi. İsrail'in pervasız bir üslupla geliştirdiği savaş propagandasını Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı Yönetim Kurulunun 19 üyesinin İran'ın yüksek oranda zenginleştirilmiş uranyum stokunun "görmezden gelinemeyeceği" kararı da destekledi. Karara Rusya, Çin, Burkina Faso karşı çıkmış, diğer 11 ülke ise "çekimser" oy kullanmıştı. İran'ın nükleer silaha ulaşma niyeti taşımadığını açıklaması Ajans'ın; aslında ABD, İngiltere, Fransa, Almanya'nın tutumunda bir değişikliğe neden olmadı, sürekli olarak nükleer silaha erişime az bir zaman kaldığı iddia edildi. İsrail için bu son karar da "saldırının meşruluğuna" bir gerekçe oldu. Oysa İran, başından beri, yaptırımların kaldırılması karşılığında açık bir iş birliği sergilemekteydi. Bu gerekçeyi meşru zemin olarak değerlendiren İsrail ne Ajans'a üyedir ne de Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme Anlaşmasını imzalamıştır. Yönlendirici güçlerin aldığı kararı fırsata dönüştüren İsrail'in kendi başına davrandığını düşünmek bu nedenle ahmakça olacaktır. Saldırının meşruluk zeminini yaratanların mevcut savaş ortamını hazırladıkları açık olmalıdır. Bu da saldırıdaki asıl nedenin emperyalizmin daha çok "bölgesel dizayn" adı verilen politikalar olduğuna işaret eder.

İsrail Trump'ın "yeniden" şekillendirerek güncellediği müzakerelerin bir çözüm olmayacağını, İran'ın İsrail'e saldırmak üzere nükleer üretimini geliştireceğini, bu bakımdan kendisinin "bekası" ile ilgili temel bir problem olduğunu açıklarken Ajans'ın bu kararına ve öteden beri özellikle ABD ve İngiltere emperyalizme

payanda olan niteliğine dayanıyordu. Dolayısıyla bu "beklenmedik" saldırıyı emperyalizmin bir saldırısı olarak değerlendirmek yerindedir ve haklıdır. Buna rağmen İsrail'in "özgün" nedenlerini gözden kaçırmamak gerekir. İsrail, Orta Doğu'daki varlığını meşrulaştırmak ve bölgedeki gerici devletlerden çok daha fazla olarak- geniş halk yığınlarına bunu kabul ettirmek için "zorunlu bir savaş" yürüttüğü inancını pompalamaktadır. İsrail devletinin kendisi için bir "yenilmez güç" imajı yaratma çabasının önemi de buradan kaynaklanır. Halihazırda bu imajı güçlendirmek için uygun koşullar oluşmuşken İsrail bu fırsatı kaçırmadı. Hem Suriye'deki pervasız varlığı hem özellikle TC devletini hedef göstererek yürüttüğü propaganda hem de son dönemde İran'a yönelik gerçekleştirdiği saldırı bu amacın bir parçasıdır.

Elbette ne TC ne de Colani İsrail düşmanıdır; ikisi de bu Siyonist devletin meşruiyetini sorgulamamaktadır. Her ikisi de İsrail'in amaçlarına dolaylı biçimde hizmet eden bir politik hat izlemektedir. Son dönemde öne çıkar biçimde Erdoğan şahsında TC'nin İsrail'i suçlayan açıklamalar da aslında "yenilmez güç İsrail" imajına katkı sunmuştur. Bu imajın İsrail açısından ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Bu imajı sarsan her olay, İsrail tarafından bir "varlık sorunu" olarak değerlendirilmekte ve sert bir yanıtla karşılık verilmektedir. Münih Olimpiyatları sırasında Filistin Direnişi'nin gerçekleştirdiği eylemin ardından düzenlenen saldırılarla birlikte MOSSAD'ın da aktif rol oynadığı bu imaj inşa süreci, İsrail'in her türden "düşmana" karşı güç gösterisinde bulunmayı alışkanlık haline getirdiğini göstermektedir.

İsrail'in özgün nedenlerine, ülke içinde yaşanan siyasî kaosu da eklemek gerekir. Son seçimlerde bir kez daha "en gerici" partiler Knesset'i (İsrail Parlamentosu) doldurmuş ve tarihinin en dinci hükümeti kurulmuşken İran'a yönelik saldırı fırsatının kaçırılmak istenmemesi de bu bütünün bir parçası olarak görülmelidir. Bu "en gericilerden" oluşmuş yapıyla İsrail devleti "sarsılmaz, güvenilir ve olmazsa olmaz" bir imaj yakalama çabasıdadır. Tabii 7 Ekim Aksa Tufanı saldırısının devamında bunların gerçekleştiğini de unutmamak gerekir. Sarsılan imaj daha güçlü bir biçimde inşa edilmek istenmektedir. Üstelik İsrail daha önce Kasım Süleymani'yi, Haniye'yi İran'da, Nasrallah'ı

da Lübnan'da, en korunaklı oldukları yerlerde vurarak alçakça vurma "yeteneğini" göstermişti. Beklenmedik saldırıların habercisi olan bu eylemler son saldırının gayet mümkün olduğunu göstermiştir.

İsrail, ABD'nin desteklemesi halinde İran'ın dize getirilebileceğini vurgularken bu desteğin sınırlarına çekmektedir. ABD ve genel olarak "Batı" emperyalizmi İran'ı bölgedeki temel güçlerden ve dayanaklardan biri olarak görmeye devam etmektedir. İran'ın İsrail düşmanlığının sınırlarına birçok kez tanık olduk. Bugün İsrail devleti diye bir gerçeklik söz konusuysa bunun bölgedeki tüm gerici güçlerle, gerici üretim

dönüşmeyeceğine yönelik belirlemelerimiz oldu. Bu saldırı ile birlikte belirlemelerimizin hatalı olduğu yargısı oluşmuş olmalıdır. Ne var ki bu saldırının biçimi ve ardından yaşanan gelişmeler bu yargının henüz erken bir yargı olduğunu düşündürmelidir. Çünkü "beklenmedik" saldırıya verilen askerî yanıt ile siyasî yanıtlar esas olarak müzakerelerin sürdürülmesini içermektedir. İran İsrail'i "düşman ve meşru olmayan bir devlet" olarak değerlendirse de bugüne dek "yok edici" bir savaş düşünmemiştir. İsrail de İran'ı düşman gördüğü halde emperyalist efendilerine rağmen onunla baş edecek bir güçte olmadığının ve dolayısıyla bir savaşı göze alamayacağını farkındadır.

ilişkileriyle, emperyalist tahakküme boyun eğmiş sınıfların varlığıyla ilgili olduğu açık olmalıdır. Bazıları sadece sözlerle ilgilenmekte ve İran ile İsrail arasındaki gerginlikte iki gücün de aynı temellere dayandığını ihmal ediyorlar. İsrail gericiliği ile İran gericiliği arasında tercihe zorlanmak halkı çıkarlarının yok sayılmasından ileri gelmektedir. Oysa halklar vardır ve her halkın çıkarları onları yöneten devletlerin/egemen sınıfların çıkarlarıyla uzlaşmaz derecede karşıttır.

HALKLARA GÖZDAĞI

Son değerlendirmelerimizde ABD ve İran arasındaki gerginliğin bir şekilde "anlaşma" ile sonuçlanacağına, savaşa

Saldırı, müzakerelere biçim vermeyi içermekle birlikte bölgede gücün artık kimde olduğunu hatırlatmak amacı gütmektedir. İran'ın bu hatırlatmaya ihtiyacı var mıdır?

Kuşkusuz İran gibi geçmiş ve birikimi güçlü bir devlet yaşanan değişimin farkındadır ve güç dengesinin aldığı yeni biçimi görmektedir. Bununla birlikte bu hatırlatmaya iki nedenle "ihtiyaç" vardır. İlk neden, tüm egemen gerici devletlerin lehlerine olduğu her zaman "durumun altını çizmek" gibi bir ihtiyaç hissederler. İsrail'in bunu pek güçlü yapmak gibi bir özelliği var. Tarihsel olarak bu, bilinen bir İsrail devlet tarzıdır. İkinci neden de şudur:

Halkın Kurtuluşu Yolunda Devrim

bu ihtiyaç “halklara yönelik bir uyarı” olarak söz konusudur. Hem Siyonistler hem de emperyalistler Orta Doğu’nun tüm halklarına ve ayrıca diğer haklara güç gösterisi sunmaktalar. Halkların kurtuluşa yönelik eğilimleri güçlendikçe, tüm dünya ekonomi sisteminin derin açmazları ortaya çıktıkça gerici devletler bu güç gösterisi fırsatlarını kullanırlar. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonlandıktan, en son Japonya da teslim olduktan sonra ABD’nin iki atom bombası kullanması bunun en bilindik örneğidir. Japonya’nın teslim olmasını amaçlamayan bu iki bombanın Japon egemenlerine ya da Japonya devletine gözdağı için atıldığı iddia edilebilir mi? Elbette edilemez. Bu iki bomba da

saldırlara yanıt verenler var. Demir Kubbe, yapılan propagandalar sayesinde aşılmaz duvar gibi görünürken İran’ın hava saldırılarında Tel Aviv’in ateş içinde kaldığını gördük. Elbette bu da bir başka gerici devletin gücünü gösteriyor. Buna rağmen yaratılan imaj ile gerçeklik arasındaki fark belirgindir. Marksist-Leninist-Maoistler tüm bu olguları “gerçek gücün halk kitlelerinde olduğu”nun bilinciyle değerlendirmişlerdir. Bu, her zaman böyle olmuştur. Emperyalizm bolca bombadan, nükleerden, isabet gücü yüksek nokta atışlarından söz etmektedir. Oysa gerçek güç halkın iradesidir. Halkı olmayan hiçbir bomba, askerî donanım olamaz. Bu nedenle her türden haksız savaşa

çok kez deşifre ettiler, HTŞ unsurlarının “kendi bölgelerini” yönetemeyeceğini açıklayıp yönetmek üzere “atananlara” kapıları kapadılar. Suriye’de iktidar henüz ve öyle görünüyor ki bundan sonra da ezilen ulustan ve inançtan “başka” toplulukları yönetme becerisinden ve itibarından yoksundur. Ayrıca söz konusu topluluklar örgütlü hareket ederek de “salt sopa” ile yönetilemeyeceklerini açıkça gösterdiler.

Suriye’de iktidar, yine gerici bölge devletlerinin ve emperyalizmin lehine değişmiş durumda - Esad iktidarlarında olduğu gibi, ancak bu kez başka efendilere biat eden bir biçimde. Son İsrail saldırısını mümkün kılan etkenlerden biri de budur. Colani kişiliğinde somutlaşmış HTŞ gericiliği emperyalizme uşaklık ve Siyonizm’le iş birliği konusunda rüşünü tamamen ispatlamıştır. Suriye’deki İsrail hamlelerine göz yuman Şam’daki gerici bu kez İran’a saldırının önünü açmıştır. Suriye’deki iktidar değişikliğinden itibaren İran “önleyici savunma” bakımından yetersiz kalmıştır. Suriye hava sahasını rahat bir biçimde kullanarak Şam yönetiminin iş birlikçiliğini teşhir etmesi, İsrail’in bölge halklarına vermek istediği bir ders olarak değerlendirilebilir. Bu ders, iş birlikçiliğin hayati olduğuna (!) dairdir. Emperyalizmin bir uzantısı, hatta bir aparatı olarak Siyonizm’in yenilmez olduğuna dayanan bu dersin doğru olduğu düşünülebilir mi? Halk kitlelerini elindeki atom silahlarıyla korkutan, çağ dışı ve gerici fikirlere dayanan bu güçlerin yenilmez olduklarını düşünmek kadar, onlarla bir gelecek kurmanın da ham bir hayal olduğunu ısrarla ve özellikle bu korku ortamında savunmalıyız.

YANLIŞ ÇERÇEVELER ÜZERİNE

Buradaki tartışmamızdan ayrı olarak, yeri gelmişken bir kez daha değinmekte yarar olan bir konu var: Bu şartlarda, birçok küçük ve orta burjuva kesim “kendileri için” bir gelecek hayal etmeye de başladı. Özellikle Rojava’da bu yanılsamayı çok net bir biçimde gördük. Hayal etmek elbette iyidir ve gereklidir. Ne var ki hayallerimiz, gerçeklerden doğmalı ve bir gerçeğe dönüşebilir olmalıdır. Örneğin, “öznesi olmayan” bir sistemin inşasını mümkün görmek ne iyi ne de gereklidir. Ya da çıkarları uzlaşmaz olanların “çok iyi bir fikirde birleşeceklerini umut etmek” yanlıştır. Çağımızda, burjuvazinin iktidarına karşı proletaryanın iktidarını şart koşmayan hiçbir devrimci iktidar hayalinin ger-

çekleşme olanağı yoktur.

Yeni olduğu iddia edilen, fakat aslında hiç de yeni olmayan; Marksizm eleştirisi adı altında sınıf savaşımı teorisini reddeden ve bu nedenle tarihi “baştan ve bugüne göre” yazan, dolayısıyla öznel bir tarih açılımı yapan yanlış paradigmlar, günümüzü ve bu savaşın gerçeklerini anlamayı zorlaştırmaktadır.

İsrail’in kötülüklerine odaklanan ve bu kötülüğe göre kendine görev belirleyen pek çok anlayış var. Tersinden, benzer bir kötülük odağı olarak İran’ı görenler de mevcut. Kuşkusuz, bu son olayda ve genel olarak Orta Doğu’da, kötülük konusunda İsrail’in eline kimse su dökemez. Ne var ki bu türden bir kıyaslamamanın ne bir anlamı vardır ne de meseleyi açıklamak açısından bir yeri. Savaş, bambaşka bir nedenle gerçekleşmektedir.

Bu savaşın nedeni ne Şiilerle Yahudilerin uzlaşmazlığına dayanmaktadır ne de devletlerin özellikle de İsrail devletinin güvenlik sorununa. Elbette hem Şiilik hem de Yahudilik birer toplumsal gerçekliklerdir. Her ikisi uğruna yaşayan ve savaşacak olan insanlar kuşkusuz vardır. Ne var ki bu savaş onların savaşı değildir. İsrail’in “ciddi” bir güvenlik sorunu olduğu da bir gerçekliktir. Nihayetinde bu devlet bölge halklarının büyük çoğunluğu tarafından Orta Doğu’nun kalbine saplanmış bir hançer olarak tanımlanıyor. Bölge halklarının büyük nefretini kazanmış bu hançeri, saplandığı yerden söküp atmak isteyenlere yıllardır tanıklık ediyoruz. Büyük bir cüretle savaştıklarını, yer yer direnmeyi öğrettiklerini rahatlıkla söyleyebileceğimiz bu insanlar Şii, Sünni, Yahudi de olabilir. Buna rağmen bu savaşın arkasındaki güçlerin gerçek motivasyonu bunlar değildir. İsrail’in güvenliği de, uydurma “terör umacası” da hakeza gerçek nedenler olmaktan uzaktır. Bu savaşın temelinde Ukrayna’da, Keşmir’deki çatışmaların veya savaşın nedenleri var. Dünya kapitalist sisteminin içinde debelendiği kriz koşulları, özellikle de ödenemez derin borçlara dayanan parasal kriz bu çatışma halinin, yoğun siyasî gerginliğin temel nedenidir. Önümüzdeki yıllarda hem olanların süreceğine, hatta yer yer derinleşeceğine tanıklık edeceğiz hem de yeni vakalara. İran’a yönelik İsrail saldırısının ABD ve İngiltere merkezli olmak üzere Batılı emperyalist güçlerin bir hamlesi olduğundan şüphe edil-

Sovyetlerin 8 Mayıs’ta tamamlanan büyük zaferinden sonra tüm dünya da meydana gelen yeni duruma karşı ABD’nin aldığı tutumdur. Halklara nasıl bir düşmanla karşı karşıya oldukları bu iki bomba ile gösterilmiştir. Milyonları bir seferde katletmekten çekinmeyen bir emperyalist düşman söz konusuydu. Şimdi de aynı mesaj verilmektedir. Bu mesajın güçlü olduğu ve istendiği ölçüde yansıtılabildiği söylenebilir. Halklar emperyalizmin desteklediği İsrail’in “nokta atışı” vuruşlarından kuşkusuz etkilenmiştir. Bu etkiyi yaratabilmek için emperyalizmin tüm yordakçıları’nın “arı gibi” çalıştığını da hatırlatmak gerek. Fakat bu, olgunun bir tarafı. Olgunun diğer tarafında direnenler var,

karşı halka dayanmak, halkın çıkarlarını örgütlemek temeldir.

BÖLGESEL DİZAYNIN SINIRI

Orta Doğu’da emperyalizmin çıkarlarını gerçekleştirmek üzere yeni bir düzenleme gerçekleşmektedir. Suriye’deki “iktidar” değişimiyle bu düzenleme yeni bir aşamaya geçmiş bulunmaktadır. Sözü edilen bu iktidar değişikliği emperyalizmin bölgeyi “yeniden dizayn” etmesinin kaçınılmaz sonuçlarından biriydi. Hiçbir halk iradesinin yansımadığı, tamamen halk dışı ve halk düşmanı güçlerin uşaklıktan ibaret iradesine dayanan “yeni” iktidarın elinde gerçek anlamda bir güç de bulunmamaktadır. Suriye’deki yerel güçler bu iktidar boşluğunu bir-

memelidir. Bu savaşı İsrail emperyalist efendileri gerekli gördükçe sürdürecektir. “Hamaney’in nerede olduğunu biliyoruz. Onu öldürebiliriz; ama bunu yapmaya çağız” diyen Trump, savaş gemilerini bölgeye yönlendiren İngiltere, “İsrail bu kirli işi bizim için de yapıyor” diyen Federico Mertz tam da bu gerçekliği yansıtıyorlar. “Kirli iş” diye formüle edilen aşağılık politikalarını, İran gibi ekonomik sorunları mevcut sistem içinde çözümsüz, milli-demokratik devrimini gerçekleştirememiş, emperyalizm tarafından geri bırakılmış bir ülkeye “bomba yağdırmanın” nedeni emperyalizmin ekonomik çıkmazlarıdır. Bugün büyük ekonomik çöküntüye ihtiyaç duymaktalar, bir sistem değiştirmenin yolu olarak siyasî gerginlik yaratmak emperyalistlerin bilindik politikasıdır. İran hamlesi, aynı zamanda emperyalistler arası gerginliklerden de kaynaklanmıştır. Çin’in “Bir Kuşak Bir Yol” projesinde Kafkasya’nın, Orta Doğu’da İran’ın ve Hindistan üzerinden Asya’nın büyük bir önemi var. Bu büyük proje Covid-19 ile ciddi bir darbe yemiştir olsa da varlığını koruyor. Önümüzdeki dönemde İran’a yönelik bu saldırının Kafkasya’da ve adım adım Asya’da yankılarını duyacağımız kesindir. ABD ve İngiltere bu süreci yöneten asıl unsurlardır. Almanya’nın mevcut yönetimi de bu sürecin parçasıdır.

Türkiye’de Kürt ulusal sorununun “iş birliği” yoluyla çözülmesine dair politikanın arkasında da bu hamlenin olduğunu görmek gerekir. Kürt ulusuna karşı hiçbir zaman olumlu bir tutum sergilememiş bir devletin “çözüm arayışında” samimi olması mümkün değildir. Bununla birlikte, samimiyet olmaksızın da bazen “zorunlu” olumlu gelişmeler yaşanabilir ve Kürt yurtsever hareketinden gelen bazı yaklaşımlar da bu saptamaya dayanıyor gibi görünmektedir. Oysa arkasında “millî” hiçbir özelliğin ya da çıkarın bulunmadığı bir politikanın ezilenlere umut olması mümkün değildir. Emperyalizme hizmet ederek ilerlemek, haklar edinmek ya da kurtuluşa doğru örgütlenmek imkânsızdır. İsrail saldırısı ve Batı Demokrasisinin aşağılık tutumu bu bakımdan uyarıcı olmalıdır.

HAKLI-HAKSIZ AYRIMINDA YÜZESELLİK HATASI

Bugünkü savaşın nedenleri ve amacı, hâlâ sömürgeciliğe ve köle-efendi ilişkilerine dayalı bir sosyal düzeni yaşamaya zorlandığımızı açık bir şekilde göstermektedir. Bugün savaşta karşı karşıya gelen iki devletin de kendi halkına ve genel olarak halklara sundukları bu savaşta da içerili olan gerici

nihayetinde halklara saldırıdan başka bir şey değildir. Kuşkusuz bu savaşta saldırgan devlet olarak İsrail halkların ve dolayısıyla devrimci öfkenin esas hedefi olmalıdır. ABD ve İngiltere başta olmak üzere Batılı devletler de bu saldırının suç ortaklarıdır. Her ne kadar bu kurumun Başkanı Rafael Mariano Grossi aldıkları kararın askerî harekât için gerekçe olamayacağını iddia etse de Uluslararası Atom Ajansı Yönetim Kurulu’nun kararı saldırının arkasındaki güçleri tanımak bakımından referanstır. Bu güçlerin öfkemizin esas hedefleri olması gerektiği kuşkusuzdur. Ne var ki bu açık durumdan hareketle İran rejimini anti Siyonist ve anti ABD’ci diyerek desteklemek kendini bilmezlikten öte bir tutumdur.

İsrail’de ve İran’da halkların rejime yansıyan bir iradeleri yoktur ya da bu rejimlerde halkın çıkarlarına dayanan tek bir politikadan dahi söz edilemez. Bunlar büyük oranda tartışmasız gerçeklerdir. Buna rağmen saldırıya uğrayan İran’ın desteklenmesi halkın çıkarlarıyla uyumlu bir tutumdur denebilir mi? Hayır denemez. Bunun nedeni İran’ın görece demokratik olmaması, halk üzerinde baskıcı ve gerici bir devlet olması vb. değildir. Bunun nedeni bir yarı sömürge ülke olarak İran devletinin emperyalizme uşaklık etmesidir. Uranyum zenginleştirme tesislerinin varlığı ve İsrail’in güvenliğini tehdit etmesi onun bu niteliğini değiştirmez. İran yarı feodal ve yarı sömürge bir ülkedir. Halkın yoksulluğu ve çağ dışı koşullarda yaşamaya mecbur bırakılması emperyalizmle iş birliğinin kaçınılmaz sonucudur. Şu kesinlikle görülmelidir ki “Molla rejimi”nin ayakta durabilmesinin sebebi emperyalizmdir. Tümüyle çağ dışı kalmış bir sistemin ve sınıfların emperyalizmin desteği olmadan ayakta kalabilmesini mümkün görmek ekonominin toplumsal yaşamdaki belirleyici rolünü kavramamaktır. Bu Küba için de, Demokratik Kore Cumhuriyeti için de geçerlidir. Sosyalist olduklarını iddia edenlere de işaret ettik ki manipülasyonun boyutu görülebilir. Evet, İran ile İsrail iki düşman devlettir. Fakat bu düşmanlık emperyalizme karşıtlık zemininde değildir, bölgesel dengelere hizmet içindir. Farklı emperyalist blokların varlığına dayanan karşıtlık da burada etkindir. Dolayısıyla İran saldırıya uğrayan bir devlet olarak bu savaşta savunmada olsa da bu onun başta kendi halkı olmak üzere bölge halklarına karşı saldırgan bir devlet olduğu, bölgesel bir gerici olduğu ve emperyalizme hizmet ettiği gerçeğini ortadan kaldırmaz. Onun anti ABD’ci

olduğuna “işaret eden” olaylar ve gerilimler de incelendiğinde karşımıza emperyalist zemini koruyan ve bu zeminde hareket eden güçlerin manevralarını görürüz. İslam devrimi de incelendiğinde İran’daki devrimci-demokratik hareketin bu “devrim”den kısa bir süre sonra ağır bir biçimde ezildiğini görürüz. Şah Rıza Pehlevi iktidarının yönetememe krizi içinde gerçekleştiremediğini Molla rejimi, hem de “devrim” diyerek, halk adına, ABD karşıtı görünen ciddi bir gerilim içinde gerçekleştirdi. Bu gerçeklik atlanarak Molla rejimine emperyalizm karşısında haklılık atfetmek ciddi bir yanılgıdır.

Bu savaş özgülünde saldıran ve saldırıya uğrayan ayrımının dışında tanımlar yapmak “haklı savaş” kavramının dayandığı halkın kurtuluş yolunun açılması kriterini yok saymak olacaktır. Bugün İran’da devrimin önündeki engel İsrail’in bu saldırısı değildir. Bu engel emperyalizmin desteğiyle ayakta durmayı başaran gerici, faşist İran iktidarındır.

İran’daki Molla rejiminin bir yurtsever savunma savaşı verdiği iddiası da yüzeysel bir değerlendirmedir. Rejim aslında “kendi iktidarını” korumak telaşındadır, uranyum zenginleştirme programının amacı da egemen sınıfların iktidarını korumaktır. Bunun bir nükleer bombaya evrilmesi de olasıdır, barışçıl amaçlarla kullanılması da. Bunların esasen bir önemi olmadığı açıktır. Asıl mesele bu programın egemenlerin, daha net ifadeyle faşist iktidarın ihtiyacı için geliştirilmesidir. Dolayısıyla “yurtseverlik” iddiası subjektiftir.

Yüzeysellikten kaynaklandığını düşündüğümüz bu ciddi hatayı bir de belirsiz ve biçimsiz “savaş karşıtlığı” izlemektedir. Kuşkusuz İsrail saldırısıyla başlayan bu savaşa karşı durmak devrimci bir geridir. Ne var ki savaş karşıtlığı “pasif” bir tutumla gerçekleştirilmek istendiğinde gerçekte ona hizmet edilmiş olur. Haksız her savaş karşısında halklar kendi savaşlarını geliştirmeye çağrılmalıdırlar. “Kendi savaşı” bazen işgal karşıtı bir savaş biçiminde belirebilir ve yurtsever bir karakter kazanarak geniş bir ulusal cepheye biçimlenebilir. Ne var ki bu durumda da savaşın “halkın kurtuluş yolunu” açmaya yönelmesi gerektiğini bilmeliyiz.

AYAĞA KALKMAK İÇİN SEBEPLER ARTTI

Umut etmek, hayal kurmak ve geleceğimizi ellerimizle yaratmak konusunda bu savaş, halklar açısından ağır bir bilançoya işaret etmektedir. Hindistan

Komünist Partisi (Maoist)’e yönelik yoğun saldırılar ve komünist cephenin aldığı önemli kayıplar, sorumluluğumuzun büyüklüğünü bir kez daha ortaya koymaktadır. Bu sorumluluk, halkların ve özelde halkımızın en yakıcı ihtiyacıdır. İsrail’e karşı büyük bir nefretle kararlilikla karşı durmak gerektiğini elbette öne çıkaracağız. Trump’ın her istediğini dayatabilme cesaretine yaptığı göndermeler ve yarattığı korku iklimi de mutlaka üzerinde durulması gereken bir başka boyuttur. Fakat unutmamalıyız ki bu savaş, emperyalist sistemin kapsamlı bir kriz dalgasının ortasında yürüttüğü bir savaştır. Emperyalizmin böyle bir sürece neden ihtiyaç duyduğunu kavrayamadığımız ya da ihmal ettiğimiz durumda, sınıf savaşımına dayalı mücadelemizi ilerletmemiz olanaksız hâle gelir.

Yukarıda değindiğimizi gibi, bu savaşa karşı kitleler açısından hem pasifizmi öne süren anlayışlar söz konusudur hem de kitleleri karanlık yollardan birine saplanmaya zorlayan yaklaşımlar. İsrail ya da İran; esasta fark eden bir şey yok, her ikisi de karanlığın taciridir. Okun sivri ucunu saldırıya ve bu sürecin koşullarını hazırlayanlara yöneltmek kesinlikle doğrudur. Bu nedenle İsrail’in bombardımanına ve savaş kabinesine karşı eylemler daha net ve güçlü bir biçimde öne çıkmalıdır. Molla rejiminden halkın kurtuluş yoluna fırsat verecek hiçbir adım gelmeyeceğini bilerek, emperyalizmin uluslararası ticaretini zaafa uğratacak bir çıkış olmayacağını öngörerek pasifizmi öğütleyenlere karşı çıkmalıyız.

İran’da bu saldırıyla birlikte rejimin zayıflayacağını umarak kendilerini iktidara hazırlayanlara karşı da özellikle temkinli yaklaşmak gerekir. Bunların önemli bir kesimi iş birlikçidir. Molla rejiminin dayandığı gerici temellere bu kez kendileri yaslanmak istemektedirler. Bunların İran halkı tarafından nefretle karşılanacağını bilmek gerekir. Halk kendi çıkarlarına dayanan ve halkın kurtuluşuna odaklanan hareketlerle yürümeye yatkındır.

Bu nedenle, sınıf savaşımını merkeze almayan, halkların gerçek kurtuluşunu emperyalist dengelerden ve iş birlikçi rejimlerden medet umarak arayan her yaklaşım, kitleleri ya pasifize etmeye ya da emperyalizme mahkûm eder. Bizim için tek çıkar yol, emperyalizme ve onun her biçimdeki uzantılarına karşı özgür geleceği kuracak örgütlü halk gerçekliğini yaratmaktır.

KESİŞİMSELLİK VE PROLETER BAKIŞ*

Bir Adivasi kadınına bakalım. Genel olarak söylemek için değil ama hadi, Paniya kabilesinden gelen bir kadının durumuna bakalım. Kerala'daki Adivasiler arasında onlar en alt düzeydedir. Yani, onun açısından bakıldığında, Paniya kabilesine ait biri olarak, o kabileden biri olarak etnik ayrımcılıkla karşı karşıya kalır. Sosyal ayrımcılık ve aşağılanma sorunları vardır. Kadın olması nedeniyle yaşadığı sorunlar, erkek şovenizminin neden olduğu sorunlardır. Bu sadece dış dünyada değil, kendi kabilesinin içinde bile erkek egemenliği vardır.

Şimdi, o bir çalışan kadın olabilir. Yani bir işçi olarak birçok başka sömürü ve denetim sorunuyla da karşı karşıya kalacaktır. O kadar çeşitli baskı ve sömürü yaşamaktadır ki... Dolayısıyla, bütün bunları yaşadığında bunun altında yatan sebep nedir? Nedir bu?

Onun bireyselliğini oluşturan tüm sosyal ilişkiler topluluğu baskı içerir. Çünkü bu ilişkiler, burada var olan sömürücü sosyal sistemin parçasıdır. Bu sistem tarafından sosyal ilişkiler olarak yaratılmış, sürdürülmüş ve yeniden üretilmişlerdir. Bu sömürücü sistem, özü itibarıyla baskıcıdır. Varlığının her zerresinde baskı barındırır. Dolayısıyla, bu sosyal sistemin içindeki tüm sosyal ilişkiler mutlaka bir baskı boyutu içerir.

Yani daha önce verdiğimiz örnekte, Paniya kadın örneğinde, o topluluktan bir erkek, özellikle de dış toplumun etkileri nedeniyle erkek egemen zihniyete sahip olacaktır; bir erkek olarak ayrıcalıklar yaşayacaktır. Dolayısıyla oradaki ilişki, onunla o kadın arasındaki ilişki, bir baskı yönü taşır. Bir yandan bu adam bir Paniya olarak etnik baskı yaşar. Bir işçi olarak sömürüye maruz kalır. Ama bir erkek olarak, ailedeki kadınlarla veya toplumdaki diğer kadınlarla olan ilişkilerinde kendisine özel bir konum ve ayrıcalıklar verilir. Bu da baskıcı bir konumdur. İşin özü budur.

Kişi bunu fark edebilir ve bundan kopabilir. Bu kaçınılmaz değildir. Ama kendiliğinden olan şey budur. Bu bir baskı ilişkisidir, sınırlı da olsa. Bir yandan baskıya uğrarken, diğer yandan baskı uygulamak; bir yandan sömürüye uğ-

rarken, diğer yandan sömürücü olmak... Böyle bir karmaşıklık vardır burada, daha önce de belirttiğim gibi. Çünkü bireyin özü, sosyal ilişkilerin bir toplamıdır; bu karmaşıklık da oradan doğar.

Dolayısıyla bu karmaşıklık ele alınmalıdır. Farklı baskı biçimlerini ve farklı sömürü biçimlerini tanımamız gerekir. Başkalarının yaşadığı baskı ve sömürüyü de kendi yaşadıklarımız kadar anlamamız gerekir. Ancak o zaman yaşadığımız baskıdan veya sömürüden kurtulabilir, buna karşı verilen mücadelenin parçası olabiliriz.

Bu anlayışı ortaya koyan bir feminist görüş vardır. Buna **kesişimsellik** denir: **Kesişimsel feminizm**. Bu anlayış, kesişimsellik içindeki bir eğilimin görüşüdür. Tüm eğilimler bu görüşe sahip değildir.

Peki burada kesişimsellikten ne kastediliyor? Farklı yönlerin birbiriyle ilişkisi, hepsinin birlikte var oluşu... Bir kişinin durumu yalnızca tek bir yönüne bakılarak anlaşılamaz. Ancak her yönüne bakıldığında bir kişinin durumu anlaşılabilir. Dolayısıyla kadınların yaşadığı koşulların, maruz kaldıkları baskının bu şekilde anlaşılması gerekir.

(...) Peki, meseleye çok yönlü bakmak yeterli midir? Bu nasıl çözülebilir, nasıl ele alınabilir? Birden fazla yönü olduğunu bilmek, bunu çözmek için yeterli midir?

Çünkü daha önce de belirttiğim gibi, bu farklı türden sosyal ilişkiler —bireyin özünü belirleyen sosyal ilişkiler topluluğu— var olan toplumda, bir sömürü toplumunda, egemen sınıfa hizmet etmek üzere vardır. Bu ilişkiler yaratılmış, egemenlerin çıkarları doğrultusunda sürdürülmüş ve yeniden üretilmiştir. İşin özü budur. Onların niteliğini belirleyen de budur. Birçok yönü olduğu tartışma götürmez ama **belirleyici olan** budur: Onlar, sömürücü ve baskıcı sosyal sisteme hizmet ederler. Egemen sınıfa hizmet ederler.

(...) Dolayısıyla eğer bu durum bütünsellik içinde ele alınacaksa, eğer amaç bu farklı baskı biçimlerinden kurtulmaksa, o zaman bunu gerçekleştirebilecek bir bakış açısına ihtiyaç vardır. Son tahlilde,

egemen sınıfa yüzleşebilecek, onun doğasını teşhir edebilecek, sınıfa mücadele edebilecek bir bakış açısı... Bu da sınıf meselesini gündeme getirir.

Ancak o zaman bu yapılabilir, ancak o zaman bu ortadan kaldırılabilir. Birileri bu meseleyi ele alıyor olabilir, müdahale etmeye çalışıyor olabilir; bu sistemin her yerine nüfuz etmiş olduğunu bilerek... Ama hâlâ bu sistemin içindedir, sistem içinde kalmaya mecburdur.

Bunun aksine, bu sistemin bu tür sosyal ilişkilerin sebebi olduğunu kabul edip onu ortadan kaldırmak, tüm baskıcı sosyal ilişkileri yok etmenin temel gereğidir. Buna ulaşmak için belirleyici olan, sınıf duruşudur. **Proleter duruş, bakış açısı ve yöntem** gerekir. Bu belirleyicidir. Onun ideolojisi bu konuda belirleyicidir.

Neden? Marks'ın işaret ettiği bir şey var: **Proletarya son sınıftır**. Proletarya, sömürüyü en saf biçimiyle yaşayan sınıftır. Kapitalizm, her türden ve her araçla sömürüyü kullanır. Hiçbiri dışlanmaz. Ne işine yarıyorsa onu kullanır. Ama esasen, kapitalist sömürü, sermayenin sömürüsü, başka bir forma ihtiyaç duymaz. Ekstra bir zorlama gerekmez. Çünkü işçi, emek gücünü satarak bu sömürüye rıza gösterir.

(...) Bir kapitalist için çalışıp çalışmamak işçinin kararına bağlıdır. Emek gücünü satıp satmamak işçinin özgürlüğündedir. Kime satacağına da karar vermekte özgürdür. Yani görünüşte bir özgürlük vardır. Ancak işçi, emek gücünü herhangi bir kapitaliste satmaya karar verdiği anda, emek gücü satıldığı andan itibaren artı emeği sömürülmeye başlanır. Kapitaliste bu fırsat verilmiş olur. İşçi bunu kendi iradesiyle yapar —toplumsal koşullar onu zorlamasına rağmen.

Bu yüzden Marks şöyle der: **“Bu, en saf sömürü biçimidir.”** Proletaryanın kurtuluşu, tüm sömürü biçimlerine karşı mücadeleyle mümkündür. Tüm baskı biçimlerine karşı insanlığın tümünün özgürleşmesiyle mümkündür. Proletarya için kurtuluş ancak bu şekilde olur. Marks bunu vurgular.

Daha önce söylenenlere dönersek: Farklı sosyal ilişkilerden söz ettik. Tüm sosyal ilişkilerin baskı içerdiğinden... Bunların doğası böyledir ve bu durum bir bütün olarak ele alınmalıdır. Bu, kesişimselliğin görüşüdür. Bu, proleter bakış açısıyla da benimsenebilir. Ama ötesine geçerek, bunu nasıl ortadan kaldıracamız? Yalnızca proleter bakış

açısı bunun yolunu gösterebilir. Kesişimsel feminizm bu sonuca ulaşamaz çünkü kendi sınıfsal karakteri bu konuda sınırlıdır.

Bu bağlamda Marks'ın komünist devrim anlayışına bakalım. Marks'ın devrimle ilgili söylediklerine bakalım. Proleter devrim için yazdıklarına bakalım: Tüm sınıf ayrımlarını, bunlara dayalı üretim ilişkilerini, bunlara karşılık gelen tüm sosyal ilişkileri ortadan kaldırmalı ve bu ilişkilere denk düşen tüm düşünceleri devrimci biçimde dönüştürmelidir.

Yani devrimci bir düşünsel dönüşüm sağlanmalıdır. Komünist devrim budur. Buna dikkat etmeliyiz. Bu ya da şu değildir. Yalnızca işçilerin yaşadığı sömürüyü ortadan kaldırmak değildir. Tüm sınıf ayrımları... Tüm üretim ilişkileri... Bunlara karşılık gelen tüm sosyal ilişkiler... Tüm bu ilişkilerle birlikte **düşüncelerin devrimci dönüşümü...**

Marksizm, proleter devrimi her zaman bu kapsayıcı biçimde görmüştür. Bu yüzden **halk içi çelişkilerle düşmanla olan çelişkiler** arasında ayrım yapabilir —Mao'nun yaptığı gibi. Mao, halk içi çelişkilerin ikna, tartışma yoluyla çözülebileceğini belirtmişti.

Son bir şey daha: Mao demişti ki, halk içi çelişkileri ele alırken —bir örgüt içinde ya da dışında— **“birlik—mücadele—birlik”** ilkesiyle yaklaşılmalıdır. Yani birliğe dayanarak başlanmalıdır. Bu bir halk meselesidir. Bu yaklaşımla yola çıkmalıyız. Halkın birliği vardır. Dolayısıyla böyle bir birlikten yola çıkmak, uzlaşmak anlamına gelmez. Hatalara göz yummak, onları görmezden gelmek ya da kabul etmek anlamına gelmez.

Orada mücadele etmeliyiz. Bu birlikten hareketle, bunu akılda tutarak o hatalarla mücadele etmeliyiz. Peki, o mücadeleyle ne amaçlanmalı? **Daha güçlü, daha yüksek bir birlik**. Çünkü bu hatalar birliğimize engeldir. Bu nedenle onlardan kurtulmak daha iyidir. Onları ortadan kaldırmak gerekir. Bu, daha güçlü, daha sağlam, daha yüksek bir birliğin inşasına zemin hazırlamalıdır.

Yani halk içi çelişkilere yaklaşımımız bu olmalıdır. Ne kadar ağır ya da kötü olursa olsunlar, bunlar ele alınmalı halkın birliği korunarak... Halkı birleştirerek sömürücü, baskıcı egemen sınıflara ve onların devletine karşı durabiliriz.

***Hindistanlı Maoist teorisyen K. Murali'nin (Ajith) kesişimsel feminizm anlayışı ile proleter bakış arasındaki farkı anlattığı sunumunu okurlarımız için Türkçeye çevirdik.**

FİLİSTİN DİRENİŞİ BİR TURNUSOL KÂĞIDI: DİRENİŞ BOĞULMAYACAK

7 Ekim 2023'te "Aksa Tufanı" adı verilen eylem gerçekleştiğinde Türkiye'deki bütün devrimci yapılar büyük övgülerle bu eylemi desteklediklerini açıkladılar. Yıllardır süren işgal ve soykırım politikalarına karşı yalnızca HAMAS değil, Filistin direniş cephesinde yer alan tüm örgütlerin birlikteliğiyle gerçekleşen bu saldırının Filistin meselesini yeniden gündeme getiren ve Siyonist İsrail'in yenilmez, yıkılmaz bir güç olmadığını ortaya koyan büyük bir kahramanlık eylemi olduğunu söylediler. Bu konuda herkes görüşünü ortaya koydu; açıklamalar, bildiriler, derin tahliller içeren makaleler yayınlandı; görseller dolaşıma girdi ve böylelikle hem yaşananların daha da görünür kılınması için uğraş verildi hem de destek boyutunda belirgin ve güçlü bir tavır ortaya konulmuş oldu.

Ancak İsrail'in 7 Ekim "Aksa Tufanı" eylemini doğrudan bir intikam gerekçesine dönüştürmesiyle başlattığı ve halen sürmekte olan saldırılarda Gazze Şeridi'ni ablukaya alarak gerçekleştirdiği katliamlar başlangıçta az çok "gündem" olduysa da artık konuşulmaz oldu. İsrail, ölümcül teknik donanımlara sahip araçlarla, savaş uçaklarıyla, gelişkin füze sistemleriyle gerçekleştirdiği saldırılarda; savaşta dokunulmayacak sivil yerleşim alanlarına, hastane, okul ve ibadethanelere bombalar yağdırdı, on binlerce insan yaşamını yitirdi, yüz binlercesi yaralandı. İsrail'in topyekûn imhaya yönelerek tam bir vahşet ortamı yarattığı saldırılar bugün daha farklı boyutlar kazanarak açlıktan öldürmeyle, sürgün dayatmasıyla birlikte devam ediyor, ancak artık kimse görmek ve duymak istemiyor!

YENİ ORTA DOĞU DENKLEMİNDE FİLİSTİN

Haydut devletlerin küresel hege-

monya politikalarına uygun biçimde gerçekleştirdiği saldırılar Orta Doğu merkezli olarak hız kesmeden sürüyor. İsrail'in Aksa Tufanı sonrasında ABD'nin askerî-teknolojik desteği ve yüksek istihbarat donanımıyla Direniş Güçlerine siber saldırılar düzenleyerek gerçekleştirdiği katliamların ardından Suriye'ye yönelik yıkım süreci başlatıldı. Emperyalist güçler tarafından Suriye, el-birliğiyle cihatçı çetelere teslim edilirken Filistin direniş örgütlerinin Suriye'den kovulmasıyla buradaki "direniş eksenli kampları" kapatıldı, malvarlıklarına el konuldu, çatışmalar yaşandı ve Lübnan sınırında saldırılar gerçekleşti. Bugün HTŞ ile sorun yaşıyormuş gibi gösterse de Suriye'nin içlerine kadar giren ve her yeri yakıp yıkan İsrail, ABD ile birlikte egemenlik sahasındaki yerini koruyor ve Orta Doğu'daki yayılcılığını sürdürüyor.

Suriye'nin ardından, İran da etkisizleştirilip artık ses çıkaramaz hale getirilirken, Lübnan'daki direniş odağı konumundaki Hizbullah'ın yalnızca zayıflatılmasıyla yetinilmiyor; tamamen yok edilmesi hedefleniyor. Kasım ayında gerçekleşen ateşkesten bu yana neredeyse her gün ateşkesi ihlal eden İsrail ordusu Lübnan'ın güneyindeki Hizbullah'a ait tesisleri vurarak onu yeniden savaşa zorluyor. Arap ülkelerinin emperyalist güçlerle iş birliği içindeki alçakça tutumları ile Türkiye'nin İsrail'le olan ve vazgeçmeyeceği açıkça ortada olan çıkar ilişkilerine paralel sürdürülen ikiye bölme, sahte dış politika Filistin sorununu iyice görünmez kılmaktadır. Bugün devlet terörünü en azgın biçimde kullanan, bölgesel savaş tehdidini yoğunlaştırdığı bir terör sarmalına dönüştüren, dünya gerçeklerini ise dini araçsallaştırarak bulanıklaştıran, aşırı gerici ve en küstah devlet konumundaki İsrail, Ortadoğu'daki saldırganlığını artırıp nüfuz alanını genişletirken Filistin

halkını etkili biçimde savunabilecek bir güç neredeyse kalmamıştır. Geriye yalnızca Husiler kalmıştır ki, onlar da bu emperyalist kuşatmanın zorluklarını ağır biçimde yaşamaktalar.

GAZZE BOMBARDIMANLARLA BİRLİKTE AÇLIĞA DA MAHKÛM EDİLDİ

Savaşı süreklilik kazanan bir gündelik yaşam pratiğine dönüştürerek halkı paniğe ve çaresizliğe sürükleyen, onları "ölüm ya da göç" ikilemiyle topraklarını terk etmeye zorlayan İsrail, alçaklıkta ateşkes sırasında İsrail ordusunun geri çekilmesiyle mahallelerine dönerek enkazların üzerine çadırlar kuran halk, ateşkesin kısa bir süre sonra bozulmasıyla yeniden ağır bombardımana maruz bırakıldı.

Gazze halkının tüm yoksunluklara rağmen yakılıp yıkılmış topraklarına geri dönerek burada yaşamaya çalışmasına tahammül edemeyenler, şimdi onları kitlesel açlığa mahkûm ederek katlediyor. Gazze'nin yüzde 80'ini enkaza çeviren, altyapıyı tamamen yok eden, elektrik ve su kaynaklarını tahrip eden ve tüm kamusal alanları yerle bir eden İsrail, bölgeyi artık yaşanmaz hale getirmeye çalışırken insanlığa karşı daha büyük suçlara imza atmaktadır.

Gazze'de yaşayan iki milyon üzerindeki Filistinli artık yalnızca karadan, denizden ve havadan gerçekleştirilen saldırılarla değil; aynı zamanda etnik kırım boyutuna varan bir açlık politikasıyla da boğuşmaktadır.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne (BMGK) sunulan, Gazze'de ateşkes sağlanması ve insanî yardıma ilişkin erişimin sağlanmasına yönelik karar tasarısı birkaç gün önce ABD tarafından

veto edildi. BM İnsanî İşler Koordinasyon Ofisi (OCHA) İsrail'in insanî yardım girişini engellediği Gazze'yi "dünyanın en aç yeri" olarak tanımlıyor. Yapılan açıklamalarda bu zamana kadarki süreçte bürokratik ve güvenlik engelleri nedeniyle, yardım yapılmasını neredeyse imkânsız hale getiren İsrail yüzünden "Gazze nüfusunun neredeyse tamamı açlık tehlikesiyle karşı karşıya" deniliyor. Uluslararası Kızılhaç Komitesi sözcüsü, Gazze'deki tıbbî tesislerin yarısının yakıt veya tıbbî ekipman eksikliği nedeniyle çalışmayı durdurduğunu anlatıyor ki zaten uzun süredir hastanelerin hedef alınması ve ilaca erişimin engellenmesi nedeniyle yaşlılar ve hastalar ölüyorlar. Son olarak, Gazze Sağlık Bakanlığı'nın yakın zamanda yaptığı açıklamaya göre, her gün yaşanan saldırılar ve açlık nedeniyle her 40 dakikada bir çocuk ölüyor.

FİLİSTİN HALKI ONUR SAVAŞI VERİYOR

Gazze'de emperyalist güçlerin çıkar ve suç ortaklığıyla işgali genişleten ve zulmü artıran İsrail'in yaptıkları, artık rakamlarla ifade edilemeyecek boyutta bir vahşete ulaşmasına rağmen burjuva hukuku ve hümanizmi çerçevesinde tartışılacak ihlaller olarak dahi görülüyor. Dünyanın egemenlerinin kurnasız ve acımasız biçimde yürüttükleri ve hiçbir ahlakî normu olmayan savaşların belki de en korkunç olanı Gazze'de yaşanıyor. En azından yakın tarihimizde böylesine büyük bir vahşet; böylesine büyük bir pervasızlıkla, böylesine büyük bir azgınlıkla gerçekleştirilmedi. Neredeyse tüm dünyanın seyirci kaldığı bu saldırganlık ve işlenen suçların görmezden gelinmesi, duymazdan gelinmesi; hatta açıkça desteklenmesi, içinde bulunduğumuz dünyanın ne denli karanlık ve sorunlu olduğunu anlamamız açısından derin düşünmeyi gerektiren bir konudur.

HALKA KARŞI ÇETELER

Dünyanın en büyük katliamlarının ve direnişlerinin yaşandığı bölgelerden biri olarak Filistin topraklarını hedef alanlar aslında direnen, teslim olmayan bütün halklara yönelik bir mesaj vermektedirler. Filistin halkını Gazze’den sürmeyi amaçlayanların asıl derdi elbette bir gayrimenkul alanı olarak gördükleri bölgeyi -kendi ifadeleri ile- “temizlemek” ve dünyanın zenginleri için bir turizm cennetine dönüştürmek değildir. Siyonistler, uzun vadeli siyasi ve jeopolitik hedeflerle Gazze’yi ele geçirmenin ötesinde Akdeniz’e olan sahil sınırını genişletmeye yönelik işgal ve ilhak planlarını hiç gizlemiyorlar. Asıl amaçları, zaten kendilerine ait gördükleri bu topraklarda yaşanan direnişlerin yenilgiye yazgılı olduğunu ve onlara karşı koymaya çalışanlara her türlü kötülüğü yapabileceklerini göstermektir. Bunun için ellerinden geleni yapıyorlar ve Gazze’de Filistin halkına yaşattıklarını bütün dünya görsün, duysun, ses çıkarmasın, insanlığın hafızasından asla silinmesin istiyorlar.

Bu yüzden en alçakça yöntemlere başvuruyorlar; bombalayarak ve aç bırakarak güçten düşürdükleri Filistin halkını en sinsi yöntemlerle içten çürütmeye çalışıyorlar. Gazze’ye yönelik insanî yardımları engelleyen İsrail ve ABD, kendi kurdukları ve “yardım merkezi” adı altında faaliyet gösteren kuruluslar aracılığıyla çeteleşmeyi teşvik ediyor. Özellikle en tehlikeli bölgelere kurdukları bu yardım merkezlerine iki milyonu aşkın insanın ihtiyacı yerine 300-500 kişiye yetecek yiyecekler getiriliyor, sonra açlıktan ölmek üzere olan binlerce insan bunlara ulaşmak için koşarak gelirken üzerlerine ateş açılıyor. Bununla da yetinilmiyor, HAMAS karşıtı aşiretler ve geçmişteki suç örgütlerinden palazlandırılan çeteler izdihamın yaşandığı bu ortamda malzemeleri yağmalayarak bunları parayla satıyor. Böylelikle bir suç rejimi niteliğindeki İsrail devleti kendisini Filistin topraklarında işlediği yeni suçlarla ve suçlularla yeniden örgütlüyor.

Açlık kuşatması altındaki insanlara ölüm tuzakı kurmakla da yetinmeyen, onları izdiham içinde birbirine ezdiren, iç çatışma yaratan İsrail ordusu yozlaştırmaya çalışarak Filistin halkının onuruyla oynuyor. Daha da önemlisi silah ve para desteğiyle güçlendirdiği bu çeteleri geleceğin IŞİD yapılanması olarak eğitiyor ve açlıkla boğuşan çocukları, gençleri devşirmesi için halkın üzerine sürüyor. İsrail ordusunun korumasında

hareket eden bu suç çetelerine açıklıkla boğuşan insanları Mısır sınırına yakın yerlerde kurdukları toplama kamplarına çağırarak Gazze’den uzaklaştırmak ve daha da kötüsü geleceğin paralı askerleri olarak hazırlamak görevi verilmiş. İşgalci İsrail ve ortakları Filistin direnişini kendi iç çatışmalarıyla tasfiye ederek bitirmek amacındalar. İş birlikçi Batı Şeria yönetiminin yıllardır Filistinli direnişçilere işkence yaparak, tutuklayarak gerçekleştirdiği ihaneti, güçsüzleşen direniş örgütlerine küfrederek boyutlandırarak cesarete kavuşması da bu yüzdendir.

İşgalcilerin Filistin halkını yerinden yurdundan ederek ve iç çatışmaları en çirkin biçimlerde körükleyerek, özgürlük ve bağımsızlık uğruna verdikleri mücadeleyi karartma çabaları elbette ki boşa çıkacaktır. Filistin halkı bu topyekûn imha saldırılarına, Siyonistlerin iğrenç biçimde yürüttüğü bu çürütme politikasına karşı açlık ve yokluk içinde olsa da direnmeye devam edecektir. Ancak direniş örgütlerinin aldığı darbeler nedeniyle, bugünkü güçsüz halinden yararlanarak Filistin halkının geleceğine karar vermeyi amaçlayan sömürgecilerin, uluslararası projelerini ne olursa olsun hayata geçirmek istedikleri de bir gerçek. Bu gerçek kadar çıplak olan bir başka gerçek de bu planlı, sistematik saldırılara karşı Filistin halkının yanında yer alan güçlü bir uluslararası direnişin örgütlenmediğidir.

FİLİSTİN DİRENİŞİ BÜTÜN EZİLEN HALKLARIN DİRENİŞİDİR

Dünyadaki bütün direnç merkezlerini yok etmeyi hedefleyen emperyalistler azgınlıkta sınır tanımazken, Gazze’ye yönelik soykırımı durdurmak için harekete geçmesi gereken güçler neden bu kadar etkisizler? Filistin direnişi yüz yıllık mücadelesiyle ve tarihsel haklılığıyla dünyanın bütün ezilen halklarının ortak davası haline gelmişse, bugün neden yalnız bırakılıyor? Özellikle de 7 Ekim Aksa Tufanı eylemini “Filistin direnişinde unutulmayacak cüretli bir atak ve tarihsel direnişin en yüksek eşiği” olarak değerlendiren devrimci örgütler, Gazze’deki işgal ve soykırıma karşı neden bu kadar sessizler?

FHKC, her yıl olduğu gibi bu yıl da Nakba’nın yıldönümünde bir açıklama yayınladı ve küresel kuşatmaya karşı bütün dünya halklarına Filistin direnişine destek çağrısı yaptı. Ukrayna savaşı sonrası neredeyse bütün ülkelerin ırkçı, gerici, faşist rüzgâra teslim olması ve devamında Filistin direnişiyle birlikte

özellikle Batıda yaşanan baskı ve şiddet ortamı ve sansür nedeniyle güçlü bir enternasyonal dayanışma örgütleneemediği bir gerçek. Ancak işgalcilerin halkların direniş güçlerini terörizmle yaftalayarak medya tekelleri aracılığıyla Siyonist propagandayı etkili kılma çabalarına karşın, emperyalizmin merkezindeki ülkelerde Filistin’e destek artıyor. ABD ve Avrupa ülkelerinde kitlesel protestoların yaygınlaşması, son olarak halkın uzunca bir süredir Siyonizm’le beslenerek İsrail yanlısı hale getirildiği Almanya’da sokak eylemlerinin artıyor olması, kendi ülkelerini de tavır almaya zorlamaları açısından önemli. Netanyahu hükümetinin saldırgan politikalarına karşı İsrail’de gerçekleşen eylemlerdeki rehinelere serbest bırakılması talebinin yerini Arapların ve son haftalarda Yahudilerin katıldığı eylemlerde savaş ve soykırım karşıtı taleplerin alması, son olarak 1300’ü aşkın akademisyenin Gazze’de süren saldırıların derhal sona erdirilmesi çağrısıyla açık bir mektup yayımlaması ve parlamentoda Filistin yanlısı konuşmalarla bu saldırganlığın mahkûm edilmesi büyük bir önem taşıyor.

YILGINLIK GÖRÜNTÜSÜ DİRENİŞE DESTEĞİ ZAYIFLATIYOR

Ancak bu süreç içerisinde Filistin meselesinde en sahte ve ikiyüzlü tavrı gösteren, İsrail’le siyasî, ticarî, askerî ilişkilerini sürdüren ama Filistin dostu görünen Türkiye’de büyük bir sessizlik hâkim. Nakba’nın yıldönümünde veya başkaca önemli bir olay yaşandığında yapılan basın açıklamaları ve ancak kısa mesafeli olabilen yürüyüşlerde bile kitlesel katılımın olmayışı ciddi bir sorun. Oysaki Türkiye topraklarından İsrail’e giden petrol akışının durdurulması, karasularından, limanlarından askerî ve lojistik desteğin sağlanmasının önlenmesi talebiyle daha etkili eylemlilikler yapılamaz mı? Ya da İrlanda’da, İtalya’da, Yunanistan’da, Marsilya’da liman işçilerinin yaptıkları gibi İsrail’e giden askerî teçhizatla dolu gemilere mühimmat yüklenmesi engellenemez mi? Büyük işçi konfederasyonları zaten kılını kıpırdatmaz; ama direnişçi sendikalarımız da yalnızca işçilerin ekonomik talepleri için mi varlık gösterir? Ya da 7 Ekim’den bu yana Gazze’de tam 226 gazeteci öldürülmüşken, gazetecilerin örgütlendiği dernek ve sendikalarımız basın açıklaması dışında daha farklı etkinlikler yaparak bunu duyuramazlar mı?

Gazze’de yaşananlar bugün yalnızca insanlığı değil, devrimciliği ve ezilen halkların birlikte mücadelesini de sor-

gulatiyor. Dünyada koca koca partiler, örgütler dururken, aktivist konumundaki duyarlı insanların sembolik düzeyde bir katılımı da olsa Madleen teknesine binerek gösterdiği cesareti ve kararlılığı kimsenin gösteremiyor oluşu bir sorun değil midir? Şimdi herkesin alkışladığı ya da İsrail tarafından teknenin basılarak ve içindekilerin kaçırılarak gözaltına alınması nedeniyle açıklama yapmak durumunda kaldığı bu olay kimseyi düşündürmüyor mu? Enternasyonalist dayanışma yalnızca yürüyüşlerle, kınamalarla, boykot ve ambargo çağrılıyla mı sınırlıdır? Dünya çapında etki yaratacak güçlü ve etkili eylemliliklerin zamanı gelmemiş midir?

Diğer önemli bir sorun da ezilen halkların özgürlük mücadelesinin birlikteliği anlamında Kürt Ulusal Hareketi ile Filistin Direnişinin ortaklaşamayışdır. Biliyoruz ki tarih boyunca ezilen halkların işgalcilere ve sömürgecilere karşı verdikleri haklı ve meşru direniş kadar halklar arasındaki birliktelik ve dayanışma da önemlidir. Ancak bu iki halkın mücadelesi, siyasî ve ideolojik anlamda da bölgesel ve tarihsel anlamda da birbirine bağlanmış ve kurtuluş yolları iç içe geçmiş olduğu halde bugün Filistin halkı yalnız bırakılmıştır. Halkların kardeşliği ancak en zor zamanlarda gösterilen destek ve dayanışmayla anlam kazanır. Ancak Kürt Ulusal Hareketinin Ortadoğu’daki denkleme uygun davranarak tarafsızlık politikasıyla hareket etmesi, sürekli vurgulanan halkların kardeşliği ve ortak düşmana karşı birlikte mücadele kararlılığına uygun düşmemektedir.

Özgürlük mücadelesi veren halklar için en büyük moral güç ve destek, diğer ezilen halkların olduğu kadar dünya devrimci güçlerinin enternasyonalist dayanışmasıyla sağlanır. Türkiye Devrimci Hareketi açısından Filistin halkının yanında yer almak, Elrom olayını hatırlatıp Mahir’lere selam göndermek veya Deniz’lerin Filistin’e gidişine atıfta bulunmakla ve etkisiz pratiklerin tekrarlanmasıyla olmayacaktır. Elbette ki devrimci yapıların yeterince örgütlü olamayışına paralel olarak güçsüzlüğü ve etkisizliği bir gerçek, ancak buna rağmen yapılabilecek çok şey vardır. En azından devrimci hareketin tarihsel olarak Filistin direnişiyle geliştirdiği yakın ilişki ve desteğin bugün de sürdürülmesi ve söylem düzeyinde kalmayan devrimci dayanışmaya uygun bir tutum geliştirilmesi, geçmişin siyasî geleneklerine de uygun düşecektir.

GERİCİ SİSTEMDE BİLİMSEL EĞİTİM, YALNIZCA HAYALDİR!-2

Eğitim sistemi, hangi sosyoekonomik sistemin ve hangi yönetim biçiminin içinde yer alıyorsa içeriğini de o temel altyapıdan ve bu altyapının ihtiyaçlarından alır. Aynı zamanda, mevcut yönetimin dönemsel politikalarına göre değişikliklere de uğrar. Özellikle Türkiye gibi devlet yapısının zayıf olduğu yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde, sistemin ihtiyaçları emperyalistlerin çıkarlarına göre şekillendiğinden, eğitim sisteminde sık sık değişiklikler ve müfredat dönüşümleri görmek mümkündür.

Emperyalist-kapitalist sistem yalnızca insan toplumunun yapısına dair gerçekleri değil, doğaya dair gerçekleri de kendi çıkarlarına ve ihtiyaçlarına göre biçimlendirir. Toplumun gelişimi ve dönüşümüne dair zorunlulukları perdelemek, toplumsal çelişkileri gölgelemek ya da sebeplerini gizlemek, insan toplumunun acılarını ve bu acıların nasıl aşılabacağına dair çözüm arayışlarını bastırmak bu sistemin temel reflekslerinden biridir. Eğitim sistemi, tam da bu ihtiyaç için kullanılan en önemli araçlardan biridir.

Gericı sistemde eğitim, yalnızca sınıf çelişkilerinin bir ürünü olmakla kalmaz, aynı zamanda bu çelişkide proletaryanın çıkarlarına karşı doğrudan bir mücadele aracına dönüşür. Bu nedenle, gerçeğe ulaşmak burjuvazinin değil, proletaryanın çıkarıdır. Aynı şekilde, gerçeğe ulaşmanın aracı da egemen sınıfların eğitim sistemi olamaz.

Mevcut eğitim sistemi, sınıfsal eşitsizliklerin bir yansımasıdır ve bu eşitsizlikleri sürekli yeniden üreten bir alan işlevi görmektedir. Nasıl ki mevcut sistem, sürekli yoksullaştırma ve baskılama eğilimindeyse, eğitim sistemi de bu doğrultuda biçimlenmektedir. Dolayısıyla genel ve yerleşik kabullerin dışına çıkarak, hatta bilinen bir cevabı geriye sararak, soruyu yeniden sormak gerekmektedir:

Okullar bizi nasıl bir hayata hazırlıyor?

Kapitalizmle birlikte üretim biçimi ve ilişkilerinde yaşanan dönüşümler, toplumsal yaşamı da köklü biçimde değiştirmiştir. Küçük ölçekli üretimin yerini karakteristik aşırı üretime, daha doğrusu üretim anarşisine bırakması, yalnızca üretim araçlarını ve işleyişi

değil, eğitim yöntemlerini de dönüştürmüş ve yeni bir eğitim sistemine ihtiyaç doğurmuştur.

Feodal dönemde, üretim çoğunlukla birden fazla bağımsız zanaatkârın emeğiyle ortaya çıkıyor; üretim süreçleri basit ve sınırlı elbirliği gerektiriyordu. Kapitalizm ise bu biçimin yerine, gittikçe karmaşıklaşan ve daha fazla emek birliğini zorunlu kılan bir üretim biçimini geçirdi. Üretim hacmi büyüdükçe daha gelişmiş üretim araçlarının üretimi de temel bir gereklilik haline geldi. Bu süreç, rekabetin devamlılığı için zorunlu bir unsur oldu.

Kapitalizmle birlikte mülksüzleştirilmiş ve her biri farklı alanlarda yetiştirilmiş işçi yığınları, üretimin temel taşı haline geldi. Bir ürünün üretimi, artık aynı çatı altında ve her bir işçinin farklı bir parçaya yoğunlaştığı bir iş bölümüne dayanmaktadır. Eskiden bağımsız bir zanaatkârın kendi başına üretebildiği demir masa ya da bir kılıç, artık onlarca işçinin uzmanlaştığı parçaların bir araya getirilmesiyle üretilmektedir. Bu, kapitalist üretim biçiminin zorunlu sonucu olan iş bölümünün toplumsallaşmış, fakat işçinin kendi emeğine yabancılaştığı bir yapıya dönüşmesidir.

Marks, kapitalizmin manifaktür aşamasında bu olguyu şöyle ifade eder: “İşçiye yaşamı boyunca tek bir parça işleme bağlayan ve onu tümüyle sermayenin boyunduruğu altına sokan iş yerindeki iş bölümünü, üretkenliği artıran emeğin bir örgütlenmesi olarak göklere çıkaran burjuva kafası ki aynı burjuva kafası, üretim sürecinin toplumsal bir denetim ve düzen altına alınması yolundaki her bilinçli girişimi mülkiyet hakkı, özgürlük ve bireysel kapitalistin sınırsız gücü gibi kutsal şeylerin çiğnenmesi olarak yerin dibine batırır...”

Bu iş bölümü ve uzmanlaşma yalnızca üretim süreciyle sınırlı değildir. Kapitalist toplumda yaşamın tüm alanlarına sirayet etmiştir. Eğitim sistemi de bu sürecin bir parçası olarak doğrudan sistemin ve egemen sınıfların ihtiyaçlarına uygun biçimde tasarlanmıştır. Dolayısıyla eğitim sisteminde bilimsel içerik; gelişkin, bütünlüklü ve eleştirel değil, egemenlerin çıkarlarına yetecek ve mevcut düzeni yeniden üretecek kadar sınırlandırılmıştır. Eğitimde bilimin

toplumsal hayata uygulanış biçimi ise proletaryanın çıkarlarına uygun değil, sistemin idealist ve çarpıtılmış yorumlarına dayanır. Özellikle felsefe alanında bu durum daha da çarpıcıdır. Görelilik teorilerinden bilinemezlik üretmek ya da evrim teorisinden “öjeni” gibi ırkçı yaklaşımlar çıkarmak gibi egemen sınıfların ideolojik hegemonyasını pekiştiren örnekler buna kanıttır. Oysa bilim ve bilimsel yöntem yalnızca anlamaya değil, aynı zamanda değiştirmeye hizmet eder. Sistem ise bu değişim potansiyelini proletarya lehine kullanmamak için eğitimin bilimsel yönünü kasıtlı olarak güdükleştirmektedir.

Okullar, insanı sistemin ihtiyaç duyduğu biçime göre hayata hazırlamaktadır. Bu hazırlık, Türkiye özelinde, burjuva-feodal ilişkilerle kuşatılmış bir yaşama, yani mevcut sömürü düzenine boyun eğen bir hayata hazırlıktır.

SİSTEMİN İDEAL EĞİTİM ANLAYIŞI VE BİLİMİN YERİ

Eğitimde teori ve pratik uyumu belirleyici bir öğedir, ayrıca “kimin için, ne için eğitim” soruları niteliği anlamak bakımından ufuk açıcudur.

Öğrenme süreci, pratikten yani eylemden doğan bir süreçtir. Pratikten edinilen bilgiler, bir araya getirilerek teoriye dönüşür; bu teori ise yeniden pratik sahada sınanır ve yaşam bulur. Pozitif bilimlerde bilginin sınanma aracı büyük ölçüde deney ve gözlemken, toplumsal yaşamda bilginin sınanma alanı toplumsal pratiktir.

Gericı sistem ise zaman zaman eğitimde teori ve pratik arasındaki bu bağı kullanır; ancak bunu bilimsel eğitim amacıyla değil, doğrudan kendi sistemini güçlendirmek ve yeniden üretmek için yapar. Uygulamaya dayalı eğitimin bir kısmı, el becerilerinin geliştirilmesi ve emek üretkenliğinin artırılması üzerinden ilerler. Böylece emek sömürüsü, özellikle teknik okullarda daha öğrencilik döneminde başlamış olur.

Üstelik teknik okullar Türkiye’de genellikle yatılı, düşük gelirli ailelerin çocuklarının devam ettiği kurumlardır. Yoksul köylü ve kentlilerin, eğitim olanaklarından yoksun bırakılmış çocukları buralarda yoğunlukla yer alır. Bu tablo,

sistemin örtük biçimde ilkel bir kast yapısını sürdürdüğünü gösterir. Eğitimin tüm topluma eşit sunulması iddiasına rağmen, sermaye düzeni, öğrencileri daha en başından sınıfsal kökenlerine göre ayırtmaktadır. Zengin ailelerin çocukları, özel okullarda kol emeği gerektirmeyen, yönetici veya “beyaz yakalı” meslek gruplarına hazırlanırken yoksul ailelerin çocukları ise meslek liselerinde, sermayenin ihtiyaç duyduğu “uzman fabrika işçileri” haline getirilmek üzere eğitilmektedir.

İşte sosyalist eğitim anlayışıyla kapitalist eğitim arasındaki temel ayrım burada başlar. Sosyalist sistemde eğitim, üretici güçlerin gelişmesi ve tüm toplumun yararına olacak bilginin kolektifleşmesi için tasarlanır. Sınıfsal ayrımların derinleştirilmesi değil, ortadan kaldırılması hedeflenir. Kapitalist sistemde ise eğitim, en başından itibaren işçi sınıfının sömürüye hazırlanmasının bir aracı olarak işlev görür.

Eğitim, nasıl bir toplumun kurulacağını belirleyen temel unsurdur. Kapitalist toplumda ise bu eğitim, eşitsizliği derinleştiren, insanı metalaştıran ve sömürüye hazırlayan bir sistem lehine şekillenir.

Üniversiteler ise öğrencilerin belirli alanlarda uzmanlaşması açısından ayrı bir öneme sahiptir. Bu kurumlarda bilime olan ihtiyaç görece daha yoğundur; çünkü üniversiteler, sistemin ihtiyaç duyduğu nitelikli insan gücünü yetiştirmeye odaklanırlar. Ancak bilimin sınırları burada da daraltılır; bilimsel araştırmalar yalnızca sistemin işleyişine ve çıkarlarına hizmet edecek biçimde şekillenir. Üniversite öğrencileri, hem toplumsal gerçekliğin farkına daha çok varmakta hem de bilimsel yönteme daha yakın durmaktadır. Bu yüzden üniversitelerde baskı ve saldırılar daha şiddetli yaşanır. Gençler, yaşamın gerçekleriyle ve sınıf mücadelesiyle yüzleşirken, karşılarında sistemin baskısını bulurlar. Bilimsel çalışmalar sadece sistemin ihtiyaçları doğrultusunda sınırlanır; ötesi “maliyetli” ya da “ders geçmek için gerekli olmayan” olarak reddedilir. Yaşama ve toplumsal mücadeleye katılmak isteyen gençler ise polis copu, disiplin cezaları ve hatta hapisle tanıştırılır.

devam edecek...

YENİ ANAYASA TARTIŞMALARI

Devlet Bahçeli'nin Meclis'te Dem Parti ile tokalaşmasını izleyen, Öcalan'a "demokratik siyaset çağrısı" içeren radikal çıkışıyla devam eden ve nihayetinde PKK'nin fesih kararıyla boyutlanan "Terörsüz Türkiye, Millî Birlik" süreci "yeni anayasa" tartışmalarını da yeniden ısıtmaya başladı. PKK'nin fesih kongresini izleyen günlerde Cumhurbaşkanı Danışmanı Mehmet Uçum'un "Yeni dönem Türkiye'yi her bakımdan güçlendirecektir. Demokrasi ve hukuk alanında kapsamlı reformların yapılacağı, ulusal ve yurtsever demokrasi hukukunun somutlandığı yeni bir aşamaya geçileceği herkesin kabülündedir. Görüldüğü üzere Kurtuluşla başlayan, Cumhuriyetin ilanıyla tescillenen Kuruluş sürecimiz, Terörsüz Türkiye'ye geçişi takiben 'yeni anayasa' başta olmak üzere kapsayıcı reformların yapılmasıyla tamamlanacaktır" çıkışına Numan Kurtulmuş'un desteği anayasa tartışmalarını yeniden alevlendirdi.

MEŞRUIYET SORUNU

Şu bir gerçek ki "Darbe Anayasası" olarak bilinen 1982 Anayasası'nın özellikle siyasî çevrelerce meşruiyeti bakımından daima sorgulanmış, dolaşısıyla itibarsızlaştırılmıştır. 1980 Askerî Faşist Cunta (AFC) gölgesinde, "referandum" aldatmacasıyla dikte edilen "82 Anayasası" o süreçten bugüne halkın yaşamına karabasan gibi çöken tüm hak gasplarının, emek sömürsünün, özelleştirmelerin bilcümle tüm politikaların temel direğini oluşturmuştur.

Emperyalistlerin TC'yi yeniden şekillendirmesi ve devrimci muhalefetin bastırılması politikasıyla yaşam bulan AFC anayasası, değişen dengeler, TC'nin yeniden dizaynı, iç çelişkiler ve yönetememe krizinin ekonomik krize paralel süreklilik kazanması ile birleşerek mevcut tartışmaları dayatmıştır. TC'ye, efendileri tarafından biçilen role uygun bir reform kadar, içeride süren klik dalaşının da buna ihtiyacı göz ardı edilmemelidir. Mevcut anayasa tartışmalarında öne çıkan başlıkların tümünde, emperyalistlerin ve onlara uşaklıkta yarışan kliklerin çıkarları belirleyici olurken, halkın gerçek talepleri, ihtiyaçları ve istemleri ise yok sayılmaktadır.

Bu anayasanın genel niteliği ve özü, burjuva-feodal sınıfların ihtiyaçlarına

göre defalarca revize edilmiş olsa da hiçbir zaman değişmemiştir.

Gelinen aşamada "yeni anayasa" tartışmaları AKP/MHP blokunun kan kaybı yaşadığı bir süreçte kurumsal yapısını güçlendirme hamlesi olarak da tartışılmaktadır. Daha dar anlamda ise bu tartışma Recep Tayyip Erdoğan'ın "bir kez daha aday" olabilmesine olanak yaratmak içindir.

PKK ile görüşmelerde de içerili olan "yeni anayasa" sorunu elbette AKP/MHP bloğunun güç tesisini aşan boyuttadır. Emperyalizmin yeniden dizayn politikası anlaşılmadan egemen sınıfların PKK ile masaya oturmak zorunda kalmasının da anlaşılamayacağı gibi, "yeni anayasa" tartışmaları da tam olarak anlaşılamayacaktır. PKK'nin siyasal çizgisi bir yana egemenlerin barış masasına oturmasında gerek Orta Doğu'da gerekse de Afrika'da ABD emperyalizminin stratejik konumlanışı ve uzun zamandır bu çerçevede TC'ye biçtiği rol belirleyicidir. Özellikle Suriye'deki gelişmelerle beraber TC'yi ulusal hareket ile "barış"a iten sebepler "yeni anayasa" politikasını da etkilemektedir.

Elbette, klik dalaşı çerçevesinde şekillenen yönetim erki, kendi siyasal ve sosyal konumlanışını güçlendirmeyi ve geleceğini sağlamlaştırmayı amaçlamaktadır. "Yeni anayasa" tartışmalarına yön veren olgulardan biri de budur. Devlet mekanizması içerisinde klikler, kendi yönetim erklerini tesis edebilmek için tüm alanlarda karşı karşıyadırlar, "anayasa" tartışmaları da buna katılmış durumdadır. Özellikle AKP/MHP bloğunun emperyalizmin çıkarları temelinde şekillenen "yeni anayasa" tartışmalarına kendi rengini vermesi klikler dalaşının doğası gereğidir. Süreç tam da buna uygun ilerlemektedir. Ancak bu klik dalaşında muhalefet bloğunun AKP/MHP blokunu zayıflatmak uğruna ilk 4 maddeyi tartışmasının karşılık bulduğu pek söylenemez. Çünkü "Kemalizm düşmanı" olduğu ileri sürülen AKP'nin temsil ettiği kliğin TC'nin kurucu kodlarıyla esaslı bir sorunu yoktur. Başından itibaren karşıt klikleri temsil etseler de AKP kliğine giydirilmek istenen "Osmanlıcılık" gömleğinin AKP'ye bol geldiği birçok pratikte kendisini göstermiştir. Kemalizm devletin kuruluş kodlarını temsil ettiği derecede AKP'nin de fiili çizgisidir. Siyasal alanda

sağladığı üstünlüğe rağmen AKP'nin devletin temel kodlarını değiştirmek yolunda hareket etmediği aşikârdır. Buna ihtiyaç duyulmadığı açıktır. Bu ihtiyaç hasıl olduğunda ise kliklerin değil, emperyalistlerin çıkarları belirleyici olacaktır. Aksi zaten sistemin köklü değişimidir. Bu da ancak bir devrimle gerçekleşebilecektir.

Emperyalist efendilerinin TC'den beklentilerinden birisi iç istikrarını sağlamasıdır. Ancak siyasal ve iktisadi kırılganlık toplumsal muhalefetin sürekli ve etkin varlığını koşullamaktadır. Öte yandan emperyalist sermaye önündeki pürüzlerin giderilmesi gerekmektedir. Bölgesel gerginlik ve hatta savaş koşullarında "İleri karakol" rolünü daha iyi oynayabilmesi için TC'nin pratik alabilmesine ihtiyaç vardır.

Tüm bunlar "darbeci bir anayasadan" kurtuluşu değil, "yeni anayasanın" gün-cel gelişmeler ışığında burjuva-feodal sınıfların ve efendilerinin çıkarları için yeniden şekillendirilmesi anlamına gelmektedir. Hangi klik olursa olsun egemen sınıflar bu noktalarda ortaklaşmaktadır. Ancak kendi siyasal klik çıkarları gereği bu değişimden kendileri paylarına yararlanmaya çalışmaktalar. İktidar kliği bugünkü avantajını efendilerinin izin verdiği ölçüde sonuna kadar değerlendirme çabasındadır. Diğer kliğin muhalefeti buna karşı şekillenmektedir. Bunun en kullanışlı aparatı hep şoven duygular olmuştur. Anayasa'nın ilk dört maddesi tartışmaları da şoven histerinin köpürtülmesine hizmet etmek ve hasmını zayıflatmak amacı gütmektedir.

İrkçi-şoven-tekçi zihniyetin en berrak temsiliyetini bulduğu ilk dört madde, bir anlamda AKP/MHP blokunu zayıflatma çabası için gündemleştirilmektedir. Bunun için en kullanışlı alan Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesinin varlığı dolayısıyla ulusal kimliktir. Anayasa tartışmaları çerçevesinde özellikle CHP'nin içindeki "ulusalcı" kanat ile Zafer Partisi ve İYİ Parti gibi açıkça ırkçılık yapan odaklar, DEM Parti üzerinden Kürt halkına saldırılarını artırmışlardır. Bu kesimler, anayasanın değişmesi tartışmalarında "Kürtlerle anayasa yapılmaz" söylemiyle, şovenizmin rafine halini sergilemekteler. DEM Parti'nin adı geçince "bölücülük", "terör" gibi söylemlerle Kürt ulusunun meşru hak ve taleplerini şeytanlaştıran bu çevreler,

Türk şovenizmini anayasa metninde daha görünür kılma çabasındadır. İlk dört madde üzerinden yürütülen tartışma, aslında anayasanın "ruhu" dedikleri faşist devletin temelini muhafaza etme çabasındır. Bu maddelerde geçen "devletin şekli cumhuriyettir", "tek millet, tek bayrak", "Atatürk milliyetçiliği" gibi ifadeler, halkın demokratik iradesini yok saymakta, Kürt ulusunu yok saymakta ve ezilen tüm sınıfların sesini bastırmaktadır.

Elbette "barış görüşmeleri" etrafında "yerel yönetimler yasası" gibi tali noktalar üzerinden kimi değişiklikler öngörülmektedir. Ancak bunlar anayasanın temeline dokunan, "üniter yapısını", "tekçi-şovenist" ruhunu boşaltan değişimler olmayacaktır. AKP/MHP bloğunun PKK'nin fesih kararından sonra yaptığı açıklamalar tekçi-şoven politikanın sürdüğünü açıkça göstermiştir. "Cumhuriyetin kuruluş aşamasında ve kurtuluş savaşında kurucu öznelerden" biri olarak Kürt ulusunun "Fesih kongresinin millî birlik ruhunu güçlendireceği" vurguları "ulusal inkârı" içermektedir. Bu anlamda AKP/MHP bloku ile muhalefet blokunun şoven-tekçi zihniyeti korunmaktadır. Geriye siyasal klik çatışmalarının anayasa tartışmalarına yansması kalmaktadır.

Tamamen egemenlerin kendi çıkarları etrafında şekillenen "yeni anayasa" tartışmaları her halükârda ortaklaşma zeminini taşımaktadır. Karşı karşıya gelmeler ise hangi kliğin "yeni anayasa" oluşumuna kendi rengini vereceğinin savaşındır. Karartılan ise halk düşmanı, halkı yok sayan, emperyalistlerin ve yerli uşaklarının çıkarlarını koruyan "yeni anayasa"nın ayrıntılarından halkı uzak tutma çabasıdır.

Bu nedenle bugün yürütülen anayasa tartışmalarında halk yoktur; ne işçi sınıfının sömürüye karşı talepleri ne köylülerin toprak gereksinimi ne gençliğin geleceksizliğe karşı direnişi ne de kadınların eşitlik mücadelesi...

Bugün emekçi sınıfların önünde tek bir seçenek vardır: Örgütlü ve devrimci mücadeleyi yükseltmek! Gerçek bir halk anayasası, ancak yeni bir halk iktidarının, Demokratik Halk İktidarının ürünü olacaktır.

SURİYE'NİN KAOSU İÇİNDE ROJAVA'NIN GELECEĞİ!

Orta Doğu'nun emperyalistler ve yerli iş birlikçileri tarafından yeniden dizayn edilmesi kapsamında yaşanan gelişmeler bölgedeki öznelerin çeşitli tutumlarını, bununla bağlantılı olarak da emperyalistlerin kendi çıkar dalaşlarındaki pozisyonlarını netleştiriyor. Özellikle 2011 yılından bu yana yaşanan gelişmeler ve olaylar silsilesiyle Suriye bu meselede özel bir yer kaplamaktadır.

Gelinen noktada, Esad'ın devrilmesinin ardından emperyalistler eliyle ve Türkiye'ye de özel bir rol verilerek HTŞ'nin iktidara getirilmesiyle bölgesel dengelerde yeni çelişkiler ve gelişmeler ortaya çıkmıştır. Bu gelişmeler, esasen emperyalistler ve yerli iş birlikçileri lehine bir "istikrar" halinin tesis edilmesi

ekseninde ilerlemektedir.

Özellikle 2011'de başlayan savaş, işgal ve parçalanmanın, Esad'ın devrilmesiyle sona ereceği ve ülke topraklarında "istikrar" sağlanacağı propagandası yayılmıştır. HTŞ'nin rejimin başına getirilmesiyle birlikte, bölgedeki temel sorun Kürt güçleri olmuştur. Kuzeydoğu Suriye'deki Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) yeni rejimle ilişkisi ve bu ilişkinin nasıl çözümleneceği kritik bir süreçtir.

ABD arabuluculuğunda 10 Mart'ta HTŞ ile SDG arasında bir anlaşma imzalanmış ve 31 Mayıs'ta müzakere heyetleri yeniden masaya oturmuştur. İlk toplantıda dört ana madde ortaya çıkmasına rağmen, bu maddelerin somut bir

yönelime sahip olmadığı anlaşılmıştır. Ancak her iki taraf da toplantıyı olumlu ve yapıcı bulduğunu açıklayarak bu sürecin bölgeye ilişkin planların bazı nüvelerini taşıdığını açıklamış oldular.

Bu nüveler, emperyalistlerin ve iş birlikçilerinin planlarını ve bu doğrultudaki tutumlarını şekillendirmektedir.

SDG'nin, "bütünleşme" olarak adlandırılan ve rejim ordusuna katılmayı da içeren 10 Mart ve 31 Mayıs görüşmelerinin basit istek ve beklentilerle ilerleyemeyeceği açıktır. Özellikle federasyon ve özerklik meselesinde HTŞ'nin uzlaşmaz tavrı ve buna bağlı olarak SDG'nin bu talebi açıkça ve güçlü bir şekilde formüle etmekten uzaklaşması, bunun yerine ulusal özellikleri ve eğilimleri

gizleyen bir biçim bulmaya yönelmesi bu yöndeki bazı beklentilerin gerçeklik duvarına çarptığına işaret etmektedir. SDG'nin bölgedeki Kürt nüfusunun parçalı olması ve ulusa dayalı federasyon modelinin kendi çizgileriyle çelişmesi gibi gerekçeleri bulunmaktadır. Bu nedenle yerel yönetimlerin güçlü bir biçimde içeriklendirildiği bir modeli tercih ettiklerini belirtmektedirler.

Bu gerçeklik duvarı, emperyalizmin yeniden dizayn sürecinin sınırlarını belirlemesiyle doğrudan ilişkilidir; bu sınırlar içinde uyum sağlama ya da sağlamama sorunu ortaya çıkmaktadır. Tüm iyi niyetli beklentilere rağmen, Kürtlerin henüz net bir yol haritasına sahip olmadıkları ve ABD'nin özel desteği çekildiğinde kazanımlarının tehlikeye

gireceği riski vardır. Bu noktada ABD için özel bir parantez açmak gerekir. Bu parantez, 31 Mayıs'ta gerçekleşen HTŞ-SDG görüşmesinin sonuç maddeleriyle doğrudan ilgilidir. Toplantı sonucunda, SDG'nin entegrasyonu meselesine ilişkin yeni sorular ortaya çıkmıştır; bunlar, yeni ordudaki özerkliğiyle, bölgesindeki kontrolü sürdürüp sürdürmeyeceğiyle ve en önemlisi elde edeceği statüyle ilgilidir.

Suriye'de dikkate değer bir toprağı ve zenginliği kontrol eden SDG'nin askerî gücü HTŞ'nin askerî gücünden ve donanımında daha üstündür. ABD'nin bu güçle yol almakta ısrarlı olduğu da açıktır. Bölgeden, özellikle egemen devletlerden gelen çeşitli taleplere rağmen bu niyetini korumaktadır. Niyet, bu gücün ortadan kaldırılması değil, mevcut rejime entegre edilerek istikrarın pekiştirilmesidir. ABD'nin Suriye özel temsilcisi Thomas Barrack, burjuva-feodal medyaya yaptığı açıklamada, SDG'ye verilen desteğin kesilmeyeceğini, aksine onlarla müttefik olduklarını ifade etmiştir.

Emperyalistlerin HTŞ'de bir gelecek görmediği açıktır. Koşullar olgunlaşana kadar "Suriye'nin birliği" türküsünü söyleyerek parçalanma dinamiğine yaslanacakları da başka bir gerçektir. Parçalanma, tüm alanı sağlam yarı-sömürge statüsüne dönüştürme çabasını beraberinde getirmektedir. Bu duruma uygun olarak yönelimler belirlenmekte, ilişkiler inşa edilmekte ve çeşitli seçeneklere kapılar açılmaktadır.

Diğer yandan, HTŞ'nin yabancı cihatçıların da yeni orduya entegre edilmesi ısrarına karşı ABD'nin tutumunda değişiklik olmuştur. Aynı temsilci Barrack, bunun "şeffaf" bir şekilde yapılması koşuluyla onaylandığını açıkça belirtmiştir.

ABD, Suriye'deki askerî üslerinin sayısını azaltıp "daha az müdahil olma" sözü verirken, bölgedeki kanlı hançeri olan Siyonist İsrail, işgal altındaki topraklarda askerî üsler kurmaya devam etmektedir.

Bu durum, bir yandan Siyonist İsrail'in Suriye topraklarındaki işgalini genişletme arzusunu yansıtırken, esasen ABD'nin 10 yıldır eğitip donattığı güçleri yeni sürecin ana bileşeni yaparak, kendi çıkarları doğrultusunda bir istikrar sağlamaya çalıştığını göstermektedir.

HTŞ-SDG görüşmeleri ve tartışmaları, faşist TC'yi de belirleyici şekilde etkilemektedir. Kürt ulusal kazanımlarına her daim düşman olan ve saldırgan

tutumunu sürdüren faşist TC, Suriye'de desteklediği güçlerin Esad'ı devirerek iktidara gelmesiyle birlikte, ABD'den onay alarak bölgesel bir aktör olma hevesindedir.

Özellikle Rojava'yı hem diplomatik hem askerî araçlarla sınırlandırmaya çalışan TC, son dönemde sınır bölgelerinde hareketlilik göstermektedir. Bu hareketlilik, 10 Mart anlaşmasını "olumlu" değerlendiren TC'nin, SDG'yi bu anlaşma temelinde baskı altına alma girişimidir.

Kürtlerin önemle üzerinde durduğu Afrin, Tıl Rıfat, Serêkanî gibi bölgeler ise TC'nin Suriye Millî Ordusu'yla işgal ettiği alanlardır.

Bu noktada, "bütünleşme" sürecinin devam etmesi halinde, HTŞ'nin TC ile çözmesi gereken meselelerden biri bu bölge olacaktır. Zira bu bölgelerde askerî güçlerin yeni orduya tam entegrasyonu, alanda bulunan TC askerlerinin çekilmesini ve 31 Mayıs görüşmesinde açıklanan geri dönüşlerin önünün açılmasını gerektirecektir.

Özellikle Abdullah Öcalan'ın PKK'ye yönelik silah bırakma çağrısı ve bunun karşılık bulmasıyla birlikte, Kuzeydoğu Suriye'de önemli bir güç olan SDG ve YPG'nin de silah bırakma tartışmaları, özellikle TC cephesinde önemli bir gündem haline gelmişti. Bu gündem, PKK ile birlikte YPG'nin de silah bırakması gerektiği yönünde bir talebe dönüşmüştü.

Ancak Rojava, artık sadece bir Kürt sorunu olmaktan çıkıp ABD, İsrail, TC, İran ve Rusya'nın Suriye planlarının merkezinde yer alan önemli bir aktör haline gelmiştir. Muhtemeldir ki, ABD desteğiyle sürecin seyrini belirleyecek aktörlerden biridir. Fakat kendileri açısından sürecin nasıl ilerleyeceği hâlâ net değildir.

PKK ile TC arasında süren uzlaşma, barış ve "tarihsel ittifaklık" adıyla tanımlanmaya başlanan birliktelik arayışı, çelişkinin niteliği nedeniyle güven vermemektedir. Bu yüzden, bir yandan mevcut gücünü korumak ve "uluslararası alanda" meşrulaştırarak tanınmak; diğer yandan ise bütün Suriye'yi kapsayacak bir politik özne olma hedefindedir. Ancak Suriye'nin toplumsal gerçekliği, bu ikinci seçeneğin olası olmadığını göstermektedir.

Bu nedenle, Rojava gerçekliğini kabul ettirme siyaseti, TC'ye de dayatılacak şekilde yönlendirilecektir.

"Başakşehir Belediyesi gizli kapaklı işler peşinde"

Başakşehir Belediye Meclisi, Belediye Başkanı Yasin Kartoğlu'na rezerv alanlarla ilgili tüm işlem ve protokolleri yürütme yetkisini devretti.

Başakşehir Belediye Meclisinin haziran ayı oturumunda kabul edilen yeni kararla, Belediye Başkanı Yasin Kartoğlu'na 6306 sayılı yasa kapsamında rezerv yapı alanları, riskli alanlar ve riskli yapılarla ilgili tüm işlem ve protokolleri yürütme yetkisi devredildi.

Böylece daha önce Başakşehir Belediye Meclisinde alınması gereken kararlar tek elden; Yasin Kartoğlu tarafından alınabilecek duruma geldi.

Başakşehir'deki rezerv alan sınırları içerisinde yer alan Şahintepe Mahallesini doğrudan ilgilendiren bu karara Şahintepe Halk Dayanışması yaptığı açıklama ile tepki gösterdi.

"BAŞAKŞEHİR BELEDİYESİ GİZLİ KAPAKLI İŞLER PEŞİNDE"

Konuya ilişkin açıklama yapan dernek "Geçmişte Belediye Meclisinde yapılan oturumlarda, Başakkent A.Ş.'ye verilen rantsal dönüşüm yetkilerine karşı halkımızla birlikte gösterdiği-

miz tepki ve açtığımız davalar sonucu önemli kazanımlar elde ettik. Belediye bu gelişmelerin ardından aldığı her kararda artık daha sessiz, daha gizli ve daha denetimsiz bir yöntem izlemeye çalışmaktadır" ifadelerini kullandı.

"MAHALLEMİZDEN VAZGEÇMEYECEĞİZ"

Şahintepe Halk Dayanışması üyelerinden Fesih Mutlu konuya ilişkin şunları söyledi: "Mahallemize gelmekten dahi kaçınan Başakşehir Belediye Başkanı Yasin Kartoğlu, rezerv alan yetkisini kendi tekeline almaya çalışıyor. Böylece Başakşehir Belediye Meclisini devre dışı bırakıp, alınan kararları bizden gizlemeye çalışıyor. Aynı şekilde belediye meclisindeki muhalefet partisi üyelerini sürecin dışına itmiş oluyorlar.

"Biz Şahintepe Halk Dayanışması olarak bu yetki devrini tanımıyoruz. Yetkinin göstermelik de olsa işeyen Başakşehir Belediyesi Meclisinde kalması için gerekli hukuki adımların atılmasını sağlayacağız. Şahintepe'den rant çıkarmaya çalışanlar bilmeli ki Şahintepe Halk Dayanışması Derneği olarak mahallemizden vazgeçmeyeceğiz!"

Öğretmen Sendikası 25 Haziran'da Ankara'ya yürüyecek

Öğretmen Sendikası, taban maaş uygulaması, Belirli Süreli İş Sözleşmesi, Eğitim ve Güzel Sanatlar İş Kolu kurulması, kamu ile özlük haklarında eşitlik talepleriyle 25 Haziran'da Ankara'ya yürüyüş başlatıyor.

Yıllardır verdikleri mücadelenin yok sayıldığını, özel sektörde çalışan eğitim emekçilerinin taleplerinin yok sayıldığını belirten Öğretmen Sendikası, "Bugüne dek her yolu denedik; bakanlığa başvurduk, Meclis komisyonlarına dosyalar sunduk, basın açıklamaları yaptık, dilekçeler yazdık, patron dernekleri ile bir araya geldik, TBMM önünde 52 gün boyunca nöbet tuttuk. Ama yetkililer susmayı tercih etti. Şimdi biz konuşuyoruz. Sokakta, yolda, Ankara'da" dedi.

Öğretmen Sendikasının talepleri şöyle: Taban maaş uygulaması, Belirli Süreli İş Sözleşmesi, Eğitim ve Güzel Sanatlar İş Kolu kurulması, kamu ile özlük haklarında eşitlik.

4 gazeteci tutuklandı

Artvin merkezli soruşturma kapsamında gözaltına alınan 4 gazeteci tutuklandı.

Artvin merkezli yürütülen bir soruşturma kapsamında 13 Haziran'da İstanbul'da yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan 4 gazeteci "örgüte üye olmak" iddiasıyla tutuklandı. 6'sı gazeteci 7 kişi, gözaltına alındıktan sonra Artvin'e götürüldü. 14 Haziran'da alınan ifadelerde, gazetecilerin haber sitelerine sağladıkları yazılım hizmeti ile haberleri için aldıkları telif ödemeleri ve telefon görüşmeleri suçlama konusu yapıldı.

Gazeteciler, 3 günlük gözaltının ardından 16 Haziran'da adliyeye sevk edildi. Sendika.org emekçisi Ozan Cırık ile birlikte gazeteciler Dicle Baştürk, Yavuz Akengin ve Eylem Emel Yılmaz "örgüte üye olmak" iddiasıyla tutuklandı.

Semra Melek ve Melisa Efe ise adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Açlık grevindeki tutsak için Dersim'de açıklama

Ankara Sincan Yüksek Güvenlikli Kapalı Hapishanede açlık grevini sürdüren Ali Hasan Akgül için Dersim'de ailesi ve demokratik kitle örgütleri tarafından açıklama yapıldı.

Ali Hasan Akgül arkadaşlarının bulunduğu S, R ve Y tipi olmayan bir hapishaneye sevk edilme talebiyle 120 günü aşkın süredir açlık grevinde.

Açıklamada anne Kader Güler "Oğlum Sincan'da 120 gündür süresiz açlık grevinde. Kabul edilebilir talepleri olması-

na rağmen 120 gündür talepleri kabul edilmedi. Adalet Bakanlığı'na kaldıkları hapishanenin insan onuruna aykırı olduğunu söylemişler ancak Adalet Bakanlığı'ndan herhangi bir cevap gelmediği için 18 Şubat tarihinden itibaren açlık grevinde. Dün oğlumun görüşüne gittik, çok ciddi kilo kaybı, eklem ağrıları ve ağız içi yaraları oluşmaya başladı. Biz açlık grevi direnişçilerinin taleplerinin kabul edilmesini istiyoruz." dedi.

Faşist Hint ordusunun saldırısında 3 Maoist şehit düştü

18 Haziran sabah saatlerinde Hindistan'ın Andhra Pradesh eyaletine bağlı Maredumilli Ormanına faşist Hindistan ordusunun düzenlediği operasyonda 3 Maoist gerillanın şehit düştüğü bildirildi.

Gerici Hint devleti, Mayıs ayından bu yana Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'e yönelik kapsamlı operasyonlarını sürdürüyor. Yoğun çatışmaların yaşandığı birçok bölgede Maoist gerillalar direnişi sürdürüyor. 18 Haziran'da Maredumilli Ormanında faşist Hindistan ordusu ile Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PLGA)

savaşçıları arasında çatışma yaşandı. Polisin burjuva-feodal medyaya servis ettiği bilgilere göre, çatışmada 3 Maoist gerilla şehit düştü.

Şehit düşen Maoistlerden ikisinin kimliği açıklanırken bir gerillanın kimliği henüz netleştirilmedi. Ölümsüzleşen Maoistler arasında Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komite Üyesi Gajarla Ravi (Uday/Birusu) ve AOB üyesi Lakshmi Chaitanya (Aruna)'nın bulunduğu belirtildi.

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Efendi Diril (Parti Üyesi): 1956 yılında Dersim'in Ovacık ilçesi Hülükuşağı köyünde doğdu. Yoksulluğun, ezilmişliğin ve zulmün yarattığı isyancı gelenek ve içindeki devrim ateşiyle 1976 yılında Proletarya Partisi saflarına katıldı. Birçok eylemde aktif rol alan Efendi Diril, 1978 yılında Parti üyesi olduktan sonra da çeşitli askerî eylemlerde yerini aldı. Yiğit, militan, fedakâr mücadelesiyle kısa zamanda düşmanın korkulu rüyası haline geldi. İstanbul'da Kanarya Mahallesi Çakar Sokakta vücuduna 20 kurşun sıkılarak katledilmiş vaziyette bulundu. Efendi Diril'in ölüm haberi kısa zamanda yayıldı. İstanbul'a cenazeyi almaya gelen ailesi ve yoldaşları cenazeyi köyüne götürmek üzere yola çıktı. Cenaze daha köye varmadan Ovacık Merkez'de görkemli bir tören düzenlendi. 2 bini aşkın kitlenin hep bir ağızdan attığı "Efendiler Ölmez", "Kahrolsun Komprador Patron Ağa Devleti" sloganlarıyla haykırışlar dilden dile yayılıyordu.

BEYAZ DAĞ ŞEHİTLERİ

19 Haziran 1982'de TC ordusu bir ihbar üzerine Dersim'in Hozat ilçesindeki Beyaz Dağ'ı dört bir yandan kuşatma altına aldı. Halk Ordusuna bağlı gerillaların konaklamak için gittikleri bu yerde nöbetçinin dikkatsizliği durumu daha da zorlaştırdı. TC ordusu tarafından yapılan nokta baskınında,

uyku tulumlarının içinde olan Parti İleri Militanı Hüseyin Gözlü şehit düşerken Parti Üyesi Mahmut Şefik Karaağaç ağır yaralı olarak TC ordusunun eline geçti ve işkencede katledildi.

Aziz Erkoç (Parti Aday Üyesi): Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Tağar köyünde doğdu. 1980 yılından önce mücadeleye katıldı. 29 Haziran 1985 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Eğrikavak köyünde TC ordusuyla Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

BARGİNİ ŞEHİTLERİ

29 Haziran 1985 tarihinde Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Bargini köyüne yakın bir mezrada konaklayan gerilla birliğini bir iş birlikçi ihbar etti. İhbarın ardından TC ordusuyla Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Parti Üyesi Hayrettin Bakış, Parti Aday Üyesi Nihat Topuzoğlu ve Parti Aday Üyesi Metin Eker ölümsüzleşti.

İsmail Bulut (Parti Üyesi): 1963 yılında Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Zankirek köyünde doğan İsmail Bulut mücadele hayatı boyunca "Şahin", "Qero" kod isimlerini kullandı. Dersimli olmasından kaynaklı çocukluk yıllarından beri gerillayı tanıyor ve seviyordu. Henüz ortaokul yıllarında çeşitli öğrenci eylemlerine katılmaya başlamıştı.

İsmail Bulut 1983 yılına kadar milislik görevini yerine getirdi, gösterdiği hızlı gelişme göz önüne alınarak 1984'te Parti Üyeliği kabul edildi. 1986 yılında sürdürülen konferans çalışmaları sırasında 7 delegenin şehit düşmesinin ardından asil delegeliğe seçildi. 3. Konferans döneminde Partiden ayrılan DABK hizbi saflarında yer aldı 1992 yılında yaşanan birlikten sonra MK üyeliği ve Askeri Komisyon Sekreterliğine getirildi. Karadeniz dağlarında adım adım çatışmalar devam ederken Halk Ordusu gerillaları Kaçkar Dağları'nı aşıyorlardı.

Tarihler 21 Haziran 1992'yi gösterdiğinde eksilen cephanelerini tamamlamak için bomba imal eden gerillalardan Doğan Karadağ, elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düşerken yanında bulunan İsmail Bulut ise yaralanmıştı. Aynı gün TC ordusu tarafından yaralı olarak ele geçirilen Bulut işkenceyle katledildi.

Doğan Karadağ (Parti Üyesi): 1962 yılında Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Tağar (Orman yolu) köyünde doğdu. Çocukluğundan itibaren devrimcileri tanıyan Doğan Karadağ, ilkin Dev-Yol taraftarıydı. 12 Eylül AFC'sinin ardından Halk Ordusuna katılarak halkın sevgisini kısa zamanda kazandı. Dersim halkı Karadağ olan sevgisini, ona "Alişer" ismini takarak gösterdi. Mücadeleye ilk katıldığında okuma-yazma bilmeden Karadağ, sınıf mücadelesi içinde büyük küçük demeden tüm eksikliklerini giderme azmi ile kısa zamanda okumayı da öğrendi. Mütevazı kişiliği ile sevilen Karadağ, 21 Haziran'da Artvin Şavşat'ta bomba yaparken bombanın elinde patlaması sonucu ölümsüzleşti.

Ferdi Karacan (Parti Militanı): Tokat'ın Zile ilçesinde doğdu. İşçi olan Karacan, yıllarca çeşitli yerlerde işçilik yaptıktan sonra İstanbul 1 Mayıs Mahallesi'nde 2006 yılında Proletarya Partisiyle ilişki kurdu. 2007 yılının Haziran ayında Halk Ordusuna katıldı. 29 Haziran 2010 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Aslandoğmuş köyünde Çiğdem Yılmaz'la birlikte TC ordusu tarafından kurulan pusuda ölümsüzleşti.

Çiğdem Yılmaz (Parti Militanı): 1987 Sivas'ın Zara ilçesinin Kanlıçayır köyünde doğdu. Yılmaz, 2003 yılında İstanbul'da lisede okurken Komsomolda örgütlendi. Uzun bir dönem İstanbul'da faaliyet yürüttü. 2007 yılında yaptığı evlilikten sonra baskıyla mücadeleden uzak tutulmaya çalışıldı. Buna karşı duran Yılmaz, evliliğini sonlandırarak mücadeleye devam etti. Tekrardan örgütlenmesiyle beraber önce Diyarbakır'da sonra da Çukurova'da faaliyet yürüttü. 2009 yılında Proletarya Partisinin gerillaya katılım çağrısına olumlu yanıt veren Yılmaz, 2009 yılının Ağustos ayında Halk Ordusuna katıldı. 29 Haziran 2010 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Aslandoğmuş köyünde Çiğdem Yılmaz'la birlikte TC ordusu tarafından kurulan pusuda ölümsüzleşti.

Yurdal Yıldırım (Parti Militanı): 1979 yılında Yozgat'ın Sorgun ilçesine bağlı Karabali köyünde doğdu. Almanya'da yaşarken Proletarya Partisi ile tanışan Yıldırım, 1999 yılında Karadeniz'e giderek Halk Ordusu saflarına katıldı. 29 Haziran 2011 tarihinde Çemişgezek'e bağlı Bozan yaylasında HPG gerillalarıyla ortak bir faaliyetten dönerken, TC ordusunun pususunda yaralandı. Yaralı olmasına rağmen yine aynı pusuda ağır yaralanan HPG'li Mazlum Erenci'yi çatışma bölgesinden çıkarmak isterken, aldığı ikinci mermiden sonra ölümsüzleşti.

Maoist önderler Sudhakar ve Bhaskar'a kızıl veda

5 Haziran günü Hindistan'da faşist Hint ordusu tarafından katledilen Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komite Üyesi Sudhakar ve Telangana Eyalet Komite Üyesi Bhaskar için memleketlerinde cenaze töreni düzenledi. Sudhakar ve Bhaskar binlerin katıldığı törenlerle uğurlandı.

Sudhakar ve Bhaskar'ın köyleri cenaze töreni için kızıl bayraklar, HKP (Maoist) bayrağı ve şehit fotoğraflarıyla donatıldı.

BİNLERCE KİŞİ KIZIL BAYRAKLARLA YÜRÜDÜ

Bhaskar'ın cenazesi 8 Haziran günü tören için memleketi Telangana eyaletine bağlı Pochera köyüne getirildi. Pochera köyü, erken saatlerden itibaren çeşitli bölgelerden gelen insanlarla

doldu. Bhaskar'ın cenazesi HKP (Maoist) bayraklarıyla örtüldü. Yürüyüş öncesi yapılan konuşmalarda devrimci yazar dernekleri, insan hakları örgütleri ve aile temsilcileri söz aldı. Katliamın "sahte çatışma" senaryosu altında gerçekleştirildiği vurgulandı. Konuşmacılar, gerici Hint devletinin yürüttüğü Kagaar Operasyonu'nun derhâl durdurulması çağrısında bulundu.

Yürüyüş sırasında binlerce kişi kızıl bayraklar taşıdı ve "Bhaskar Ölümsüzdür", "Çok Yaşa Bhaskar" sloganları attı. Devrimci marşlar eşliğinde ilerleyen kortej yaklaşık üç saat boyunca köyün yollarını katederek Bhaskar'ı Hindu geleneklerine uygun biçimde uğurladı. Yerel kaynaklara göre yürüyüşe 3 binden fazla kişi katıldı.

MAOİST ÖĞRETMEN SUDHAKAR'A KIZIL VEDA

HKP (Maoist) Merkez Komite Üyesi Sudhakar'ın cenaze töreni 9 Haziran Pazartesi sabahı Eluru'da gerçekleştirildi. Cenaze törenin gerçekleştirileceği köyün birçok noktasına parti bayrakları asıldı.

Sudhakar'ın naaşı üzerine HKP (Maoist) bayrağı serildi. Cenaze törenine katılan çok sayıda kişi Sudhakar ve devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundu. Cenaze törenine siyasi parti temsilcileri ve devrimci yazarlar katıldı. Törende devrimci marşlar seslendirildi. Sudhakar'ı son kez görmek isteyen köy halkı ve çevre bölgelerden çok sayıda kişi cenaze törenine akın etti. HKP (Maoist) bayraklarının taşındığı yürüyüşte kitleler sloganlarla Sudhakar'ı uğurladı.

İran Komünist Partisi (MLM)'den açıklama

İran Komünist Partisi (Marksist-Lenist-Maoist) 14 Haziran'da bir açıklamaya yayımladı.

"İsrail'in Azgın Faşizmine ve ABD Emperyalizmine Karşı Durmalıyız!" başlıklı açıklamanın tamamı şu şekilde:

"İsrail'in İran topraklarındaki askerî saldırganlığı -Hamaney rejiminin askerî ve güvenlik yetkililerinin suikastıyla başlayıp, İran İslam Cumhuriyeti'nin askerî merkezlerini hedef almasıyla devam eden ve şu anda faşist liderlerinin Tahran'ı cehenneme çevirmekle tehdit ettiği saldırı- İsrail'in her zaman nasıl hareket ettiğinin bir ifadesidir. 2. Dünya Savaşı'nın hemen ardından, Filistin halkına karşı konumlandırılmış sömürgeci bir yerleşimci devlet olarak kurulan İsrail, Orta Doğu ve Kuzey Afrika'da ABD emperyalizminin askerî ve güvenlik koludur ve başka bir şey olarak var olamaz. Onun toplumsal yapısını bir arada tutan yapıştırıcı ise teokratik bir faşizmdir. (Yahudi dini yönetimi) Netanyahu'nun bu operasyona verdiği 'Yükselen Aslanlar' kod adı, bu faşist Yahudi köktendincilerin doğasını mükemmel şekilde yansıtır: İsrail saldırısı başlamadan önce, Netanyahu Kudüs'teki Ağlama Duvarı'na giderek Tevrat'tan 'ulus, yükselen bir aslan gibidir' ayetini içeren bir not yapıştırdı. Bu aslanlar, ölümlerin etini yemeden ve kanını içmeden uyumayacaklar!

"İsrail rejiminin varlığı, şiddet ve dehşet içeren 'rüyalar' üzerine inşa edilmiştir ve bu korkuyu, ABD'nin sağladığı ileri düzey askerî silahlar ve güvenlik sistemleriyle Orta Doğu'ya dayatmaktadır. Bu rejimin liderleri, halklara karşı işledikleri korkunç suçlar bakımından İran İslam Cumhuriyeti'nin -Hamaney ve suikasta uğramış generalleri dahil- suçlu yöneticilerinden hiçbir fark taşımaz. Tek fark, İsrail'in çok daha geniş ölçekte yok etme ve katliam yapma kapasitesine ve ABD emperyalizminin cephaneliğine sahip olmasıdır. İsrail Devleti'nin 'Orta Doğu'nun en demokratik devleti' olduğunu düşünenler ya da bu devletin (bombalar ve soykırım füzeleriyle) Orta Doğu halklarına bir iyilik getireceğini sananlar bilmelidir ki Netanyahu'nun hedefi İsrail'i bölgenin egemen gücü yapmak ve topraklarını daha da genişletmektir. Bu nedenle deniyor ki: 'Bu aslanlar, ölümlerin etini yemeden ve kanını içmeden uyumayacaklar!'

"İsrail'in Gazze'deki soykırımcı savaşının ve şu anki İran'a yönelik saldırganlığının asıl gücü ve motivasyonu ABD emperyalizminden gelmektedir. Trump'ın faşist yönetimi, ABD emperyalizminin dünya çapında sınırsız şiddet ve yıkımla çıkarlarını dayatmasının önünü açmıştır. Onlarca yıl boyunca Orta Doğu üzerindeki mutlak hakimiyet ABD emperyalizmine aitti; ancak bu tek, Çin ve Rusya gibi güçlü emperyalist

rakiplerin yükselişiyle bozuldu. Ne var ki Trump'ın faşist rejiminin gözünde bu bölgedeki güç tekeli yeniden ABD'ye ait olmalıdır.

"Bu geri kazanımın belirleyici faktörlerinden biri de İran İslam Cumhuriyeti (İİC) ile hesaplaşmadır. ABD emperyalizmi, İİC ile 'sorununun' bu rejimin nükleer bomba elde etme çabası olduğunu iddia eder. Ama meselenin özü bu değildir. ABD emperyalizmi için asıl sorun, İİC'nin İran'ı Rus ve Çin emperyalistlerinin nüfuz alanına dönüştürmede çok ileri gitmiş olmasıdır. Bu iki emperyalist güç, Orta Doğu'da ABD emperyalizminin gücünü ve etkisini zorlamak için İİC'yi bir araç olarak kullanmaktadır. Emperyalist güçler arasındaki bu rekabet öyle bir noktaya gelmiştir ki yalnızca İran'da yıkıcı bir savaşı değil, tüm dünyada büyük bir yangını tetikleyebilir.

"Açıktır ki bu emperyalistlerin çıkarları -İsrail'in bölgesel bir güç olma arzusu ve İİC'nin nefret edilen rejiminin hayatta kalma çıkarları gibi- İran, Orta Doğu ve dünya halklarının temel çıkarlarıyla hiçbir biçimde örtüşmemektedir. Bu yıkıcı savaşlara doğru ilerleyişe karşı çıkılmalı, sistemlerindeki her çalkantı devrimi ilerletmek için kullanılmalıdır, özellikle de İran ve ABD'de.

"Bu koşullar altında ve gerçek bir devrime hazırlanırken halkın İİC'ye karşı

mücadelesinin politik içeriği şu vurguları taşımalıdır: İsrail'in İran'a yönelik saldırılarının (kurbanlar ister nefret edilen İİC liderleri olsun, ister sıradan insanlar) faşist ve suçlu karakterinin teşhiri; ABD emperyalizminin doğasının ifşası; ve İİC'nin gerici karakteri ile sahte 'anti emperyalist' pozlarının ifşası.

"Bu mücadelelerde Filistin halkının yanında durulmalı ve ABD'deki anti faşist halk mücadeleleri desteklenmelidir. Dünya halklarının İsrail'e karşı yürüttüğü mücadeleler ve genel olarak çeşitli ülkelerdeki anti emperyalist mücadeleler, İİC ve onun Rusya ile Çin'i de içeren 'direniş eksenine' destek sunacak şekilde yönlendirilmemelidir. Kapitalist-emperyalist dünya sistemine bağımlı kapitalist bir devlet olarak İİC, İran'ın 90 milyon insanının yaşam kanını emmiştir. Halkımız, bu rejimin sahte 'bağımsızlığı' için ağır bedeller ödemiştir. Halkımızın İİC'ye karşı mücadelesi, bu azgın saldırganlık karşısında sessizlik ya da teslimiyet zehriyle ya da Trump, İsrail ve onların kralcı ya da sivil uşaklarına destekle zehirlenmemelidir. İİC'nin devrilmesi, aynı zamanda İsrail'deki faşist 'yükselen aslanlar'ın ve onların emperyalist destekçilerinin devrilmesi çağrısıyla birlikte yürümelidir. Bu, farklı cephelerde ama aynı siyasal içerikle yürüyen küresel bir mücadeledir."

Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları

yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı:
bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler

ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.

Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır...

Nazım Hikmet

HKP (Maoist) Genel Sekreteri Yoldaş Basavaraj, ardından Yoldaş Sudhakar ve niceleri... Şimdi tüm dünya bir dakikalığına dursun ve selamlasın yoldaşlarımızı. Ve dönmeye devam etsin devran, nasılsa dümenine biz oturacağız.

Biz, birbirimize 5 bin 300 km uzaklıkta aynı gökyüzüne bakıyoruz: Kutup yıldızımız bir! Emperyalist kapitalizmin bağrına saplanacak ateşten oklar olmak için geriyoruz yaylarımızı. Tüm Maoistlerin, devrimcilerin yüreği Hindistan için de atıyor.

“Maocu” ifadesini hakaret olarak kullananlara tüm tarihimizi şiddetli bir tokat gibi çarpıyoruz. Gözü kör, kulağı sağır olanların dahi biraz dehşete kapılarak, biraz imrenerek baktığı ve nihayetinde saygı duymak zorunda kaldığı bir tarihimiz var. Dünyanın her yerinde revizyonizme bayrak açanlar Maoistlerdir. Bugün ellerinde teslimi-

yet bayrağı sallayanlar, halkı egemenler arasında taraf olmaya çağırınlar, “sosyalizm bitti” diyenler iyi bilsinler ki Maoistler savaşıyor. Komünist partiler uluslararası komünist harekete katkılarını kendi ülkelerindeki devrimlere önderlik ederek sunmaktadır. Biz de ülkemizdeki devrime önderlik etme görevine sıkıca sarılmalıyız. Proleter Dünya Devrimindeki enternasyonal sorumluluğumuz öncelikle budur.

Maoizm’de önderlik ve halk arasındaki bağın önemini gösteren binlerce deneyim var. Çin Devrimi bizim en ileri deneyimimizdir. Büyük Proleter Kültür Devrimi Hindistan, Peru, Filipinler ve ülkemizde Halk Savaşlarının fitilini yakmıştır. Mao yoldaş halk için “dünya tarihini yaratan itici kuvvet” der, halkın desteği kazanılmadığı sürece başarıya ulaşamayacağını açıklar. Hindistan’daki yoldaşlarımız bize komünist öncünün kitlelerle kurduğu bağı çok sade bir biçimde gösteriyor. Yalın, sabırlı ve sü-

KUTUP YILDIZIMIZ BİR!

rekli; aynı zamanda oldukça gösterişli, güçlü ve kırılmaz!

Maoistler halklara yalnızca teorik olarak önderlik etmezler; pratikle bütünleşmiş bir teoriyi halkla buluşturur onlar. Onlar halkla bütünleşmeyi, bir maestro gibi halkı yönetmeyi bilendir. Bir Maoist, Halk Savaşının “halksız” olmayacağını bilendir ve buna uygun davranandır. Hindistan Halk Savaşı bugün bir kez daha ilan ediyor: Maoistler, bir zorunluluk bilinciyle kitlelere yaslanırlar! Lalgah örneği bize birçok şey anlatıyor. Neden Lalgah? Yoldaş Purnendushekar Mukherjee’nin sözleriyle anlatalım: “... Maoist siyasetin sadece silahlı mücadele yoluyla devlet iktidarını ele geçirmek için bir mücadele anlamına gelmediğini; Naxalbari yolunun halkın kendisi tarafından alternatif bir sosyoekonomik sistem inşa etmek olduğunu göstermiş olmasıdır. Bu düzen, uluslararası sermayenin taleplerine göre değil, yerel ihtiyaçlara ve halkın görüşüne göre şekillenir. Kalkınma, dış dayatmalara değil, yerelin ihtiyaç ve iradesine dayanarak gerçekleşmelidir.” Kitlelerden ayrı bir yolda ilerleme gerçekleşmeyeceği gibi kitlelerle bütünleşmeden devrimde yol alınamayacağını da biliyoruz. Bugün Hindistan’da cenazelerimizin on binler tarafından sahiplenilmesi, halkın

organizasyonlara ve sürecin yönetimine katılması, büyük bir özveriyle çalışması, halkın tüm kesimlerinden insanların bu yola baş koymuş olması tesadüf değildir. Bu Maoizm’in, özelde de Hindistan’daki Maoistlerin zaferidir. Kitleler kendini komünist parti içinde bulur, onu gözbebeği gibi korur ve geliştirir. Hindistan’daki gerçeklik de budur: kitleler komünist parti öncülüğünde kurtuluşun ışığını görmüştür.

Işık ateşle harmanlandı. Biz yandık, biz yakıldık. Sadece yüreğimiz yanmadı, bilincimiz de yandı; ışık daha parlak yükseldi, daha çok görüldü ve daha fazla aydınlattı. Birimiz ateşle yok oldu diye sevinenler bilsin ki halkın bilincindeki ateş olduk. Gücümüz ve hayallerimiz halkın elindeki meşalede gürül gürüldür.

Ve ateş bulunduğu andan sonra hiç bu kadar anlamlı olmamıştır. Ateş olmak, yakmak ve yanmak bize içkindir. Sivas’ta bir otelde, bir Adivasi ailesinin evi tutuştuğunda, Narayanpur’da Basavaraj’ın cansız bedeninde; Dersim’de bir dağ başında, düşmanın hedefleyen bir molotofta, namlusundan çıkmaya hazır bir mermide... Dedik ya, ateş bizi; yansak da yaksak da. Ateşle çelikleşen Naxalbari asla kırılmaz!

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

Özgür Gelecek için Yeni Demokrasi Gazetesi

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No: 6 Daire: 3 Beyoğlu/İstanbul

İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi BBlok, 1. Kat, No:349 Zeytinburnu/İst.- 0212 501 21 20

yenedemokrasi1

yeni_demokrasi3

yenedemokrasigazete

yenedemokrasi35.net

yeni_demokrasi

YeniDemokrasiGazetesi

yenedemokrasigazetesi@gmail.com